

လက်ရွေးစင်

ဓမ္မပဒ

ဝတ္ထုတော်

ဒေါသမာနဝတ္ထုများ

ကောသဋ္ဌိရဟန်းများဝတ္ထု။

ပလလဆင်မင်းဝတ္ထု။

ဒီဃာဝုသတို့သား။

တိဿရဟန်းဝတ္ထု။

ရောဟနိမင်းသမီးဝတ္ထု။

ဒေါသချုပ်တည်း နတ်သမီးဝတ္ထု။

ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ရေလှသေဝတ္ထု။

ဝိဋ္ဌဉာဏ်ပဝတ္ထု။

ဓနုလဝှံချကြီးနှင့်မလိကာဝတ္ထု။

၂

သက်သာ

အမှတ်စဉ်

၆

စီစဉ်ရေးသားသည်

စာစဉ်

လောကုတ္တရာအကျိုး

လက်ရွေးစင်

ဓမ္မပဒ

ဝတ္ထုထော်

ဗုဒ္ဓစာပေ ဖတ်ရှုလေတိုင်း

ရမြဲမသွေ ကောင်းမှုတွေကား

- ၁။ ရတနာသုံးပါး၌ အတိုင်းမသိ ကိုင်းရှိုင်းရိသေခြင်း။
- ၂။ သဒ္ဓါတရား ကြီးထွားခြင်း။
- ၃။ သတိအားကောင်းခြင်း။
- ၄။ ပညာဉာဏ်ပြန့်ပြောခြင်း။
- ၅။ ကောင်းမှုတိုးပွားခြင်း။
- ၆။ ဝီတိပါမောဇ္ဇာအားကြီးခြင်း။
- ၇။ အကြောက်အလန့်ကင်းစင်ခြင်း။
- ၈။ ဆင်းရဲကို ခံနိုင်ရည်ရှိခြင်း။
- ၉။ လှူသဘာဝ စရိုက်ဆိုးများဖယ်ပျောက်၍ စရိုက်ကောင်းများ ဖော်ဆောင်နိုင်ခြင်း။
- ၁၀။ ဖတ်ရှုနေစဉ်အတွင်း ရတနာသုံးပါးအာရုံဖြင့် တမဟုတ်မျှကင်းကွာမှု မရှိခြင်း
- ၁၁။ ထိုထိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူထို့ ရရှိအပ်သော ဒါနအကျိုး သီလအကျိုး ဘာဝနာအကျိုးတို့ကို ရရှိခံစားလိုသော စိတ်ဓာတ်များဖြစ်ပေါ်လာပြီး၊ မကောင်းမှုများကို ကြဉ်ရှောင်။ ကောင်းမှု ကောင်းကျိုးကို ဆောင်လိုစိတ်များပေါ်ပေါက်ခြင်း။
- ၁၂။ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကဲ့သို့ကျင့်ကြံလိုစိတ်ပွားများလာပြီး၊ သံသရာလမ်းမှ နိဗ္ဗာန်စခန်းသို့ ရည်သန်ကျင့်ကြံလိုသောသဒ္ဓါတရားပေါ်လာနိုင်ခြင်း။

မိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာပဏ္ဍိတ

လက်ရွေးစင်

မေ့ပုဒ်

ဝတ္ထုတော်

လောကုတ္တရာအတွက်

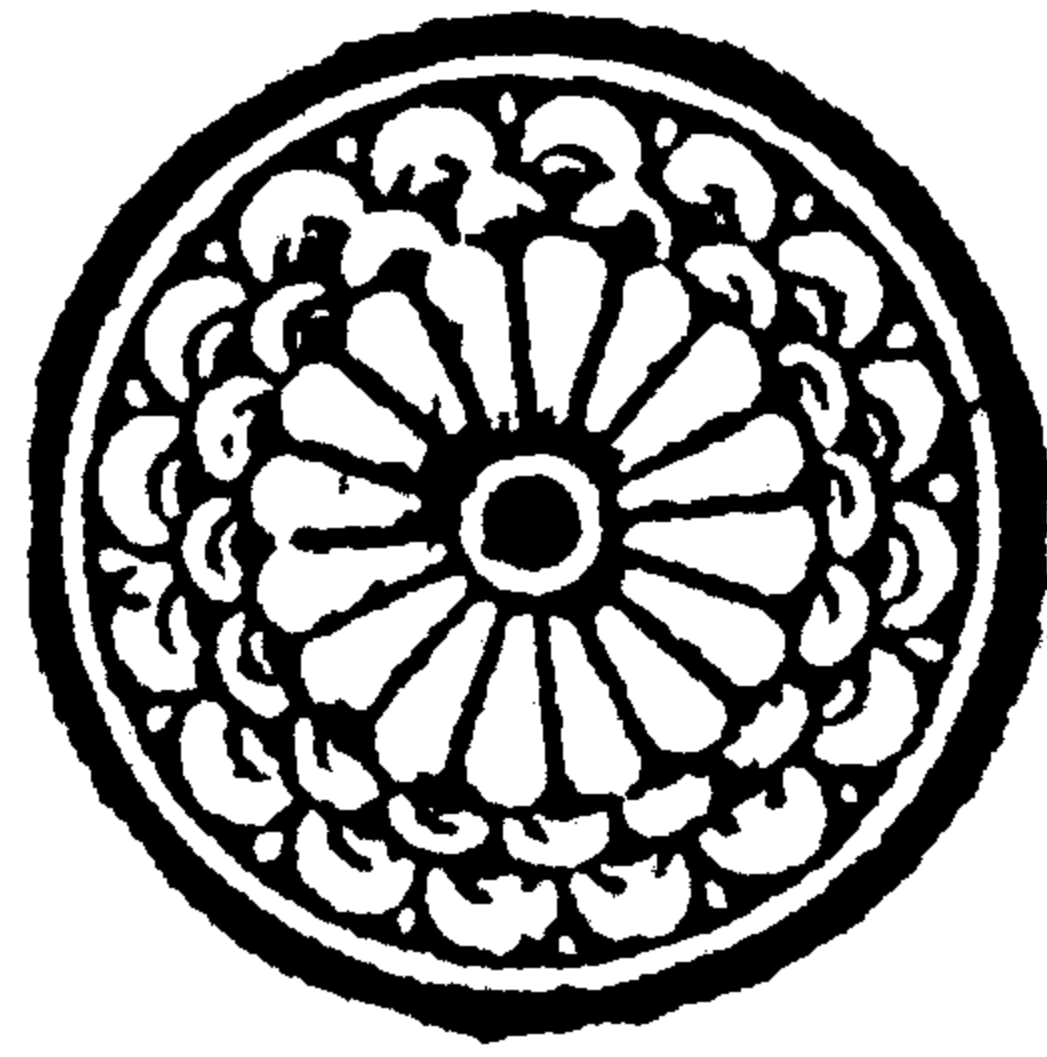
လူ နတ် နိဗ္ဗာန် ဆုံးတန်ချမ်းသာရရှိနိုင်ကြစေရေး၊

လောကီရေးတွင်

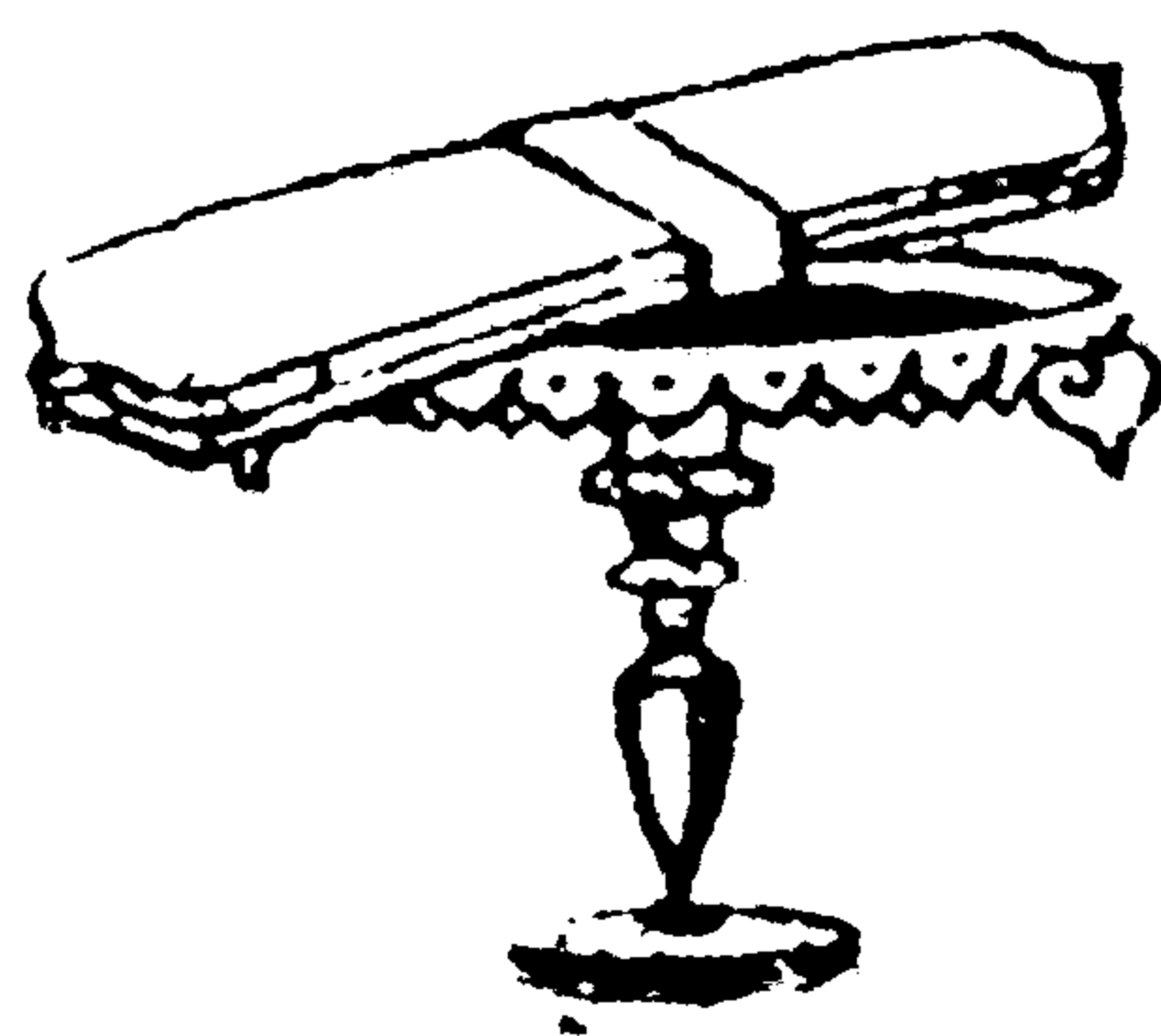
စာဖတ်ရှိန်နှုန်း	မြင့်မားလာကြစေရေး
စာဖတ်လိုစိတ်	ပွားများလာရေး
ကိုယ်ကျင့်တရား	တိုးတက်စေရေး
ထကြွလုံ့လ	ရှိကြစေရေး
မိမိကိုယ်ကို	အားကိုးစိတ်တိုးပွားရေး
စိတ်ဓာတ်	ကြံ့ခိုင်စေရေး
လူကိုလူချင်း	ခွင့်လွှတ်သီးခံနိုင်ရေး
လူသားချင်းချင်း	ခမတ္တဘတည်းထားရှိနိုင်ရေး
အတွေးအခေါ်	တိုးတက်ကောင်းမွန်ရေး
ဗဟုသုတ	တိုးပွားစေရေး

စသည့် လောကီ-လောကုတ္တရာအကျိုး နှစ်ပါးအတွက် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထုတ်ဝေပါသည်။

ဗုဒ္ဓသာသနံ ဝိရတိဋ္ဌတု

နိုင်ငံတော်၏ အဓိကအင်အားစုကြီးများဖြစ်ကြသည့်
အလုပ်သမား၊ တောင်သူလယ်သမားများနှင့်
ကျောင်းသားလူငယ်
တိုင်းရင်းသား လုပ်သားပြည်သူတို့
ဖတ်ရှုနိုင်ရန်
အလွယ်ဆုံး—အရှင်ဆုံး
ဈေးနှုန်း အသက်သာဆုံးဖြင့်
ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားများကြစေရန်
ရည်သန်ထုတ်ဝေပါသည်။

သက်သာစာစဉ် အမှတ် ၆

ဒေါသ-မာနဝတ္ထုများ

လက်ရွေးစင်

ဓမ္မပဒ

ဝတ္ထုတော်

ဤကောင်းမှုကြောင့် မဂ်ဉာဏ် ဖိုဉာဏ်
လျှင်မြန်ထိုးဖောက် သိမြင်၍ 'နိဗ္ဗာန်ငြိည်ငြိတ်သို့
ကူးခံမြောက်နိုင်ပါစေသတည်း။

ဦးလှခင် (ဆန်းညွန့်ဦး)

တအုပ်

စီစဉ်ရေးသားသည့်

သက်သာ

၃/-

စာ စဉ်

ဘာသာရေးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၈၅၅
မျက်နှာပုံနှင့်
အတွင်းပုံများ ခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၆၁
ပထမအကြိမ် ၁၉၈၁ ခု ဇွန်လ၊
အုပ်စု ၃၅၀၀ ဈေးနှုန်း ၃ ကျပ်

ဝန္တနာနှင့် ဆုပန်လွှာ

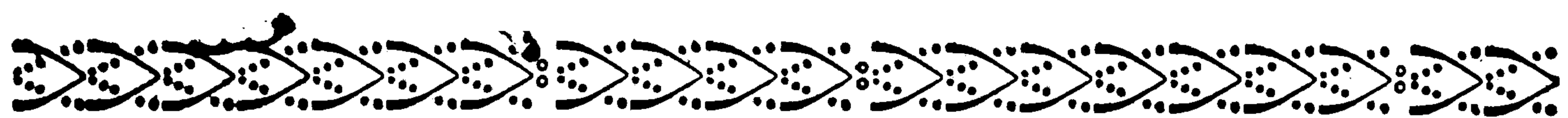
ပဉ္စဂုဏ် အဟံဝန္တာမိ သဗ္ဗဒါ

သုံးပါးရတနာ၊ မြတ်ဆရာနှင့်၊ နှစ်ဖြာမိဘ များလှ
ကျေးဇူး၊ ဂုဏ်အထူးကို ကြည်နူးသဒ္ဓါ ဝန္တနာဖြင့်၊
ဦးစွာရှိကျိုး ကျွန်ရှိခိုး၏။

ထို့ပြင်တဝ ဖတ်ရာ၊ မှတ်ရာ၊ ကြားနာရသည့်
သုတဖြာဖြာ၊ ဆည်းပူးရာသား၊ ဆရာများပါ ဝတ်
တူးဝန္တနာရှိခိုးကာလျှင်၊ ဤစာကျမ်းမြတ် ပြုစုအပ်
သည်၊ နိဗ္ဗာန်ပြည်မြတ်၊ ရည်သတည်း။

ထုတ်ဝေသူ။ ။ ဦးထွန်းဖြူ (ခ) ဦးထွန်းဇော် ဇော်ဝာပေ
[၁၁၀၅၃မြဲ] ၂၁၀-၃၂ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ ။ ။ ဦးလှခင် ဆန်းညွန့်ဦးပုံနှိပ်တိုက် (၁၁၀၂၀မြဲ)
အမှတ် ၁၃၅၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဤဓမ္မပဒ လက်ရွေးစင်များကို

ဖတ်လည်း ဖတ်ကြပဲ၊
မှတ်လည်း မှတ်ကြပဲ၊
ဖတ် မှတ်ပြီး လိုက်နာကျင့်သုံးပါ
ယခုဘဝအတွက်လည်း ကောင်းသည်
တမလွန်အတွက်လည်းကောင်းသည်။

မိမိဖတ်ပြီးလျှင် -

မိဘဘိုးဘွား၊ သက်ကြီး ရွယ်အိုတို့ကို ဖတ်ပြပါ
သားသမီးတို့အား ဖတ်ရန်တိုက်တွန်းပါ
ဟဆင့်ဟောပြောခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်ယူကြပါ
တအုပ်တတ်နိုင်တတ်နိုင် ဝယ်ယူလဒါနိုးပါ
မိတ်ဆွေများအား ဖတ်ရန်တိုက်တွန်းခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်ယူကြပါ။

ဓမ္မပဒလင်္ကာရှေးစင် ဝတ္ထုများအမှတ်(၆)

ဒေါသမာန ဝတ္ထုများ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ၄၅ ဝါ အတွင်းဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြသော အဖြစ်အပျက်များအနက်မှ ဒေါသနှင့် မာန ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြရပုံ၊ ဒေါသနှင့် မာနထိန်းသိမ်းနိုင်၍ ကောင်းကျိုးသုခခံစားရပုံများကို ဖော်ပြထားပါသည်။

ဤဒေါသမာနဝတ္ထုများ၏ အဖြစ်အပျက်များသည် အလွန်ထင်ရှားကြီးကျယ်သော အဖြစ်အပျက်များသာဖြစ်ပေသည်။

ကောသမ္ဗီရဟန်းများကဲ့ ပြားမှုမှစ၍၊ ပါလိလေယျက ဆင်မင်းဇာတ်နှင့် ဒီဃာဝုဇာတ်တော်များ။

ပတ္တမြားပျောက်မှုတွင် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်ပဲ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကို နှိပ်စက်သောဝတ္ထု၊

ရောဟိနီမင်းသမီး၏ ရှေးဘဝက ဒေါသနှင့် မာနကို မချုပ်စည်းနိုင်၍ ပြုခဲ့သော ဝဋ်ကြွေးအတိတ်ဇာတ်။

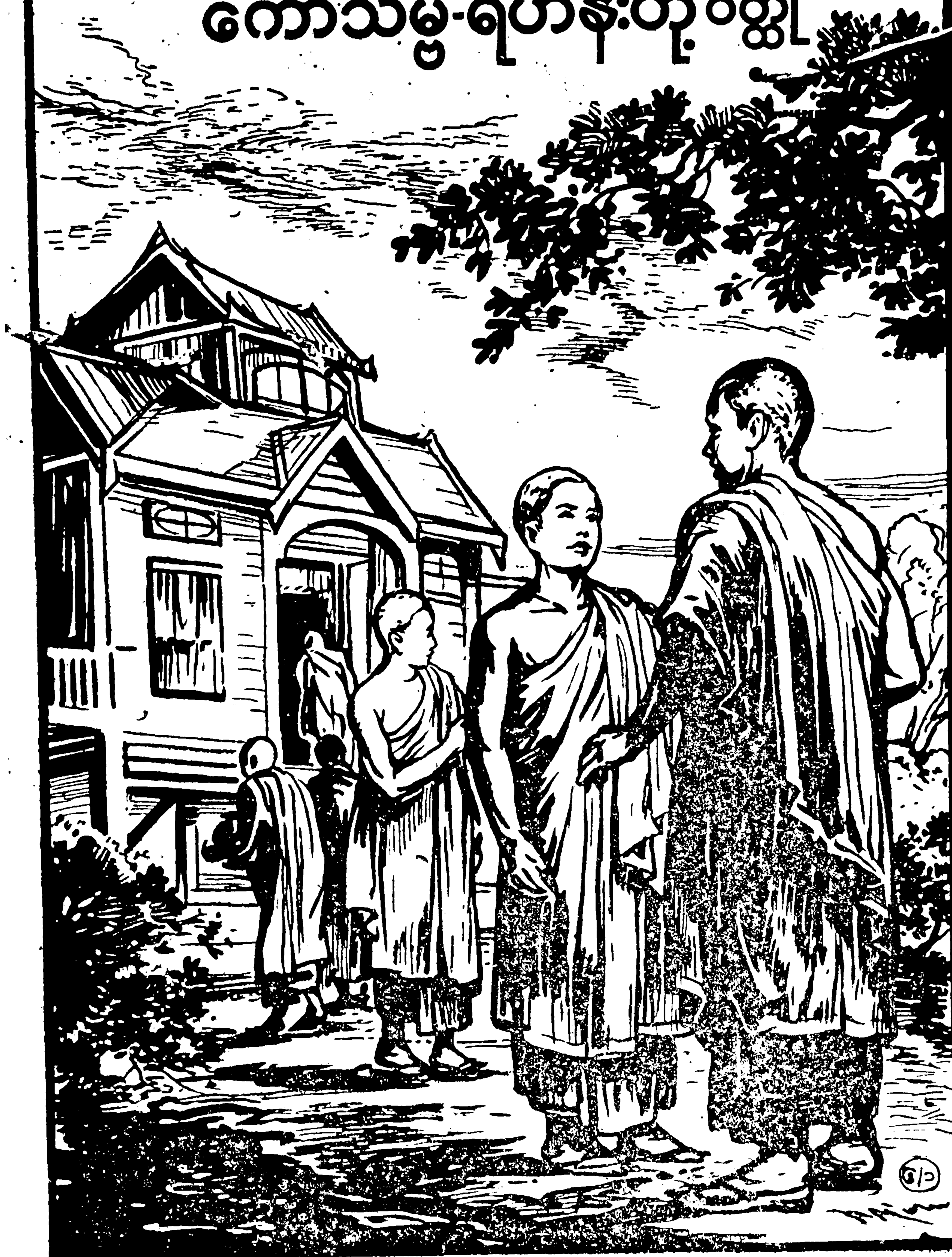
ဒေါသကို ထိန်းသိမ်းနိုင်သော နတ်သမီးဝတ္ထု။

ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ရေလှည့်။

သာကီဝင်တို့မာနနှင့် ဝိဋ္ဌဇူဘ၏ ဒေါသတို့ကြောင့် အမျိုးပါပြုတ်ရပုံ။

စသည့်အလွန်နက်နဲသော ဗဟုသုတဖြစ်ဖွက်များနှင့် ကုသိုလ်တရားကို ရှာကြံယူတော်မူကြပါကုန်။

ချစ်စကိုရှည်ပါစေ-ရန်စကိုတိုပါစေ ကောသမ္ဘိ-ရဟန်းတို့ဝတ္ထု

ချစ်စကိုရှည်ပါစေ၊ ရန်စကိုတိုပါစေ

ကောသမ္ဗီရဟန်းတို့ ဝတ္ထု၊

(ဒီဃာဝုသတို့သား နောက်ကြောင်းပြန်လာတံ)

လူမိုက်တို့သည် သေခြင်းတရားကို မသိကြချေ၊

ခိုက်ရန် ငြင်းခုံခြင်း၌ မပြေငြိမ်းနိုင်ကြ။

ပညာရှိတို့သည် သေခြင်းတရားကို သိကြချေ၊

ခိုက်ရန် ငြင်းခုံမှုတို့တွင် ပြေငြိမ်းနိုင်ကြကုန်၏။

ဤဒေသနာတော်ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်
၌ ကောသမ္ဗီရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

ကောသမ္ဗီပြည် ဃောသကသဌေး ဆောက်လုပ် လှူဒါန်း
သော ဃောသိကာရုံ ကျောင်း၌ ဝိနယဓရ ဝိနည်းဓိုရ် ရဟန်း
တပါး ခေါင်းဆောင်သော ရဟန်းငါးရာတို့ရှိ၏။

တနေ့တွင် ဓမ္မကထိကရဟန်းသည် ကုဋ္ဌံ၌ ကိုယ်လက်သုတ်
သင်ပြီး ရေအိုး၌ သန့်သက်ရေကြွင်းကို ခွက်ထဲ၌ထားပြီး ထွက်
သွားလေ၏။

နောက်မှ ဝိနည်းဓိုရ်ရဟန်းသည် ရေအိမ်တွင်းသို့ဝင်ရာ ရေ
ကြွင်းကိုမြင်၍ ထွက်လာပြီးလျှင် ဓမ္မကထိကရဟန်းအား-

“ငါ့ရှင်....သင်သည် ရေကြွင်းကိုထားခဲ့သလော” ဟု မေး၏။

“ဪ-ဟုတ်ပေ၏” ဟု ဝန်ခံ၏။

“ဤသို့ထုံးလျှင် အာပတ်သင့်သည်ကို မသိသလော”

“ဪ-ငါ့ရှင် မသိပါ” ဟု ဖြေ၏။

“ဤသို့ပြုလျှင် အာပတ်သင့်ပေသည်”

“အာပတ်သင့်လျှင် အာပတ်ကို ကုစားပါမည်”

“ငါ့ရှင်-လွန်ကျူးလို့သော ဝိတိက္ကမစေတနာမရှိပဲနှင့်လည်း ကောင်း၊ သတိမေ့ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း ပြုမိသောအရာ၌ အာပတ်မသင့်ဟု အယူရှိ၏” ဟု ဆို၏။

နှစ်ဘက်ကွဲပြား ပဋိပက္ခဖြစ်ကြခြင်း

ထိုနေ့ပင်လျှင်ဝိနည်းဓိုရ်ရဟန်းကတပည့်ရဟန်းတို့အား “ဓမ္မကထိကရဟန်းသည် အာပတ်သင့်သည်ကိုမျှမသိ” ဟု ပြော၏။

ဝိနည်းဓိုရ်ရဟန်း၏တပည့်တို့က ဓမ္မကထိက၏ တပည့်ရဟန်းတို့အား ပျက်ရယ်ပြုကြ၏။ ဓမ္မကထိကရဟန်း၏တပည့်တို့က မိမိတို့ဆရာအား ပြောကြားရာ၊ ဓမ္မကထိက ရဟန်းကလည်း ဝိနည်းဓိုရ်ရဟန်းသည် ယခင်က အာပတ်မသင့်ဟု ဆိုပြီးမှ ယခုတဖန် အာပတ်သင့်ပြန်သည်ဟု ဆိုပြန်၏။ လိမ်လည် လှည့်ဖျားသော စကားကို ပြောဆိုသည်ဟု မိမိ၏ တပည့်များကို ပြောပြန်၏။ တပည့်အချင်းချင်း ကွဲပြားကြလေ၏။

ဝိနည်းဓိုရ်ရဟန်းသည်ဓမ္မကထိကရဟန်းအပေါ် အခွင့်သာပြီး ဓမ္မကထိကရဟန်းအား နှင်ထုတ်ခြင်း ဥပက္ခပနိရကံကိုပြုလေ၏။

ဓမ္မကထိက၏ တပည့်ရဟန်းတို့ကလည်း တရားနှင့်မလျော်သော နှင်ထုတ်ခြင်းဖြစ်၍ မထွက်၊ တဘက်မှလည်း အတင်းနှင့် ဖြင့် နှစ်ဘက်ကွဲပြားကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားပင် လက်လျော့ရခြင်း

ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားကြားလျှင် သင့်တင်ညီညွတ်ရန် နှစ်ကြိမ်တိုင်စေလွှတ်၍ မိန့်တော်မူသော်လည်း မရသုံးကြိမ်မြောက်၌ ကိုယ်တော်တိုင်ကြသွား၍ ပညတ်သင့်သည်ကိုပညတ်ပေး၍ ညီညွတ်စေပြန်၏။

နောက်တဖန် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား အငြင်းပွားနေဆဲဟု ကြားတော်မူပြန်၍ ကိုယ်တော်တိုင် ကြသွားပြန်ပြီး ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်းကြောင့် ဆင်ပြောင်၏အသက်ကို ဆုံးရှုံးစေသော နှံစုပ်ငှက်မ၏ဇာတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ငြင်းခုံကွဲပြားခြင်းကြောင့် များစွာသော ငုံးငှက်တို့ အသက် ကုန်ရသော ငုံးမင်း ဇာတ်ကိုလည်းကောင်း ဟောတော်မူ၏။

သို့တိုင်အောင် မနာယူကြသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် “ဒီဃ” တိကောသလမင်းကြီး” ဝတ္ထု ဒီဃာဝုသတို့သား ဇာတ်ကို ဟောတော်မူပြန်၏။

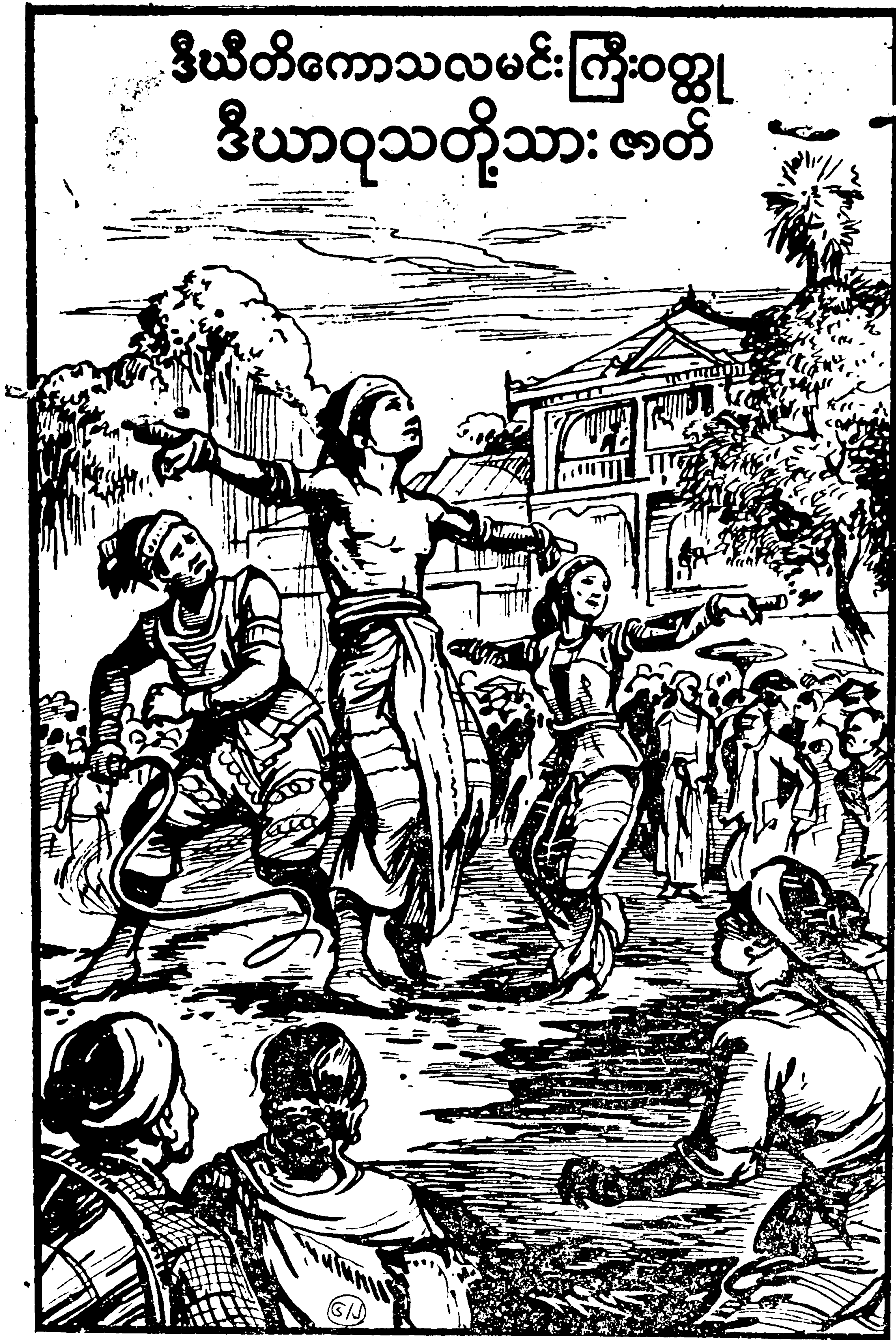
ဒီဃ^၁တိကောသလမင်းကြီး ဝတ္ထု

ဒီဃာဝုသတို့သားဇာတ်

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ္တမည်သော ကာသိကရာဇ်မင်းသည် အင်အားကြီးမားစွာရှိ၏။

ကောသလတိုင်း၌လည်း ဒီဃ^၁တိကောသလမင်းသည် စိုးစံ၏။ ကာသိကရာဇ်မင်းက စစ်အင်္ဂါလေ ပါးနှင့် စစ်ထိုးရန်လာသည်ဟု သဘင်းကြားရကတည်းက အင်အားချင်းမမျှသည်ကို

ဒီဃီတိကောသလမင်းကြီးဝတ္ထု
ဒီဃာဝုသတို့သားဇာတ်

သိ၍ စောစောကပင် မိဖုရားကြီးနှင့်တကွ မြို့မှထွက်ကြဘော်မူ
ခဲ့ပြီး၊ ကာသိကမင်းနိုင်ငံ ဗာရာဏသီပြည်၏ ပြည်စွန့်ပြည်ဖျား
အိုးထိန်းသည်၏အိမ်၌ မထင်မရှားသောအသွင်ဖြင့် နေရလေ၏။

မိဖုရားကြီး ချဉ်ခြင်းတပ်ပုံ

မကြာမီပင် ဒီဃီတိ ကောသလမင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီး၌
ကိုယ်ဝန်တည်၍ ချဉ်ခြင်းဖြစ်လာ၏။ (၁) နေထွက်သောကာလ
စစ်ဝတ်စုံဖြင့် စစ်အင်္ဂါလေးပါးကို ကြည့်ရှုလိုခြင်း၊ (၂) သန်
လျက်ဆေးသောရေကို သောက်လိုခြင်း စသည်တို့ဖြစ်၏။

မိဖုရားကြီးသည် မိမိ၏ချဉ်ခြင်းကို မင်းကြီးအား လျှောက်
ကြား၏။

ထိုအခါ ဒီဃီတိကောသလမင်းကြီး၏ ချစ်လှသောမိတ်ဆွေ
ဗြဟ္မဒတ္တပုဏ္ဏားသည် ကာသိကမင်း၏ ပုရောဟိတ်မင်းဆရာဖြစ်
နေ၏။ မင်းကြီးသည် မိမိ၏မိတ်ဆွေ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအထံသို့
တိတ်တဆိတ်သွား၍ အခက်အခဲကို ကူညီရန် တောင်းပန်၏။
ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားက အရှင်မင်းကြီး....ထိုသို့ဆိုလျှင် မိဖုရားကို
အကျွန်ုပ် ရှေးဦးစွာ ကြည့်ရှုလိုပါသည်ဟု ပြောပြီး မိဖုရားကို
မထင်မရှားအသွင်ဖြင့် ခေါ်သွား၍ ပုဏ္ဏားအိမ်အနီးသို့ ရောက်
သည့်ကာလ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် အဝေးမှလာသောမိဖုရား
ကိုမြင်လျှင် နေရာမှထ၍ လက်ဝဲပခုံး၌ ကိုယ်ဝတ်ကိုတင်လျက်
မိဖုရားကြီးကို ရှိခိုးပြီး-

“ဤသူငယ်သည် ကောသလတိုင်းကြီးရှင် ဘုရင် ဖြစ်လေစွ
တကား”

“ဤသူငယ်သည် ကောသလတိုင်းကြီးရှင် ဘုရင် ဖြစ်လေစွ
တကား”

“ဤသူငယ်သည် ကောသလတိုင်းကြီးရှင် ဘုရင် ဖြစ်လေစွ
တကား”

ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်ကျူးရင့်ပြီး မိဖုရားကြီးအား ချဉ်ခြင်း
အလို ပြည့်စေမည်ဟု ကတိခံပြီး ကောသလပြည်ရှင် ဗြဟ္မဒတ္တ
ဘုရင်ကြီးအား တခုသောဥပါယ်ဖြင့်- “နံနက်မိုးသောက် နေ
ထွက်ချိန်တွင် စစ်အင်္ဂါလေးပါးကို ဆင်ယင်လျက် သန်လျက်
ကို ရွှေဆေးပါလော့”ဟု လျှောက်ထား၏။ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းလည်း
ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား လျှောက်တင်တိုင်းပြု၏။ မိဖုရားသည် နေ
ထွက်ကာလ စစ်အင်္ဂါလေးပါး ဆင်ယင်သည်ကို ရှုမြင်လျက်
သန်လျက်ရေကို သောက်သုံးပြီးသည်နှင့် ချဉ်ခြင်းလည်း ပြေ
ပျောက်သွားလေသတည်း။

ဒီဃာဝုမင်းသား ဖွားမြင်ခြင်း

မကြာမီ သားတော်ကလေးကို ဖွားမြင်၍ “ဒီဃာဝု” ဟူ၍
အမည်ပေးထား၏။ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် သိကြားလိမ္မာသော
အရွယ်သို့ ရောက်သည့်ကာလ ဒီဃာဝုတိ ကောသလမင်းကြီးက
စဉ်းစားဘော်မူသည်မှာ ဗြဟ္မဒတ္တကာသိကမင်းသည် ငါတို့၏
ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို လုယူခဲ့လေသည်။ ငါတို့ကိုတွေ့လျှင် သုံး
ယောက်စလုံး အဆုံးစီရင်မည်သာ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ သားငယ်
ဒီဃာဝုကို အခြားတနေရာသို့ပို့ဆောင်၍ အလုံးစုံသောအတတ်
တို့ကို လေ့ကျင့်စေ၏။

ဆတ္တာသည်ဟောင်း စနက်ကြောင့်

နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့်မျှ ဘေးရန်ကင်းရှင်းစွာ နေခဲ့ရပြီး
နောက်၊ ဒီဃာဝုတိကောသလမင်း၏ ဆတ္တာသည် ဟောင်းသည်
ကာသိကမင်းထံအမှုထမ်းနေရာမှ ရွာစွန့်ရွာဖျားအိုးထိန်းသည်

မင်း၏နေရာ၌ ကောသလမင်းနှင့်မိဖုရားကို မထင်မရှားအသွင်ဖြင့်နေထိုင်သည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရပြီး ပြဟဒတ်မင်းအားလျှောက်ထားလေ၏။ “အရှင်မင်းမြတ် ရန်သူတော်ကသိကမင်းနှင့် မိဖုရားဟောင်းတို့သည် အိုးထိန်းသည်တို့အရပ်၌ မထင်မရှားအသွင်ဖြင့် အရှင်မင်းမြတ်၏နိုင်ငံပိုင်နက်အတွင်း မှာနေထိုင်ကြကြောင်း” လျှောက်တင်လေ၏။ ဗာရာဏသီမင်းလည်း မိဖုရားနှင့်တကွ ဒီဃိတိကောသလမင်းအားတုတ်နှောင်ဖမ်းဆီးစေ၏။

ထို့နောက် မင်းနှင့်မိဖုရားနှစ်ပါးအား လက်ပြန်ကြိုးတည်း၍ ဦးခေါင်းကိုသင်ဓုန်းဓားဖြင့်ရိတ်ပြီး လမ်းဆုံလမ်းမ တစ်ခုမှတစ်ခု ရိုက်နှက်ယူဆောင် လှည့်လည်လျက် တောင်တံခါးဖြင့် ထွက်ပြီး မင်းနှင့်မိဖုရားနှစ်ပါးတို့အား လေးမြှာလေးစိတ်ဖြတ်ပိုင်းခွဲစိတ်ပြီး လေးမျက်နှာတို့၌ စွန့် စ်ကြကုန်လောဟု အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေသည်။

ဒီဃာဝုမင်းသားအား ဆုံးမခြင်း

ဒီဃာဝုမင်းသားသည် မိခင်ဖခင်တို့ကို မဖူးမြင်ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ဖူးမြင်အံ့သောငှာ ဗာရာဏသီမြို့တွင်းသို့လာ၏။ လမ်းဆုံလမ်းခွတွင် ကြမ်းတမ်းသော စည်သံကြား၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိလျှင် လူအများတို့ ဝိုင်းအုံကြည့်နေသည့်အရာကို မထင်မရှားမြင်လေရာ အဘယ်အရာဟု သေချာစွာ သိစေရန် လူအုပ်အတွင်းသို့ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုလေလျှင် မိဘနှစ်ပါးတို့အား လက်ပြန်ကြိုးတုပ်လျက် ဦးခေါင်းကိုရိတ်ပြီး ရိုက်နှက်ဆွဲခေါ်သွားသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ ပူပင်သောက ယူကြိုးမရ၊ ဒုက္ခဆင်းရဲ၊ ကြေကွဲသော နှလုံးသားဖြင့် မျက်ရည်များ ကျကာ

အံ့ကိုကြိတ်၍ နေသည်ကို လူအုပ်များ အကြွေးမှီတ
ကောသလမင်းမြင်လေသော် ဒီဃာဝုမင်းသားအား ဆုံးမလို၍

မာခေါ် တွံ တာတ ဒီဃာဝု၊ ဒီဃံ ပဿ မာရဿ။

န ဟိ တာတ ဒီဃာဝု ဝေရေန ဝေရာ သမ္ပန္နိ။

အဝေရေန ဟိ တာတ ဒီဃာဝု ဝေရာ သမ္ပန္နိ။

“ချစ်သား ဒီဃာဝု၊ ငါဖခင်စကားကို နားစိုက်
ပါလော့”

အရှည်ကိုလည်းမကြည့်လင့်၊ အတိုကိုလည်း မကြည့်
လင့်။

“ချစ်သား ဒီဃာဝု၊ ချစ်ခင်လျက်ရှိသော မိတ်ကို
မတို့ပါစေနှင့်”

“ချစ်သား ဒီဃာဝု၊ ရန်တုန်မှုသဖြင့် ရန်သည်ငြိမ်း
ပျောက်ခြင်းမရှိနိုင်”

“ချစ်သား ဒီဃာဝု၊ ရန်တုန်မှုမူခြင်း သာလျှင် ရန်
တို့သည် ငြိမ်းပျောက်၏”

ဟူ၍ မှာကြားလေသည်။ ဒီဃာဝုသည် ဖခင်၏စကားကို
ကြားရလျှင် အံ့ကြိတ်သည်ကိုဖြေလျော့၍ လူအုပ်ကြားမှ ထွက်
ခွာသွားလေ၏။

အကြောင်းစုံကိုမသိသောသူတို့က ဤမင်းကြီးသည် သေရ
မည်ကိုကြောက်၍ ယေဇင်ယမ်းပြောဆိုကြလေသည်ဟု ဆိုကြ
ကုန်သည်ရှိသော် ဒီဃိတိကောသလမင်းက....

“အို-အချင်းထို့၊ ငါသည်သေခါနီး၍ မြည်တမ်း ယောင်
ထမ်းသည်မဟုတ်၊ ဤကြည့်ရှုနေသူတို့အကြားတွင် ပညာသတိ

ရှင် ~~ထို~~ ဘယောက်ရှိခဲ့လျှင် ငါဆိုအပ်သော စကားကို ထင်ထင်ရှားရှား သိပေလိမ့်မည်” ဟုပြောဆို၏။

မင်းချင်းတို့လည်း မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးကို လမ်းဆုံ လမ်းခွတခုမှတခုသို့ ယူဆောင်လျက်တောင်တံခါးမှထုတ်၍ မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးတို့ကို သတ်ဖြတ်ခုတ်ပိုင်းပြီး လေးပုံပုံလျက် အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ အစောင့်အရှောက်နှင့်ထားလေ၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်း ညည်းညူခြင်း

ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ဗာရာဏသီမြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ အရက်သေစာတို့ကို ဝယ်ယူပြီးလျှင် ပိုင်းဖြတ်ထားသော အလောင်းတို့ကိုစောင့်သည့် အစောင့်တို့အားမိတ်ဖွဲ့၍ အရက်ကို မူးအောင်တိုက်ပြီး မိဘနှစ်ပါးတို့၏ အသားဆိုင်အသားစုတို့ကို ပုံပြီးလျှင် မီးရှို့၍ လကျာရစ် သုံးကြိမ်ရှိခိုးလျက် နေ၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် အထက်ပြဿဒ်မှ မြို့ပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သော် မီးပုံကိုလကျာရစ်လှည့်ပြီး ရှိခိုးနေသောသူကိုမြင်၍ ဤသူသည် ဒီဃိတိကောသလမင်း၏သားရင်းသာလျှင်ဖြစ်ပေမည်။ ငါ့အား အဘယ်သူ တယောက်မျှ သားရှိကြောင်းကို မပြောကြားပါ တကားဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်တော်မူ၏။

ဒီဃာဝုမင်းသား နန်းတော်သို့ဝင်ရောက်ခြင်း

ဒီဃာဝုမင်းသားသည် တောတွင်းသို့သွား၍ လူမကြားအောင် အားရပါးရငိုပြီးနောက် မျက်ရည်တို့ကိုသုတ်၍ မြို့တွင်းရှိ ဆင်တင်းကုတ်သို့သွား၏။ ဆင်ထိန်းအားကျွန်ုပ်သည် ဆင်ပညာကိုလိုလားပါသည်ဟုပြော၏။ ဆင်ဆရာကုသင်ကြားလော့ဟု ခွင့်ပြု၏။

ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ဆင်တင်းကုတ်၌နေယင်း တနေ့သော နံနက်မိုးလင်းခါနီးအချိန်တွင် ‘စောင်းကိုတီး၍သီချင်းဆို’လေ ၏။ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းလည်း နံနက်ခင်းတွင်မင်္ဂလာရှိသော သာယာ ကြည်နူးဖွယ် အသံကိုကြားရသဖြင့် မျှာစွာ ရှင်လန်းတော်မူ သည်နှင့် ဤသီချင်းနှင့်စောင်းသံသည် မည်သူ၏ အသံနည်းဟု မေး၏။ ဆင်ထိန်းအိမ်မှတပည့်တဦး၏ သီချင်းသံနှင့် စောင်းသံ ဖြစ်ပါသည်ဟုဆိုသဖြင့် စောင်းရှင်ကို ခေါ်စေ၏။ ဒီဃာဝု မင်းသားကိုမြင်လျှင် များစွာ ခင်မင်နှစ်သက်ခြင်းဖြစ်၍ ငါ၏ နန်းတွင်း၌နေပြီး စောင်းဖြင့် ဖျော်ဖြေလော့ဟု အမိန့်ချမှတ်၏။

ဒီဃာဝုမင်းသားလည်း မင်းကြီးအလိုကြအောင် မနားမနေ
ကြိုးစားသဖြင့် များစွာချစ်ခင်ပြီး အဘွင်းဘော်၌ခစားစေ၏။

မိဘစကားနားထောင်သူ

တနေ့တွင် မင်းကြီးတောကစားထွက်ရန် ဒီဃာဝုမင်းသား
အား ရထားကိုပြင်စေ၏။ စစ်သည်တော်ကိုလည်း အသင့်ပြင်
ဆင်ကြ၏။ မင်းကြီးသည် ဒီဃာဝုမင်းသားအား ရထားကို
မောင်းစေ၏။ ဒီဃာဝုမင်းသားလည်း ရထားကို အပြင်းနှင်လေ
သော် စစ်သည်တော်တို့လိုက်မမှီပဲ မျက်ချည်ပြတ်၍သွားကြ၏။

တောတွင်းသို့ရောက်လျှင် မင်းကြီးက ဒီဃာဝုအား ရထား
ကို ရပ်စေ၏။ ဒီဃာဝုလည်းရထားကိုချုတ်၍ သစ်ပင်ရင်း၌ထိုင်
နေစဉ် မင်းကြီးက “ငါ့ပိုင်ပန်းလှသည်၊ တရားအိပ်မည်” ဟု
ဆိုကာ ဒီဃာဝုပေါင်ပေါ်၌ ခေါင်းအုံးပြုကာလဲလျောင်းယင်း
အိပ်ပျော်သွား၏။

ဒီဃာဝုသည် အိပ်ပျော်နေသောမင်းကြီးကို စေ့စေ့ကြည့်
လျက် ဤမင်းကြီးသည် ငါတို့၏ မင်းစည်းစိမ်နှင့်တကွသော
တိုင်းပြည်ကိုပါ လုယူသိမ်းပိုက်၍ ငါ၏မိဘနှစ်ပါးကို ရက်ရက်
စက်စက် ရိုက်နှက်၍ အပိုင်းပိုင်းဖြတ်သတ်ခဲ့သည်။ ယခုမင်းကြီး
သည် ငါ၏လက်တွင်းမှ အဘယ်သို့လွတ်နိုင်အံ့နည်း။ “ငါအခွင့်
ကြုံလေပြီ” ဟု သန်လျက်အိမ်မှ သန်လျက်ကိုဆွဲထုတ်၍ မင်းကြီး
၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်အံ့ဟု ချိန်ရှယ်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက်
ခမည်းတော် ဒီဃိတိကောသလမင်းကြီး၏အသံသည် လေမှ ပျံ့
လွင့်ကာ နားထဲတွင် ကြားယောင်လာတော့သည်။

“အို-ချစ်သား ဒီဃာဝု....”

“ရန်ကိုရန်ခြင်း မတုန်နှင်းလေနှင့်”

“ရန်ဟူသည်မှာ ရန်တုန်မှုခြင်းဖြင့် ရန်မပြေငြိမ်းနိုင်”

“ရန်မလိုမှ ရန်ပြုသည်၊ ရန်လိုလျှင် ရန်ပိုတတ်သည်”

“ချစ်စကိုရှည်စေ၍ မုန်းစကိုတိုစေလော့”

လျှပ်တပြက်အတွင်းပင် ခမည်းတော်၏သတိပေးသံကို နားစ
မူာ ပြန်ကြားရသဖြင့် သတိတရားရပြီး “ငါသည်ဗြဟ္မဒတ္တ မင်း
ကိုသတ်မိခဲ့ချေအံ့၊ ခမည်းတော်၏စကားကို ပယ်လှန်ရာကျချေ
တော့မည်”ဟု သံလျက်ကိုအိမ်သို့ ပြန်သွင်း၏၊ ဤသို့လျှင်
သုံးခါသုံးကြိမ်တိုင်ဖြစ်သတည်း။

ဗြဟ္မဒတ္တကာသိကမင်းကြီးသည် အလန့်တကြား အိပ်ယာမှ ထံပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်လေသည်ရှိသော် ဒီဃာဝုမင်းသားက အရှင်မင်းကြီး အဘယ်ကြောင့် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ဘိသနည်း” ဟု မေး၏။ မင်းကြီးက “ဤတော့အရပ်၌ ဒီဃိတိကောသလမင်းကြီး၏သားသည် ငါ့အားသံလျက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ချေလေသည်” ဟုအိပ်မက်မြင်မက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ကြောက်လန့်တကြားထမိသည်ဟုပြော၏။

ထိုအခါ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ဘယ်လက်ဖြင့် ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီး၏ ဦးခေါင်းကိုကိုင်လျက် ညာဖက်လက်ဖြင့် သန်လျက်ကို ချိန်ရှယ်ပြီး “မင်းကြီးဒီဃိတိကောသလမင်းကြီး၏သား ဒီဃာဝုဆိုသည်ကား ငါပင်တည်း။ ငါတို့၏ခင်းစည်းစိမ်နှင့်တကွသော ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာတို့ကို အသင်မင်းကြီးသည် ဖျက်ဆီးခဲ့၏။ ငါ၏ခမည်းတော် မယ်တော်တို့အား ရက်စက်စွာသတ်ဖြတ်ခဲ့၏။ ယခုအခါသင်မင်းကြီး၏အလှည့်သို့ရောက်ချေပြီ၊ ငါသည် သင်မင်းကြီးအား ကလဲ့စားချေကာ သင်မင်းကြီး၏လည်ကို ဖြတ်တော့အံ့” ဟု ဆို၏။

မင်းကြီးလည်း လွန်စွာထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သည် ဖြစ်၍ ဒီဃာဝု၏ခြေကိုဖက်ကာ အသက်ကိုချမ်းသာပေးပါရန် သုံးကြိမ်တိုင်အောင်တောင်းပန်၏။

ထိုအခါ ဒီဃာဝု မင်းသားက “အသင် မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်၏အသက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါက အရှင်မင်းကြီး၏ အသက် ရှင်ခြင်းကိုပေးပါမည်” ဟုဆို၏။

ထိုအခါမင်းကြီးက “ငါသည် သင့်အား အသက်ရှည်ခြင်း

ကိုပေးပါ၏။ ငါ့အသက်ကိုလည်း ရှည်ပါစေလော့” ဟု နှစ်ဦး နှစ်ဖက် ကျိန်စာဆို၍ ကတိသစ္စာပြုကြလေကုန်၏။

ထိုနောက် မင်းကြီးက “ချစ်သားဒီဃာဝု ရထားကိုပြင် လော့၊ ငါတို့သွားကြကုန်အံ့” ဟု ဆိုသဖြင့် ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ရထားကိုပြင်၍မောင်းနှင်ပြီး ရွာဖွေနေကြသော စစ်သည်တော် များနှင့်တွေ့ဆုံပြီး နန်းတော်သို့သွားကြ၏။

ဒီဃာဝုကို ဘယ်လိုဝိုင်းမယ်

နောက်တနေ့ ညီလာခံတွင် မင်းကြီးသည် မှူးမတ်တို့အား “အသင်တို့သည် ငါ၏ရန်သူတော်ဖြစ်သော ဒီဃိတိကောသလ မင်းကြီး၏သား ဒီဃာဝုရှိသည်ကို သင်တို့ မလျှောက်တင်ခဲ့ကြ။ ယခု ဒီဃာဝုသည် အသက်ထင်ရှား ရှိနေ၏။ အသင်တို့ ဒီဃာဝုမင်းသားကိုတွေ့လျှင် မည်သို့ပြုကြမည်နည်း” ဟုမေး၏။ မှူးမတ်တို့က မည်သို့မည်ပုံ သတ်ဖြတ်ကြမည်ကို အမျိုးမျိုးပြော ကြ၏။ မင်းကြီးက “ဤသူသည် ဒီဃာဝုတည်း” ဟု ပြသ၏။ မင်းညီလာခံတခုလုံး တုန်လှုပ်အံ့သြသွားကြ၏။ မင်းကြီးက ဒီဃာဝုသည် ငါ၏အသက်ကိုချမ်းသာပေးခဲ့၏။ ငါသည်လည်း ဒီဃာဝု၏အသက်ကိုချမ်းသာပေးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ နှစ်ဦးစလုံးအသက် ရှည်သရွေ့ မသတ်ကြစတမ်း ကျိန်စာဆိုခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။ သင်တို့ သည် တစုံတခုမျှ ဒီဃာဝုအား ပြုခြင်းငှာ မရတော့ပြီဟု ပြောဆို ပြီးနောက်....

“ချစ်သားဒီဃာဝု သင်၏ဖခင်သည် သေလွန်ကာနီး ကာလ စာ ပရိသတ်အလယ်၌ ပြောသောစကားကို အသင်အဘယ်သို့ နားလည်သနည်း” ဟု မေး၏။

“အရှင်မင်းကြီး....ရန်စကိုတိုစေ၊ချစ်စကိုရှည်စေ၊ ရန်ကို ရန် ချင်း မတုံ့နှင်းနှင့်”ဟု မှာကြားပါသည်။

အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်၏ မိခင်ဖခင်တို့ကို သတ်ဖြတ် သည်ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်က အရှင်မင်းကြီးကို အခွင့်သာခိုက် ပြန် လည် သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ဖြစ်အံ့။ အရှင်မင်းကြီးကို လိုလားသူတို့ က အကျွန်ုပ်ကို တဖန်ပြန်၍ သတ်မည်ဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ်ကို လို လားသူတို့က ထိုသူတို့ကို တဖန်ပြန်သတ်ကြကုန်အံ့။ ဤသို့ပင် အဆက်မပြတ် အထပ်ထပ်ရန်ကို မြင်သဖြင့် ဘယ်အခါတွင်မူ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ငြိမ်းပျောက်သည်ရှိမည် မဟုတ်။ ယခုအခါ၌ ကား အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်အား အသက်ကိုပေးသဖြင့် ဤရန်စသည် အစမရှည် တဏှာဖြင့်ပင် ငြိမ်းရပါသည်။ ဤသို့ ပင် အကျွန်ုပ်ဖခင် သေကာနီးကာလ၌ ဆုံးမစကား မှာကြား ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု လျှောက်ကြားသောကာလ၊ဗြဟ္မဒတ္တမင်းကြီး ထ-

“အို-အချင်းတို့....ဤဃာဝုမင်းသားသည် သိကြား လိမ္မာ ပညာအမြော်အမြင်ကြီးလှပေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူက အကျဉ်းအား ဖြင့် ဆုံးမစကားကို အကျယ်ဝေဖန်၍ သိလေ့စွဲတကား”ဟု ချီး မှမ်းပြီးသော် ဧဃာဝုမင်းသားအား မိမိချစ်လှစွာသော သမီး တော်နှင့် ထိမ်းမြားပေးပြီးလျှင် သူ၏ဖခင်အမေဖြစ်သော ထီး နန်း စည်းစိမ်ကို ပေးအပ်လေ၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းကွယ်လွန်သောအခါ ဧဃာဝုသည် ကာသိက ရာဇ်နှင့် ကောသလ နှစ်ပြည်စလုံး စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရလေ သတည်း။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က ကောသမ္မိကရဟန်းတို့ကို ဆုံးမခြင်း ချစ်သားရဟန်းတို့...ထိုစဉ်က မင်းနှစ်ပါးတို့သည် အချင်း ချင်း စစ်ခင်း၍ သတ်ဖြတ်နှိပ်စက်ခဲ့သော်လည်း သူတော်ကောင်း တည်းဟူသော ဒီဃီတိ ကောသလမင်းကြီး၏ ဆုံးမခဲ့သော စကားဖြင့် သည်းခံကြသည်ဖြစ်၍ နှစ်ဦး နှစ်ဘက် ချစ်ကြည် လေးမြတ်လျက် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကိုရပြီး မင်းအဖြစ်ကိုရောက် ခဲ့၏။

အသင်တို့သည် ငါဘုရားကိုယ်တိုင် သွန်သင်ဆုံးမ ဩဝါဒ ဒေသနာ ဝိနည်းတရားတော်၌ သဒ္ဓါကြည်ညို၍ ရဟန်းပြုကြ သူများဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် သည်းခံခြင်း မပြုကြပါ သနည်း၊ နှစ်ဘက်စလုံးသည် သည်းခံညီညွတ်ခြင်းဖြင့် တင့်တယ် စွာ နေထိုင်ကြကုန်လော့ဟု ဆုံးမစကား ဟောကြားတော်မူ လေ၏။

မြတ်စွာဘုရား ပါလိလေယျကတောသို့ဝါဆိုခြင်း

ကောသမ္ဗိက ရဟန်းတို့သည် ဘုရားသခင်ကိုယ်တိုင် ဆုံးမတော်မူသော်လည်း မနာယူကြသဖြင့် အလုံးစုံသော ရဟန်းသံဃာများကိုစွန့်လျက် ကိုယ်တော်မြတ်တပါးတည်းသာ ပါလိလေယျက ရွာသို့ ကြွသွားတော်မူပြီး လမ်းတွင် တွေ့သော ဘဂုမထေရ်အား ကေစာကျင့်ရန် တရားတို့ကို ဟောကြားဆုံးမတော်မူပြီး ပါလိလေယျကတောအုပ်သို့ ကြွသွားတော်မူ၏။

ပါလိလေယျက ဆင်မင်း

ဤတောအုပ်၌ ပါလိလေယျက အမည်ရှိသော ဆင်သည် အပေါင်းအသင်းတို့နှင့် နေရသည်ကို ငြီးငွေ့လှသဖြင့် တကောင်တည်းသာလျှင် ပါလိလေယျကတောအုပ်၌ ကျက်စား၍နေ၏။ အင်ကြင်းပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံး၍ နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ရလျှင် လွန်စွာကြည်ညိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်၍ အနီးသို့ကပ်၍ ပူဇော်သမှုပြု၏။ အနီးအပါးသို့ကြည့်ရှုရာ ပြုစုလုပ်ကျွေးမည့်သူ တစ်စုံတရာမတွေ့ရှိလေသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ အနီးအပါးမှ မညီညွတ်သောမြေတို့ကို ခြေဖြင့်ရှုပ်ကာ မြေကိုညှိပေးခြင်း၊ သစ်ကိုင်းကို နှာမောင်းဖြင့် ချိုး၍ တံမြက်လှည်းပေးခြင်းဖြင့် ဝတ်ပြုလေ၏။

ထိုအခါမှစ၍ နှာမောင်းဖြင့် ရေအိုးကိုယူပြီး သောက်တော်ရေ၊ သုံးတော်ရေတို့ကိုလည်း တည်ထားပေး၏။ သစ်သားနှစ်ချောင်းကိုပွတ်၍ ငီးဖြစ်စေပြီး၊ ကျောက်ခဲတုံးကို မီးတွင် ဖုတ်ကာ ပူသောသော ကျောက်ခဲတုံးကို ရေအိုင်ငယ်တွင် ချခြင်းဖြင့် ရေပူကို ရအောင်ပြုပြီး ရေပူ ရေအေးကိုလည်း စီစဉ် ပေး၏။ သစ်သီးကြီးငယ်ကို ရွာကြံဆောင်ယူ ပေးလှူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းခံ ကြွတော် မူလျှင် ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် သပိတ်နှင့် သင်္ကန်းတော်ကို ဦးကင်း၌တင်၍ နောက်တော်ပါးမှ လိုက်သွား၏။ ရွာအနီးသို့ ရောက်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင်က - “သင်သည် ဤအရပ်မှ ရှေ့သို့မသွားကောင်း၊ ဤတွင်ရပ်လော့” ဟု ဆိုလျှင် သပိတ်၊

သင်္ကန်းကို မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံ၍ ပြန်ကြွလာတော်မူသည်အထိ ဤနေရာမှာပင် စောင့်ပြီးလျှင် သပိတ်၊ သင်္ကန်းကို စောင့်ကြိုယူလျက် သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဌာန၌ချပြီးလျှင် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုပြု၏။ သစ်ခက်ဖြင့် ယပ်ခတ်၍ပေး၏။ ညဉ့်အခါရောက်လျှင် သစ်ကိုင်းတုတ်ကို နှာမောင်းဖြင့်ကိုင်လျက် တညဉ့်လုံး ကင်းစောင့်၍ပေး၏။ နံနက် မိုးသောက်လျှင် မျက်နှာသစ်တော်ရေကပ်သည်မှစ၍ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်အားလုံးကို ပြုစုပေး၏။

မေ့ကံသည်လည်း ပူဇော်ခြင်း

ပါလိလေယျကဆင်မင်း၏ ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်းကို မြင်သော မေ့ကံတကောင်သည် ဘုရားသခင်အား ကြည်ညို စိတ်ဖြင့် ပျားကောင်မငှိသော ပျားလဘို့တခုကိုယူဆောင်၍ ဘုရားသခင် ရှေ့၌ ငှက်ပျောရွက်ကိုခင်းပြီးလျှင် ဘုရားသခင်အား ကပ်၏။ ဘုရားသခင်လည်း အလှူခံတော်မူ၏။ မေ့ကံသည် ဘုရားသခင် ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပါ၏။ လာ ဟု ကြည့်ရှုနေသော် ဘုရားသခင်သည် ဘုဉ်းပေးကော်မမူပဲ ပျားတံကိုကိုင်၍ သာဏားသည်ကိုမြင်၏။ မေ့ကံသည် သေချာစွာကြည့်ရှုလေသော် ပျားတံ၏အရင်း၌ ပျားဥအချို့ကို တွေ့မြင်လေသဖြင့် မေ့ကံသည် ပျားဥတို့ကို တဖြည်းဖြည်းဖယ်ရှား၍ ကပ်လှူပြန်၏။ ဘုရားသခင်သည် ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူ၏။ မေ့ကံသည် ဘုရားသခင် ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူနေသည်ကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်သို့ခုန်တက်၍ သစ်ကိုင်းတခုကို လက်ဖြင့်ကိုင်ဆွဲကာ မြူးတူးကခုန်လေသည်။ မေ့ကံ၏လက်ဖြင့် ကိုင်ဆွဲသောသစ်ကိုင်းသည် ကျိုးကျ၍ ခြေဖြင့်နှင်း

သော သစ်ကိုင်းလည်း ကျိုးကျပြီး အောက်သို့ အရှိန်နှင့် ကာလ
အောက်၌ရှိသော သစ်ငုတ်ဖြင့် ကိုယ်ကိုဖောက်၍ စူးဝင်သွား
လေ၏။ ပြင်းပျသော ဝေဒနာကြားမှပင် မြတ်စွာဘုရားကို
ကြည်ညိုသော စိတ်ဖြင့် ဆေလွန်သွားရာ တမုဟုတ်ခြင်းပင်
တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ရွှေဗိမာန်
ကြီးနှင့် နတ်သမီးတထောင်အရံရှိသော မက္ကဋ္ဌနတ်သားဖြစ်လေ
၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ပါလိလေယျကတော၌ သီတင်း
သုံးတော်မူသည်ကို ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း အလုံး၌ သဘင်း ထင်ရှား
ဖြစ်ပေသတည်း။

ရဟန်းသံဃာများ ညီညွတ်ကြခြင်း

ကောသမ္ဗီပြည်သူပြည်သားတို့သည် ကျောင်းတော်သို့သွား
ကြရာ ဘုရားသခင်အား မဖူးမမြင်ရသဖြင့် မေးလျှောက်လျှင်
သံဃာတော်တို့ ညီညွတ်သင့်တင့်အောင် ဆုံးမဩဝါဒပေးတော်
မူသော်လည်း သင့်တင့် ညီညွတ်ခြင်း မဖြစ်ကြသောကြောင့်
ပါလိလေယျကတောသို့ တပါးတည်း ကြွသွားလေကြောင်း သိ
ကြရတော့၏။

ထိုအခါ လူအပေါင်းတို့သည် ဤရဟန်းတို့သည် ဘုရား
သခင်အထံ၌ ရဟန်းပြုကြပါလျက် ဆရာ၏ဩဝါဒစကားကို
နားမထောင်ကြပဲ အချင်းချင်းဝါဒကွဲကာ မညီမညွတ်သည်၏
အဖြစ်ကြောင့် ငါတို့သည် ဘုရားသခင်အား မဖူးမြင်ရတော့
ပေဟု ဤရဟန်းတို့အား သပိတ်မှောက်ကြ၏။ နှစ်ရက်သုံးရက်
မျှပင် ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ အခက်အခဲကြီးစွာတွေ့၍
တိုင်ပင်ညီညွတ်ကြပြီး ဒါယကာတို့ထံ “ငါတို့အချင်းချင်း ညီ

ညွှတ်ကြပါပြီ” ဟု ပြောဆိုကြ၏။ “မြတ်စွာဘုရားသခင်ထံ ကန်တော့ဝန်ချပါဦး” ဟု ဒါယကာတို့က ပြန်လည် လျှောက် ထားကြ၏။

ရဟန်းတို့သည် ဝါတွင်းအခါဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံ သွား ရောက် လျှောက်ထားခြင်းမပြုနိုင်သဖြင့် ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ နေကြရတော့၏။

အရှင်အာနန္ဒာ ပင့်လျှောက်ခြင်း

ဝါကျွတ်သောအခါ သာဝတ္ထိပြည်မှ အနာထပိဏ်၊ ဝိသာ ခါ အစရှိသော ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမအပေါင်းတို့က အရှင် အာနန္ဒာအား မြတ်စွာဘုရားရှိရာကို ပြတော်မူကုန်ဟု လျှောက် ကြား၏။ အရပ်မျက်နှာအသီးသီး၌ သီတင်းသုံးတော်မူကြကုန် သော သံဃာတော်တို့ကလည်း ဝါကျွတ်သော် အရှင်အာနန္ဒာ ထံသို့ လာရောက်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ရှေ့ မောက်တော်သို့ရောက် အောင် ပို့ပါလော့ဟု တောင်းပန်ကြကုန်၏။

အာနန္ဒာမထေရ်လည်းရဟန်းတို့ကိုခေါ်ဆောင်ပြီးပါလိလေ ယျကတောအုပ်သို့သွား၍ ရဟန်းများစွာနှင့် မြတ်စွာဘုရားရှေ့ တော်သို့ဝင်လျှင် မသင့်လျော်ဟု ရဟန်းများစွာတို့ကို တောအုပ် ၏အပ၌ ထားခဲ့ပြီး တပါးတည်းသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်း ကပ်လေ၏။

အာနန္ဒာမထေရ် လာသည်ကိုမြင်လျှင် ပါလိလေယျကဆင် မင်းသည် တုတ်ကို နှာမောင်းဖြင့်ဆွဲဆောင်၍ ရိုက်ပုံတ်အံ့ဟု ပြင်ဆင်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်က-

“ပါလိလေယျက ယခုလာသောအာနန္ဒာသည် ငါဘုရား၏ အလုပ်အကျွေးတည်း။ ဟန့်တားခြင်းကိုမပြုလင့်” ဟု မိန့်ဟော၍

မူ၏။ ပါလိလေယျကလည်း အရှင်အာနန္ဒာလာခြင်းကို လမ်းဖယ်၍ပေးလေ၏။ ရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပူဇော်ပြီးသော် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်အာနန္ဒာအား တပါးတည်းလောဟု မေးတော်မူ၏။ ရဟန်းတော်ငါးရာပါရှိ၍ အလိုတော်ကိုမသိရသွေးသောကြောင့် တောအုပ်ဝ၌ ထားခဲ့ကြောင်းကို လျှောက်ထားလျှင် ခေါ်တော်မူစေ၏။

ရဟန်းတို့ရောက်လာပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ရှိခိုးပူဇော်သမှုပြုပြီး နောက်- ဘုရားသခင် မေးတော်မူလာသမျှ၊ သိလိုတော်မူသမျှတို့ကို ဖြေကြားကြပြီး- “ရှင်တော်ဘုရား... တပည့်သား တပါးမှမပါပဲ အရှင်မြတ် တပါးတည်းသာ ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး သီတင်းသုံး နေတော်မူသည်မှာ မျက်နှာသစ်တော်ရေကိုပင် ကပ်မည့်သူမရှိပါတကား” ဟုလျှောက်ကြားကြလေသော်-

ဘုရားသခင်က “ချစ်သားရဟန်းတို့.... ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် အလုံးစုံသော ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်တို့ကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ပေ၏” ဟု မိန့်တော်မူပြီးနောက်-

“ချစ်သား ရဟန်းတို့.... ပညာရင့်၍ ကောင်းစွာ နေလေ့ရှိသော တည်ကြည်သော အတူကျင့်ဖော် အဆွေခင်ပွန်းကို ရခဲသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်းကောင်းနှင့်အတူ ကျင့်ရာ၏”

“မရခဲသည်ဖြစ်အံ့၊ ထီးနန်းကိုစွန့်၍ တောထွက်ကြသော မဟာဇနက၊ တေမိယမင်းတို့ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မာတင်္ဂတော၌ အဖော်မပါပဲ လှည့်လည်နေသော ပါလိလေယျက ဆင်ကဲ့သို့ စာယောက်တည်း ကျင့်ရာ၏”

တယောက်တည်း ကျင့်ခြင်းသည် မြတ်၏။ လူ့မိုက်တွင် မိတ်ဆွေ မရှိ၊ တော၌ တယောက်တည်းတည်း ကြောင့်ကျမဲ့ သွားလာနေသော ဆင်ပြောင်ကဲ့သို့ ကျင့်ရာ၏။ ဤသို့ဖြင့် မကောင်းမှုတို့ကို မပြုကျင့်ရာ”

အထက်ပါ နာဂဝဂ်လာ ဓမ္မပဒသုံးဂါထာကို ဟောကြားတော်မူသည့် အဆုံး၌ ငါးရာမျှလောက်သော ရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။

ထို့နောက် အာနန္ဒာမထေရ်က အနာထပိုဏ်သဌေး စသည်တို့ ဖူးမြင်လိုကြောင်း သတင်းစကားကို လျှောက်ထား လေလျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင်က -

“ချစ်သားအာနန္ဒာ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ယူလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထွက်ကြွတော်မူ၏။

ပါလိလေယျကဆင်မင်း ရင်ကဲ့နာကျခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကြွချီတော်မူသည်နှင့် ပါလိလေယျကဆင်မင်းသည် လမ်းခရီးက မိမိခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ကန့်လန့်ကာဆီး၍ ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်က - -

“ချစ်သားရဟန်းတို့ အသင်တို့အား သစ်သီးတည်းဟူသော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ပေးလှူလိုသောကြောင့် ကန့်လန့်ဟန့်တားခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤဆင်သည် ငါဘုရားအား ဝါတွင်းသုံးလ နေ့ညမပြတ် အလွန်ကျေးဇူးများလှပေသည်။ ထိုဆင်၏ သဒ္ဓါကို လက်ခံကြရန် ပြန်လည်ကြွကြွကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာတို့နှင့်တကွ ပြန်ကြွ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ပါလိလေယျက ဆင်သည် ဘောအုပ်သို့ဝင်၍ အရသာရှိ

သော သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို သယ်ယူစုဆောင်းလျက် နောက်နေ့
နံက်အာရုဏ်၌ ရဟန်းတို့အား ကပ်လှူပူဇော်၏။ ငါးရာမျှလောက်
သော ရဟန်းတို့သည် ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်သော်လည်း သစ်သီး
တို့သည် မကုန်ပေ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါးရာသောရဟန်းတို့နှင့်
ဘုဉ်းပေးပြီးသော် တောတွင်းမှ ထွက်ကြွတော်မူ၏။

ပါလိလေယျကဆင်သည် မြတ်စွာဘုရားရှေ့၌ ရပ်နား ဟန်
ဇာ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်က “အသင်ပါလိလေယျက ယခု
ငါ့ဘုရား ကြွသွားခြင်းသည် တောတွင်းသို့ ပြန်လည်လိမ့်မည်
မဟုတ်။ အသင့်အား ဤဘဝ ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် စျာန် ဝိပဿနာ
မဂ်ဖိုလ်ကျေးဇူးကို အထူးမခံစားနိုင်။ သို့ဖြစ်၍ ငါ့ဘုရားအား
မဟန်မတားမဲ့ ဤအရပ် ဤဌာန၌သာ နေရစ်ခဲ့လော့” ဟု
မိန့်တော်မူသောကာလ နှာမောင်းကို ခံတွင်းဝယ်သွင်းပြီးလျှင်
စိုးရိမ်ပူဆွေး ပြင်းစွာငိုကြွေးလျက် နောက်တော်မူ တကောက်
ကောက် လိုက်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ရွာအနီးအပါးသို့ရောက်လေလျှင်
“အသင် ပါလိလေယျက ဤအရပ်မှ ရှေ့တွင် သင့်အတွက် ရန်
များချေမည်။ ဤနေရာမှ ကောင်းစွာနေရစ်လော့” ဟုမိန့်တော်မူ
သောကာလ ဆင်မင်းသည် ပြင်းစွာငိုကြွေးလျက် မြတ်စွာဘုရား
ကြွတော်မူရာ ခရီးကို မျက်စိတဆုံးမျှော်ရှုလျက် မျက်စိအောက်
မှ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ သံဃာတော်တို့ကို မမြင်တော့သော
ကာလ၌ ဤနေရာမှပင် ရင်ကဲ့နာကျ၍ သေလွန်လေသတည်း။

မြတ်စွာဘုရားသခင်၌ ကြည်ညိုသောသဒ္ဓါစိတ်ကြောင့် တာ
ဝတိံသာ နတ်ပြည်ဝယ် ယူဇနာ သုံးဆယ်ရှိသော ရွှေဗိမ္ဗာန်၌
နတ်သမီးတထောင် ခြံရံ၍ ပါလိလေယျက အမည်ရသောနတ်

သား ဖြစ်လေသတည်း။ (ပါလိခလယျကဆင်မင်းကား ဘုရား အလောင်းဖြစ်သည်ဟု အနာဂတံဝင်၌ လာ၏။)

ကောသမ္ဗ^၁ ရဟန်းတို့ကို ဘုရင်က တားခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းဘော် သို့ ရောက်တော်မူကြောင်း ကောသမ္ဗ^၁ ရဟန်းတို့ ကြားလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ကန်တော့ဝန်ချ သည်းခံစေခြင်းငှါ သာဝတ္ထိ ပြည်သို့ လာကြကုန်၏။ ပုသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် မြတ် စွာ ဘုရားသခင်အား စိတ်ဆင်းရဲစေသည်။ ဆုံးမ ခက်ခဲသော ရဟန်းတို့လာသည်ဟုကြားလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်၍ ထိုရဟန်းတို့အား တပည့်တော်၏နိုင်ငံတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပေးလို ပါဟု လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က တကာတော်မင်းမြတ် ယိုရဟန်းတို့ သည် သီလ စင်ကြယ်ပြည့်ဝသော ရဟန်းချည်းသာ ဖြစ်ကြပေ သည်။ အချင်းချင်း ငြင်းခုံမှုကြောင့် ငါဘုရား စကားတော်ကို မနာယူခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု ဝန်ချတောင်းပန်ရန် ဆန္ဒဖြင့် လာ ရောက်ကြခြင်းကို ဟန့်တားခြင်းမပြုပါနှင့်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနာယပိဏ်သဌေးကလည်း ထိုရဟန်းတို့အား ကျောင်း တွင်းသို့ ဝင်ခြင်းငှါ ခွင့်မပေးလိုပါဟု လျှောက်ကြားလျှင်.... မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးနည်းအတူပင် ပယ်တော်မူ၏။ ထိုရဟန်း တို့ ရောက်လာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာတို့ကို ပေးစေတော်မူ၏။

အခြားသောရဟန်းတို့နှင့် ရောက်လာသောလူအဖော်တို့ က ကောသမ္ဗ^၁ပြည်၌ အချင်းချင်းကွဲပြားသော ရဟန်းတို့ပင် တည်းဟု တဦးနှင့် တဦး လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက် ပြောဆိုကြ

သဖြင့် ထိုရဟန်းတို့မှာ ဦးခေါင်းပင် မဖော်ဝံ့လောက်အောင် ရှက်ကြလေ။ ထိုနောက်မြတ်စွာဘုရား သခင်၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်းညွတ်တွားလျက် တောင်းပန်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်လည်း ရဟန်းများအား ရှေး၌ဖြစ်ကုန်သော ပညာရှိတို့သည် သတ်ထိုက်သောသူကိုတွေ့၍ သတ်ခွင့်ရသည့်တိုင်အောင် မိခင်ဖခင်တို့ကားကိုးမလွန်ဆန်ပဲ ပြုမှုကျင့်ကြံသဖြင့် နောင်အခါ၌ ဗြဟ္မဒတ္တဝင်းကြီး၏ သမီးတော်ကိုရ၍ ကာသိ၊ ကောသလနတ်ပြည်တို့ကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ခဲ့ရလေသည်။ ဆင်ချစ်သား ရဟန်းတို့သည် ငါဘုရား၏ စကားကို နာယူခြင်းမပြု၊ ဂရုမထား ဝန်လေးသောအမှုကို ပြုလေသည်ဟု ဒီသီတိကောသလဇာတ်ကိုပင် တဖန်ထပ်မံ၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ချစ်သားရဟန်းတို့... ပညာမဲ့သူတို့သည် ဤဘဝ၌ ငါတို့အမြဲမနေ၊ သေကြေပျက်စီးမည်ဟု မသိကြကုန်၊ ထိုသူတို့အဖို့ ခိုက်ရန်ငြင်းခုံမှုသည် မပြေငြိမ်း၊ ထိုသို့သိသောသူကား ခိုက်ရန်ငြင်းခုံခြင်းသည် ပြေငြိမ်းလေ၏။

ထိုဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ရောက်လာကုန်သော များစွာသောရဟန်းတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့၌တည်၏။

၆။ ပရေစန ဝိဇာနိန္ဒာ။

မယ မေတ္တ ယမာ မသေ။

ယေ စ တတ္ထ ဝိဇာနိန္ဒာ။

တတော သမ္ပန္တိ မေဓဂါ။

၆။ ဤဘဝ၌ ငါတို့သည် အမြဲမနေ၊ သေကြေပျက်စီးမည်ဟု မသိသော သူတို့အဖို့ ခိုက်ရန်ငြင်းခုံ ကွဲပြားခြင်းသည် မပြေငြိမ်း၊ ထိုသို့သိသောသူတို့အဖို့ကား ခိုက်ရန်ငြင်းခုံခြင်း၊ ကွဲပြားခြင်းသည် ပြေငြိမ်းလေ၏။

(ဓမ္မပဒ ယမကဝဂ် ငါးခုမြောက် ကောသမ္ပိ ရဟန်းတို့၏ ဝတ္ထုပြီး၏။)

ဒေါသထန်လျှင်မဆင်ခြင်နိုင်

၂။ ဒေါသထန်လျှင် မဆင်ခြင်နိုင်

(တိဿအမည်ရ ရဟန်းတပါးဝတ္ထု)

မကောင်းမှုပြုသူသည် ငဲ့ရဲသို့၊

ကောင်းမှုပြုသူသည် နတ်ပြည်သို့။

ဤဇောသနာတော်ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇောစန်ကျောင်းတော်
၌ တိဿမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

တိဿမထေရ်သည် ကျောက်သွေးသမားတယောက်၏အိမ်၌
တဆယ့်နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ဆွမ်းစား၏။ ထိုအိမ်မှ လင်မယားတို့
သည် မိဘအရာ၌တည်၍ မထေရ်ကို လုပ်ကျွေးပြုစုကြ၏။

တနေ့သ၌ ကျောက်သွေးသမားသည် မထေရ် ထိုင်နေစဉ်
မထေရ်၏ရှေ့၌ ဟင်းအတွက် အမဲသားငါးကို ခုတ်လျက်နေ၏။
ထိုစဉ် ကောသလမင်းကြီးထံမှ ပတ္တမြားတလုံးကို သွေး၍ပေး
ရန် မင်းချင်းတယောက်ကို စေလွှတ်၍ ပို့စေ၏။ ကျောက်သွေး
သမားသည် အသားဟင်းကိုခုတ်ယင်း ပတ္တမြားကို သွေးမျှခွဲ
ပေးကျ နေသောလက်ဖြင့်ခံ၍ အနီးရှိ ခြင်းတောင်းပေါ်၌ တင်
ထားပြီး လက်ဆေးရန် အိမ်တွင်းသို့ဝင်သွား၏။

ပတ္တမြား ပျောက်ဆုံးမှုကြီး

ထိုအိမ်၌ မွေးထားသည့် ကြိုးကြာငှက်သည် သွေးနံ့ရသဖြင့်
ထိုနေရာသို့လာ၏။ ပတ္တမြားလုံးကို သားတစ်အမှတ်ဖြင့် မထေရ်
၏ ရှေ့၌ပင် နှုတ်သီးဖြင့် ကောက်ယူ မြို့ချလိုက်၏။

ထိုယောက်ျားသည် လက်ဆေးပြီး ပြန်လာ၍ ပတ္တမြားကို မမြင်လျှင် မယားကိုမေး၏။ သားကိုမေး၏။ ဘယ်သူမှမယူကြ ပါဟု ပြော၏။

ယခုပင် ဤနေရာ၌ တင်ထားသည်။ ဘယ်သူမှလည်း မလာ၊ အိမ်ကလူတွေလည်း မယူ၊ ဤနေရာ၌ မထေရ်တပါးသာ ရှိသည် ဟု မထေရ်ကိုမေး၏။ မထေရ်က ငါမယူပါဟု ပြော၏။

မယားကိုတိုင်ပင်၏။ မထေရ်ပင် ယူလိမ့်မည်ဟုဆို၏။ မယားက ၁၂-နှစ်လုံးလုံး မထေရ်သည် ဤအိမ်သို့ကြွ၏။ တစုံတရာ အပြစ်ကို မမြင်ဖူးပါ။ ထိုမထေရ်သည် ပတ္တမြားကိုယူမည်မဟုတ်၊ အရမ်းမစွပ်စွဲပါနှင့်ဟု မယားက ပြော၏။

ဒေါသကို မသိမ်းဆည်းနိုင်၍

ထိုယောက်ျားသည် မည်သူတစုံတယောက်မျှမရှိ၍ မထေရ် သာလျှင် ဖြစ်ရမည်ဟု တထစ်ချစွပ်စွဲပြီး မထေရ်ကို ထပ်မံမေး ၏။ မထေရ်က-“ငါမယူပါ”ဟုသာ ပြော၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ပစ္စည်းဖြစ်သဖြင့် ပြန်၍မတွေ့လျှင် လျော် နိုင်ကောင်းသောအရာမဟုတ်၊ ရာဇဝတ်ဖြစ်ဒဏ် ခံရတော့မည်ဟု စိုးရိမ်၍လာ၏။

“အရှင်ဘုရား.... ဤအိမ်၌ အရှင်ဘုရားမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မရှိ၊ အရှင်ဘုရားပင် ခိုးယူခြင်းဖြစ်သည်။ ပတ္တမြားကို ပြန်ပေး ပါ”ဟု အတိအလင်းတောင်း၏။

ထို့နောက် မယားကို တိုင်ပင်၏။ ပြန်မပေးလျှင် ရိုက်၍မေး ရမည်ဟု ဆို၏။ မယားက မထေရ်ကို မပြစ်မှားပါနှင့်၊ ငါတို့ ကျွန်ဘဝရောက်ရသည်က မြတ်ပါသေးသည်ဟု ဆို၏။

လင်ဖြစ်သူက ငါတို့ တအိမ်လုံး ကျန်ခံသည့် တိုင်အောင် ပတ္တမြားဖိုးကို ရမည်မဟုတ်၊ ဤပတ္တမြားသည် အဖိုးစွဲဖြတ်နိုင်သော ပတ္တမြား ဖြစ်သည်။ မရ ရအောင် မေးရှမည်ဟု ကြိုးကို ယူပြီး မထေရ်၏ဦးခေါင်းကိုရစ်၍ တုတ်ဖြင့်လှည့်ပြီး မေး၏။

မထေရ်၏ဦးခေါင်းမှလည်းကောင်း၊ နားရွက်၊ နှာခေါင်းတို့မှလည်းကောင်း သွေးတို့သည် ယိုစီး၍ကျ၏။ (မေးပွားဘူးလား- မေးမလား) မေးယင်း ထပ်၍လှည့်ယင်း မထေရ်က(ငါမယူပါ) ဟု ပြောယင်း ထပ်၍လှည့်ယင်းဖြင့် မထေရ်၏ဦးခေါင်းတို့သည် ကွဲထွက်မလောက်ဝေဒနာကို ခံစားရ၏။ မျက်စိတို့သည် ထွက်၍ ကျတော့မလောက် ဖြစ်ကုန်၏။

ကြိုးကြာငှက်က ဖော်ပေးခြင်း

မထေရ်သည် ပြင်းထန်စွာ ဝေဒနာခံစားရပြီး ဦးခေါင်းမှ သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် မြေပေါ်၌ လဲ၍ကျ၏။

ကြိုးကြာငှက်သည် သွေးနံ့ရသဖြင့် မထေရ်၏ကိုယ်မှ သွေးတို့ကို လာ၍သောက်၏။

ဒေါသပြင်းထန်နေသော ထိုယောက်ျားသည် ကြိုးကြာငှက်ကို ခြေဖြင့် တအားကန်၍ပစ်၏။

ကြိုးကြာငှက်သည် ဒေါသဖြင့် တအားကန်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မြေပေါ်၌ ပက်လက်လဲကျ၍ သေဆုံးသွား၏။

ထိုအခါ မထေရ်သည်-

“ဒါယကာ...ဦးခေါင်း၌ရစ်၍ ချည်ထားသောကြိုးကို ရှေးဦးစွာ လျှော့ပေးပါ၊ ဤကြိုးကြာငှက်ကို သေပြီလော မသေသေးသလော ကြည့်ပါဦး” ဟုဆို၏။

ထိုယောကျ်ားက မထေရ်အား-

“ကြိုးကြာငှက်သေပြီ”

“ကြိုးကြာငှက် သေသလို မုချသေရမည်” ဟု ဒေါသဖြင့် ပြော၏။

“ဒါယကာ.... ကြိုးကြာငှက်သည် ပတ္တမြားကို မြှိုခဲ့၏။ အကယ်၍ ကြိုးကြာငှက်မသေခဲ့လျှင် သင်သည် ငါ့အား သေအောင် သတ်သော်လည်း ပြောကြားလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ” ဟု ပြော၏။

ဒေါသပြေလျှင် ကြောက်စိတ်ဝင်

ထိုသူသည် ကြိုးကြာငှက်သေကောင်၏ ဝမ်းကိုခွဲ၍ရှာရာ ပတ္တမြားကိုမြင်ရလျှင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် မထေရ်၏ခြေရင်း၌ဝပ်၍-

“အရှင်ဘုရား....တပည့်တော်ကို သည်းခံတော်မူပါ။ မသိ၍ အရှင်ဘုရားအပေါ် ဤသို့ပြုမိပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

“ဒါယကာ....သင့်မှှာလည်းအပြစ်မရှိ ငါ့မှှာလည်းအပြစ်မရှိ အကယ်စင်စစ် ဝဋ်ကြွေးသာလျှင် တရားခံဖြစ်သည်။ သင့်ကို သည်းခံ၏” ဟု ဆိုလတ်သော်-

“အရှင်ဘုရား....အကယ်၍သည်းခံပါလျှင် ယခုအတိုင်းပင် တပည့်တော်၏အိမ်၌ နေ၍ ဆွမ်းကိုခံယူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။

“ဒါယကာ....ယခုအချိန်မှစ၍ ငါသည် သူတပါးအိမ်၏ အမှိုးတွင်းသို့ မဝင်တော့” ဟု ဆို၏။

“ငါသည် အိမ်တွင်းသို့ဝင်မိခြင်းကြောင့်သာ ဤသို့ အပြစ် ဖြစ်ရသည်။ ဤနေ့မှစ၍ ငါ၏ခြေတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်ကို သယ်

ဆောင်နိုင်သမျှ အိမ်တံခါး၌ ရပ်လျက်သာလျှင် ဆွမ်းခံတော့
အံ့ဟု မိန့်တော်မူပြီး ဤဂါထာကိုရွတ်ဆို၏။

“ရဟန်းအတွက် ဆွမ်းကို အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း ချက်၏၊
အနည်းငယ် အနည်းငယ်ကို ဆွမ်းအတွက် ငါသွားအံ့၊ ငါ့တွင်
ခြေထောက်ရှိ၏”

ဤစကားကိုဆို၍ မထေရ်သည် ထိုဒဏ်ရာဖြင့် မကြာမြင့်မီ
ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏။ ကြိုးကြာငှက်သည် ကျောက်သွေးသမား၏ဝမ်း
၌ ပဋိသန္ဓေနေ၏။ ကျောက်သွေးသမားသေသောအခါ ငရဲသို့
ကျ၏။ ကျောက်သွေးသမား၏ မယားမှာ မထေရ်အပေါ်၌
နှူးညှံသောစိတ်ရှိ၍ သေလျှင် နတ်ပြည်၌ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားထံ လျှောက်ကြားကြခြင်း

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံ ထိုသူတို့၏ တမလွန်ဘဝသို့
လာခြင်းကို မေးလျှောက်ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားက-

“ရဟန်းတို့....ဤသာသနာ၌ အချို့သောသူတို့သည် လူ၏
ဝမ်း၌ဖြစ်ကုန်၏။ မကောင်းမှု ပြုလေ့ရှိကုန်သော သူတို့သည် င
ရဲ၌ ဖြစ်ကုန်၏။ ကောင်းမှုပြုသောသူ အချို့သည် နတ်ပြည်၌
ဖြစ်ကုန်၏။ ရဟန္တာတို့သည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကြ၏”

ဤသို့မိန့်တော်မူ၍ သားစဉ်မြေးဆက် စပ်၍ ဤဂါထာကို
မိန့်တော်မူ၏။

၁၂၆။ ဂပ္ပ မေ ကေ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊
နိရယံ ပါပကမ္မံ နော။
သက္ကံ သုဂတိ နော ယန္တိ၊
ပရိနိဗ္ဗန္တိ အနာသဝါ။

၁၂၆။ အချို့သောသူတို့သည် လူ၏ဝမ်း၌ ဖြစ်ကုန်၏။ မကောင်း
မမှုကိုပြုသောသူတို့သည် ငရဲ၌ဖြစ်ကုန်၏။ ကောင်းသောဂတိ
ရှိကုန်သောသူတို့သည် နတ်ပြည်သို့သွားကြ၏။ ရဟန္တာတို့
သည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်၏။
(ဓမ္မပဒ ပါပဝဂ် တိဿမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။)

၃။ ဒေါသမာန စွန့်ပယ်ကြ

(ရောဟိနီမင်းသမီးဝတ္ထု)

ဒေါသမာနစွန့်ပယ်ကြ၊
သံယောဇဉ်မှ ရုန်းထွက်ကြ၊
နာမ်ရုပ်တို့မှာ မငြိတွယ်ရာ၊
ကြောင့်ကြကင်းငြား ထိုသူအား
ဆင်းရဲဒုက္ခ ကင်းလွတ်ရ။

ဤဒေသနာတော်ကို ကပ္ပိလဝတ်ပြည် နိရောဓါရုံကျောင်း၌
အရှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ်၏ နှမတော်ဖြစ်သော ရောဟိနီမင်းသမီး
ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကားဤသို့တည်း
အခါတပါး၌ ရှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ်သည် ငါးရာသောရဟန်း
တို့နှင့်အတူ ကပ္ပိလဝတ်ပြည်သို့ကြွသွားတော်မူရာ ဆွေမျိုးတို့က
အနုရုဒ္ဓါ ကြွလာသည်ကိုကြား၍ ဝမ်းသာအားရ အပြေးအလွှား

ဒေါသမာနစွန့်ပယ်ကြ

ရောဟနီမင်းသမီးဝတ္ထု

ပင် နိဂြောဓါရုံကျောင်းသို့ သွားပြကုန်၏။ မထေရ်သည် ဆွေမျိုးတို့အကုန်မြင်ရသော်လည်း နှမတော် “ရောဟိနီ” ကိုမတွေ့၍ မေးတော်မူလျှင် “ရောဟိနီသည် နနာရောဂါစွဲနေသဖြင့် ရှက်၍ မလိုက်ပါ” ဟု လျှောက်၏။

မထေရ်သည် ရောဟိနီကို ခေါ်စေတော်မူပြီး အဝတ်ကိုး၌ ရှိသောရောဟိနီရောက်လာလျှင် “သင်သည်ငါ့ထံသို့အဘယ်ကြောင့် မလာသနည်း” ဟု မေး၏။

“တပည့်တော်မ၏ကိုယ်၌ ယားယံရောဂါ နနာဖြစ်နေ၍ ရှက်သဖြင့် မရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

“ရောဟိနီ....သင်သည် ကောင်းမှုပြုရန် မသင့်သလော”

“အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြုရပါမည်နည်း”

“ဆွမ်းစားဇရပ်ကို ဆောက်လေလော့”

“အရှင်ဘုရား....ငွေအသပြာမရှိပါ”

“သင်ဆင်မြန်းသော လက်ဝတ်တန်ဆာတို့ ရှိသလော”

“ရှိပါ၏ဘုရား”

“အဖိုးမည်မျှထိုက်တန်သနည်း”

“တသောင်းမျှလောက် ထိုက်တန်ပါသည်”

“ထိုသို့ဆိုလျှင် ထိုလက်ဝတ်တန်ဆာကို ရောင်းချ၍ ဆွမ်းစား ဇရပ်ကို ဆောက်လော့” အရှင်အနုရုဒ္ဓါသည် ဆွေမျိုးတို့ကို ကြည့်၍ -

“သင်တို့ ဆွမ်းစားဇရပ် ဆောက်လုပ်ရာတွင် ကြီးကြပ်တာဝန် ယူကြလော့၊ ငါသည်လည်း ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဆွေမျိုးတို့သည် တာဝန်ယူ၍ အဆောက်အဦကို ဆောက်ကြ၏။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါ မထေရ်သည် ကြပ်မတ် စီရင်တော်မူလျက် ဘုံနှစ်ဆင့် ရှိသော နှစ်ထပ် လည်ပေါ် ဇရပ်ကို ဆောက်စေ၍ အပေါ်ထပ်၌ ဗျဉ်ကိုခင်းစေပြီး ရောဟိနီအား-

“အောက်ထပ်၌ အမြဲမပြတ် တံမြက်လှည်းလော့၊ အာဂန္တု ရဟန်းတို့အတွက် နေရာတို့ကိုခင်းလော့၊ သောက်ရေတို့ကိုမပြတ် ထည့်လော့၊ ခြေဆေးရေတို့ကို ခပ်၍ထားလော့” ဟု ညွှန်ကြား မိန့်ဆို၏။

မြတ်စွာဘုရားထံ ရေစက်ချလှူခြင်း

နှစ်ထပ် လည်ပေါ်ဇရပ်ကို ဆောက်နေစဉ်ပင် ရောဟိနီ၏ နှုတ်တို့သည် ညှိုး၍ခြောက်လာ၏။ ဆွမ်းစားဇရပ်ပြီးလေသော် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့ကိုပင့်၍ အလှူပေး၏။ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားက-

“ဤအလှူသည် မည်သူ၏အလှူနည်း”

ဟု မေးတော်မူ၏။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါက-

“တပည့်တော်၏နှုမဖြစ်သော ရောဟိနီ အလှူဖြစ်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

“ရောဟိနီ အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေးတော်မူသဖြင့်-

“အိမ်၌ ရှိပါသည်” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရောဟိနီကို ခေါ်စေတော်မူ၏။

ရောဟိနီသည် ပရိသတ် အကြားသို့ မလာ လိုသော်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏အမိန့်ကို မငယ်ရှားဝံ့သဖြင့် ရောက်လာရ၏။

မြတ်စွာဘုရားက-

“ရောဟိနီ-ငါ့ဘုရားရှိရာသို့ အဘယ်ကြောင့်မလာသနည်း”

“တူပည့်တော်မ၏ကိုယ်၌ နှုနာရောဂါရှိသောကြောင့် ရှက်၍ မလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

“အသင်သည် အဘယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ နှုနာရောဂါဖြစ်ရ သည်ကို သိသလော”

“မသိပါ အရှင်ဘုရား”

“သင်သည် ဒေါသနှင့် မာနကြောင့် ဤနှုနာသည်ဖြစ်ရ၏”

“အရှင်ဘုရား....အဘယ်မကောင်းမှု ပြုမိပါသနည်း”

“ထိုသို့ သင်လျှောက်ထားမှုကား နာကြားလော့” ဟု မိန့် တော်မူ၍ ရောဟိနီ၏ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ရောဟိနီ အတိတ်ဇာတ်

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးအရှင် ဘုရင် မင်းမြတ်သည် “ရောဟိနီ” တည်းဟူသော အဂ္ဂမဟာသီမိဖုရား ခေါင်ကြီးအား အလွန်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့၏။ အစစအရာရာ အလို လိုက်ခဲ့၏။

သို့သော် တနေ့တွင်ကချေသည်မကလေးတယောက်ကို တွေ့ မြင်ရလျှင် မြတ်နိုး၍ မောင်းမတ်ယောက်အဖြစ် ကောက်ယူပြီး အစစအရာရာ အရေးထား၍ ထား၏။ မင်းကြီးအနီး၌ အမြဲမပြတ် နေစေ၏။ ထိုအခါ အဂ္ဂမဟာသီမိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ထိုကချေ သည် မိန်းကလေးအပေါ် ဒေါသအမျက် ပြင်းထန်စွာ ထွက်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုကချေသည်မကလေးအား ဒုက္ခပေးရန် အမြဲ မပြတ် ကြံစည်၍နေ၏။

ခွေးလေးယားသီး စစ်ပဲ့ဆင်

ရောဟိနီ မိဖုရားကြီးသည် မိမိ၏ အလုပ် အကျွေး မိန်းမ တယောက်အား မှာထား၍ ခွေးလေးယားသီး အမှုန့်များကို ရွာယူခဲ့စေ၏။

ထိုနောက် ဘုရင်မင်းမြတ် ညီလာခံဝင်ချိန်တွင် ထိုမိန်းမငယ် ကလေးထံ သွားရောက်၍ မိဖုရားခေါင်ကြီး ခေါ်တော်မူသည် ဟု ပြောစေ၏။

ထိုမိန်းမငယ် ကချေသည်မကလေး ငါ့ထံသို့ လွှာချိန်တွင် သူ၏အိပ်ခန်းတွင်းသို့ဝင်ပြီး အိပ်ရာပေါ်၌ ခွေးလေးယားသီး မှုန့်များ ကြဲဖြန့်၍ထားခဲ့ရန် တိုက်တဆိတ် မှာကြား စေလွှတ် လိုက်၏။

ကချေသည်မကလေးသည် မိဖုရားခေါင်ကြီးရှေ့သို့ ရိုသေစွာ ဝင်ရောက်ခစား၏။ ကချေသည်မကလေးကိုမြင်လျှင် မိဖုရားကြီး သည် ဒေါသကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ပဲ ပါးစပ်မှ ရေရွတ်လျက် အနီးတွင် အသင့်ထားသော ခွေးလေးယားသီးထုပ်နှင့်ပစ်ပေါက် လိုက်၏။ ကချေသည်မကလေးသည် အမှတ်မဲ့ အံ့အားသင့်၍ ကြည့်နေယင်းကပင် တကိုယ်လုံး ယားယံပြီး မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဖြစ်ကာ ငိုကြွေး၍ ထွက်ပြေးလေ၏။

မခံမရပ်နိုင်သဖြင့် မိမိအဆောင်သို့ အရောက်တွင် အိပ်ရာ ပေါ်သို့တက်၍ လူးလှိမ့်နေရတော့၏။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ကြဲဖြန့် ထားသဖြင့် နှစ်ဆတို့ကာ ဝေဒနာခံစားနေရရှာတော့သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူပြီး “ရောဟိနီ...ထိုအခါ၌ သင်ပြုအပ်သော မကောင်းမှုကံသည် ယခုဘဝ၌ ဤသို့ နှော့စွဲခြင်းဖြင့် ခံစားရသည်တည်း။”

“ရောဟိနီ...အနည်းငယ်လည်းဖြစ်သော အမျက်ထွက်ခြင်း ကိုလည်းကောင်း၊ ငြူစူခြင်းကိုလည်းကောင်း ပြုခြင်းငှါမသင့်သော သဘော ရှိသည်သာတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဂါထာတော်ကို ဟောတော်မူသည်မူ-

၂၂၁။ ကောဓံ ဇဟေ ဝိပ္ပဇဟံယျ မာနံ၊

သံယောဇနံ သဗ္ဗ မတိက္က ဖေယျ။

တံ နာမ ရူပသ္မိ မသမ္ဘမာနံ၊

အကိုဉ္စ နံ နာနုပတန္တိ ဒုက္ခာ။

၂၂၁။ အမျက်(ဒေါသ)ကို စွန့်ရာ၏၊ မာနကိုပယ်ရာ၏၊ သယောဇန အားလုံးကို ကျော်လွှားနိုင်ရာ၏၊ နာမ်ရုပ်၌ ငြိတယ်ခြင်းမရှိသော ကြောင့်ကြခြင်း မရှိသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆင်းရဲဒုက္ခတို့သည် အစဉ်မလိုက်ကုန်။

ဤသို့ ဟောတော်မူပြီးနောက် ရောဟိနီသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။ ထိုရောဟိနီ၏ ကိုယ်သည် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၏။

ချောသည်၊ လောကီ၊ ရောဟိနီ

ရောဟိနီသည် ထိုဘဝမှ စုတေသည်ရှိသော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ နတ်သားလေးယောက်တို့၏ ဗိမာန်များအလယ်တွင် ဗိမာန်နှင့်တကွ ပေါ်ပေါက်၍လှ၏။

ရောဟိနီနတ်သမီးသည် နတ်လောကတွင်ပင် အလွန်လှ၏။ ရှိနေသောနတ်သမီးတို့ထက် ပို၍၊ င် အရောင်အဆင်းတင့်တယ်၏။

အနီးရှိ ဘုံဗိမာန် လေးခုမှ နတ်သား လေးယောက်တို့သည် ဗိမာန်သစ်ရှင် ရောဟိနီနတ်သမီးကို မြင်လျှင် မြင်ခြင်း ချစ်ခင် စွဲလန်းကြကုန်၏။ မိမိတို့စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ နတ်သားတို့သည် တပြိုင်နက်ပင် ရောဟိနီနတ်သမီးကို ဝန်းရံကြ၏။ သူဆိုသည်၊ ငါပိုင်သည်ဟု ငြင်းခုံကြ၏။

ရောဟိနီသည် ဘာမျှမသိ၊ မျက်စိ အကြောင်သားနှင့်သာ နတ်သားလေးယောက်ကို ကြည့်နေ၏။ နတ်သားတို့ယောက်က သူသည် ရောဟိနီကို မည်မျှ ချစ်ကြောင်း ပြော၏။ အခြား တယောက်က ထိုထက်ပို၍ပြော၏။

နတ်သမီးတယောက်အတွက် နတ်သား လေးယောက် တို့ အဝေမတည့်ဖြစ်ကြ၏။

နတ်သား တယောက်က နတ်တို့၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်သော သိကြားမင်းထံ အဆုံးအဖြတ်ခံယူရန် သွားမည်ဟုပြော၏။

ကျန်နတ်သားသုံးယောက်က သဘောတူ၍ ရောဟိနီနတ် သမီးကိုခေါ်ပြီး သိကြားမင်းထံသွားကြ၏။

သိကြားမင်းလဲမနေနိုင်

သိကြားမင်းလည်း နတ်သားလေးယောက်နှင့် ရောက်လာ သော ရောဟိနီကိုမြင်လျှင် မျက်လုံးပြူးထွက်မတတ် ကြည့်နေ ၏။

နတ်သားတယောက်က လျှောက်ထား၏။ ဘုံဗိမာန်လေးခု အကြားတွင် ပေါ်ပေါက်လာသော ရောဟိနီနတ်သမီးအား သူ ပိုင်ထိုက်သည်၊ ငါပိုင်ထိုက်သည်ဟု အငြင်း ပွားနေ သည် ကို သိကြားမင်း ဖြေရှင်းပေးပါရန် လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းက-

“အမောင်နတ်သား....ရောဟိနီနတ်သမီးကိုမြင်ရသောအခါ သင်၏စိတ်၌ မည်သို့ဖြစ်ပေါ်သနည်း” ဟု မေး၏။

“မှန်လှပါ....ရောဟိနီကိုမြင်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ် ၏ စိတ်တို့သည် စစ်၊ မြပြင်တွင်တီးအပ်သော စည်သံကဲ့သို့ ရင် တွင်း၌ ဒိန်းဒလိန်း၊ ဒိန်းဒလိန်းမြည်လျက် ရှိရပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ဒုတိယနတ်သားက-

“ရောဟိနီနတ်သမီးကိုမြင်ရသောအခါ အကျွန်ုပ်၏ရင်တွင်း ၌ တောင်ထိပ်တောင်စောင်းတို့မှ အရှိန်အဟုန်နှင့် စီးဆင်းလာ သော ရေတံခွန်မှ ရေအဟုန်ကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်၏ရင်တွင်းမှာ အရှိန် ပြင်းစွာ ရိုက်ခတ်လှုပ်ရှားရပါသည် ဘုရား”

တတိယနတ်သားကို မေးသောအခါ-

“ဤနတ်သမီးကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါ အကျွန်ုပ်၏ မျက်စိ အစုံတို့သည် ပုစွန်၏မျက်စိကဲ့သို့ ပြူးထွက်၍ကျမတတ် ဖြစ်ရ ပါသည် ဘုရား”

စတုတ္ထနတ်သားကိုမေးသောအခါ-

“ဤနတ်သမီးကို မြင်ရသည့်အချိန်မှစ၍ စေတီ၏ထိပ်ဖျား၌ လွင့်တင်ထားသော တံခွန်လုံးကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသားတို့သည် ရပ်တည်ရာမရ၊ ပြေးလွှားရိုက်ခတ်လှုပ်ရှား ဖြစ်ရပါသည်ဘုရား”

ထိုအခါ သိကြားမင်းက ပြောကြားသည်မှာ-

“အမောင်နတ်သားတို့သည် ရောဟိနီကိုမြင်ရသဖြင့် ဤသို့ ဖြစ်ကြသည်ကို ငါယုံကြည်ပါ၏။ ငါသိကြားမင်းပင်လျှင်

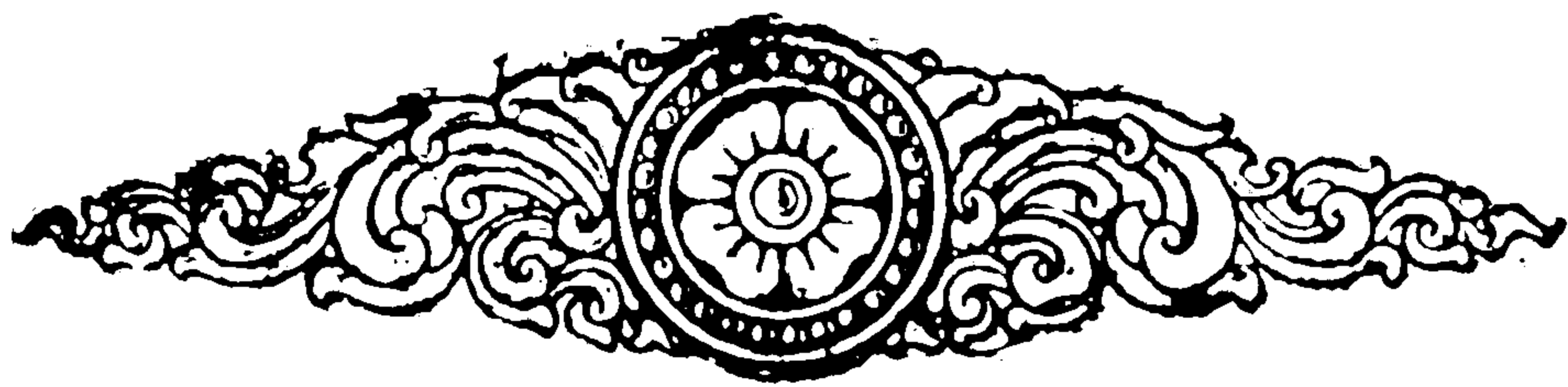
ရောဟိနီကိုမြင်မိသည်မှစ၍ ဤရောဟိနီကိုမှမရလျှင် သိကြားမင်းဘဝမှ စုတေသေလွန်ရပါလိမ့်မည်ဟု ငါထင်သည်”

ဟု မိန့်ကြားလေလျှင် နတ်သားလေးယောက်တို့သည် အံ့အားသင့်သွားကြပြီး-

“အရှင်သိကြားမင်း....သေလွန်ခြင်းကို မပြုပါနှင့်၊ ဤရောဟိနီကို အကျွန်ုပ်တို့လေးယောက်စလုံးစွန့်လွှတ်၍ အရှင်သိကြားမင်းထံပင် အပ်နှံခဲ့ပါတော့မည်ဟု ပြောဆိုကာ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

သိကြားမင်းသည် ရောဟိနီနတ်သမီးအား နတ်မိဖုရားအရာ ချီးမြှောက်၍ အလွန်မြတ်နိုးတော်မူလှရကား ရောဟိနီပြောဆိုသမျှသာ သိကြားမင်းသည် နာခံ ဆောင်ရွက်ရတော့သည် ဟူသတည်း။

ဓမ္မပဒ ကောဓဝဂ် တခုမြောက် ရောဟိနီဝတ္ထု ပြီး၏။)

အမုက်ဒေါသ ထိန်းသိမ်းကြ

ဒေါသချုပ်တည်နတ်သမီးဝတ္ထု

၄။ အမျက်ဒေါသ ထိန်းသိမ်းကြ
ဒေါသချုပ်တည်း နတ်သမီးဝတ္ထု

ပြင်းထန်စသော အမျက်ဒေါသကို
ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းသူသည်
အဟုန်ဖြင့်ပြေးနေသောရထားကို
မတိန်းမစောင်းအောင်
ရပ်တန့်နိုင်သော ရထားထိန်းကဲ့သို့
ရထားထိန်းအစစ် ဖြစ်၏။
အခြားသူများ သည်ကား
ရထား၏ ကြိုးကိုင်မျှသာ ဖြစ်၏။

သေနာတော်ကို အာဠဝီပြည် အဂ္ဂါဠဝစေတီ၌ ရဟန်း
တပါးကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာ တို့အား သေနာသန
ကျောင်းတို့ခွင့်ပြုသည်ရှိသော် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ သဌေးတို့သည်
ကျောင်းဆောက်၍ လှူကြကုန်၏။ အာဠဝီတိုင်းသား ရဟန်း
တပါးသည် မိမိနေရန် ကျောင်းကို ဆောက်လိုသောကြောင့်
လုံးပတ်ပတ်စည်ဖြင့် ရှည်ချောလျက် နှစ်လိုဖွယ်ရှိသော သစ်ပင်
ကိုမြင်၍ ထိုသစ်ပင်ကိုလှဲရန်လာ၏။

ထိုသစ်ပင်၌ နတ်သမီးတယောက်နေ၏။ နတ်သမီးသည် သားကိုချီးမြှင့် ကိုယ်ထင်ပြုလျက် တောင်းပန်၏။

“အရှင်။ ကျွန်ုပ်၏ဗိမ္မာန်ကိုခခုတ်ဖြတ်ပါနှင့်။ သားငယ်ကိုပိုက်၍ ဗိမ္မာန်မရှိပဲ လှည့်လည်ခြင်းငှာမထတ်နိုင်ပါဟုတောင်းပန်၏။

ရဟန်းက “ဤသစ်ပင်လောက်ကောင်းသော အခြားသစ်ပင်မရှိ” ဟုဆိုကာ သစ်ပင်ကိုလွဲရန်ပြင်၏။ နတ်သမီးသည် ဤကလေးငယ်ကိုမြင်လျှင်သနား၍ ပြန်သွားလိမ့်မည်ထင်၍ကလေးငယ်ကို သစ်ပင်ခွကြား၌တင်ထား၏။ ထိုရဟန်းသည် နတ်သမီးငယ်ကိုမြင်ချိန်၌ ပုဆိန်အရှိန်သတ်၍မရတော့ပဲ နတ်ငယ်ကလေး၏လက်မောင်းကို ဖြတ်မိလေ၏။

နတ်သမီးသည်သားဇောဖြင့် ဒေါသအမျက် ပြင်းစွာထွက်ပြီး ထိုရဟန်းကိုသတ်တော့အံ့ဟု လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြီးမှ ချက်ခြင်းပင်စဉ်းစားမိ၏။

“ဤရဟန်းသည် သီလရှိ၏။ ငါသည် သီလရှိသောသူကို သတ်မိလျှင် ငရဲသို့လားရမည်။ အခြားနတ်တို့ကလည်း မိမိ၏သစ်ပင်ခုတ်လှဲသော ရဟန်းတို့ကိုမြင်လျှင် ဤနတ်သမီးသည် ပင်လျှင် ရဟန်းတို့ကိုသတ်၏ဟု ငါ့ကိုပမာပြုပြီး ရဟန်းတို့ကို သတ်ကြလိမ့်မည်။ ဤရဟန်းတွင်ဆရာအရှင်ရှိ၏ ဆရာဖြစ်သောဘုရားရှင်အားသေလျှင် တိုင်ကြားအံ့”

ဟုစဉ်းစား၍ မြှောက်ထားသောလက်တို့ကိုချကာ ဝိုင်းကြွလျက်မြတ်စွာဘုရားထံသို့သွား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်နတ်သမီးကိုမြင်လျှင်....

“အဘယ်ကြောင့်ဝိုင်း၍ ရပ်နေသနည်း” ဟု မိန့်တော်မူလျှင်

နတ်သမီးက “အရှင်ဘုရား၏ တပည့်သာဝကဖြစ်သော ရဟန်းသည် ဤသို့ပြုမူပါသည်။ တပည့်တော်မ သည်လည်း ဒေါသပြင်းစွာထွက်၍ ဤရဟန်းအားသတ်ရန်ပြုပြီးမှ ဤသို့ ဧဠ်စားမိပြီး ဘုရားရှိရာသို့လာရပါသည်ဟုလျှောက်ကြား၏။ ထိုလျှောက်ကြားချက်စကားကိုကြား၍ မြတ်စွာဘုရားက....

“နတ်သမီး။ ။ သာဓု-သာဓု၊ ကောင်းစွာ-ကောင်းစွာ။ နတ်သမီးပြုအပ်သော အမှုသည် ကောင်းလှ၏။ ဤသို့သော ဒေါသကိုအချိန်မီ ဆုံးမနိုင်ခြင်းသည် ဒုက္ခကိုငြိမ်းစေတတ်သော အကြောင်းတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍....

(၂၂၂) ယော ဝေ ဥပ္ပတိတံ ကောဓံ၊
ရထံ ဘန္တံ ဝ ဝါရယေ။
တမဟံ သာရထိံ မြူမိ၊
ရသ္မိဂ္ဂါဟော ဣတရောဇနော။

(၂၂၂) အကြင်သူသည် အဟုန်ဖြင့်ပြေးသွားသောရထားကို ကောင်းစွာထိန်းသိမ်းရပ်တန့်နိုင်သကဲ့သို့၊ ပြင်းထန်သော အမျက်ဒေါသကို ဟန့်တားနိုင်စွမ်းရှိ၏။ ထိုသူကို ရထားထိန်းအစစ်ဟူ၍ ငါဘုရားဟော၏။ အမျက်ဒေါသကို မဟန့်တားနိုင်သော လူအပေါင်းသည် ရတနာ၏ကြိုးကိုင်မျှ သာတည်း။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ နတ်သမီးသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

လက်ငင်းအကျိုး ခံစားရပုံ

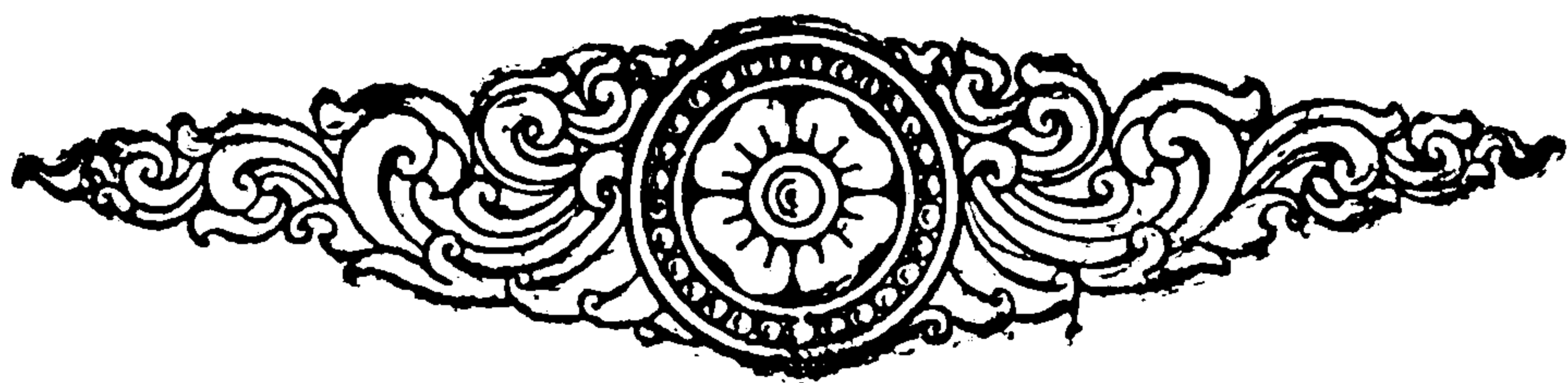
နတ်သမီးသည် သောတာပန်ဖြစ်သော်လည်း ငိုကြွေးလျက် ရပ်နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားက နတ်သမီးကို အဘယ်မကြောင့်နည်း

ဟု မေးသောအခါ တပည့်တော်မ၏ဗိမ္ဗာန်သည် ပျက်စီးခဲ့ပါပြီ။ ယခုအဘယ်၌နေရမည်မသိပါဟုလျှောက်သော် နတ်သမီး မစိုးရိမ်နှင့်၊ သင့်အား ဗိမ္ဗာန်ကိုပေးအံ့ဟု ဇေတဝန်ကျောင်း ဂန္ဓကုဋ်အနီး၌ ယမန်နေ့ကပင် စုတေ၍သွားသော နတ်တပါး၏ သစ်ပင်ကိုညှန်ပြလျက် ဤမည်သောအရပ်၌ သစ်ပင်လွတ်လပ်နေ၏။ ထိုသစ်ပင်သို့ ချဉ်းကပ်နေထိုင်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဘုရားသခင်ပေးသည့် ဗိမ္ဗာန်ပိုင်ရှင် နတ်သမီးအား တန်ခိုးကြီးသော နတ်တို့သည် တုန်လှုပ်စေခြင်းငှာမစွမ်းနိုင်။ မြတ်စွာဘုရားတရားဟောသောအခါ နတ်အပေါင်းတို့ လာရောက်ကြလျှင် တန်ခိုးကြီးသောနတ်များရောက်လာ၍ တန်ခိုးငယ်သော နတ်များ နောက်သို့ ဆုတ်ပေးရသဖြင့် အဝေးမှသာတရားနာကြားရ၏။ ထိုနတ်သမီးကား တန်ခိုးငယ်သောရုက္ခစိုးဖြစ်သော်လည်း သိကြားမင်းနှင့် မဟေသရနတ်တို့လာသည့်တိုင် မြတ်စွာဘုရားပေးထားသော ဗိမ္ဗာန်မှဖယ်ရန်မလို၊ တရားတော်ကိုနီးကပ်စွာကြားနာခွင့်ရ၏။ နတ်အပေါင်းတို့နှင့်လည်း ရင်းနှီးခွင့်ရ၏။

နတ်သမီး၏အထူပွတ္တိုကိုအကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အားဘူတဂါမ (ဘူတဂါမ်) သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

(ဓမ္မပဒ ကောဓဝဂ်နှစ်ခုမြောက်ရဟန်းတပါးဝတ္ထုပြီး၏။)

၅။ ဒေါသမာန ရန်ပွားကြ ဆွေတော်မျိုးတော် ရေလှသောဝတ္ထု

ရန်လိုသူတို့ အလည်၌
ရန်မပြုပဲ နေခြင်းသည်
ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည်ရ၏။
ကိုလေသာ အနှိပ်စက် ခံရသူတို့ အလယ်၌
ကိုလေသာ အနှိပ်စက်မခံရပဲ နေရခြင်းသည်
အလွန်ချမ်းသာ၏။
ကမဂုဏ်မှုကို
ရှာနေကြသောသူတို့ အလယ်၌
ကမဂုဏ် မှုကိုရမစိုက်ပဲ နေခြင်းသည်
အလွန်ချမ်းသာ၏။

ဤဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း၌ နေ
တော်မူစဉ်အခါ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကို ရန်ငြိမ်းစေရန်ဟော
ကြားတော်မူခြင်းဖြစ်၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဆွေတော် မျိုးတော်များ ဖြစ်ကြ
သော သာကီဝင်မင်းတို့သည် ကပ္ပိလဝတ်ပြည်၌၎င်း၊ ကောလိ
ယပြည်၌၎င်း နေထိုင်ကြ၏။

မင်းတို့၏လယ်ကို လုပ်ဆောင်ကြကုန်သော လယ်သမားတို့
သည် ကပ္ပိလဝတ်ပြည်နှင့် ကောလိယပြည်တို့ကို နယ်နိမိတ်ပိုင်း
ခြားထားသည့် ရောဟနီအမည်ရှိသောမြစ်ကိုအမှီပြု၍ လယ်ကို
လုပ်ကိုင်ကြ၏။

ဒေါသမာနရန်ပွားကြ

ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ရေလှသောဝတ္ထု

ရေအဝေ မတည့်ခြင်း

နယုန်လ၌မိုးမရွာသေး၍ စပါးပင်တို့သည် ရေမရပဲ ညှိုးကုန်၏။ နှစ်ပြည်ထောင်၌နေကုန်သော လယ်သမားတို့သည် အစည်းအဝေးတခု ပြုလုပ်ကြကုန်၏။

ကောလိယပြည်သားတို့က ဤရေကိုနှစ်ပြည်ထောင်သားတို့အသုံးပြုလျှင် သင်တို့အတွက်လည်း မလောက်၊ ငါတို့အတွက်လည်း မလောက်မငှဖြစ်မည်။

ငါတို့၏ကောက်ပင်တို့သည် ရေတကြိမ်လောက် ၀၀လောင်းရလျှင် မှည့်၍ရိတ်ရလိမ့်မည်။ ဤရေကိုငါတို့ကောလိယလယ်သမားများကိုသာ အသုံးပြုခွင့်ပေးပါဟု ဆိုကြ၏။

ကပိလဝတ်ပြည်သားတို့ကလည်း သင်တို့က ဤရေကို တဦးတည်းသုံးပြီး သင်တို့ကျိကြတို့တွင် စပါးအပြည့်သိပ်ထားပြီးမှ ငါတို့က ရွှေငွေတွေ အိတ်ယဲထည့်ယူလာပြီး သင်တို့ အိမ်ခေါ်စေ့ကို လှည့်မနေနိုင်ပါ။ ငါတို့ရဲ့ ကောက်ပင်တွေကလဲ ဒီလိုပဲ ရေတကြိမ်လောင်းလိုက်ရင် အောင်မှာပါ။ ဒီတော့ရေကို ငါတို့ပဲ သုံးပါရစေ့ဟု ပြောကြ၏။

“ငါတို့ကတော့-မပေးနိုင်ဘူး”

“ငါတို့ကလည်း မပေးပါဘူး”

ဤသို့ တဖက်နှင့်တဖက် အငြင်းပွားယင်း ကောလိယ ပြည်သားတယောက်က ကပိလဝတ် လယ်သမားတယောက်ကို ထ၍ ရိုက်၏။

ကပိလဝတ် ပြည်သားကလည်း ပြန်ရိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် တယောက်နှင့်တယောက် ရိုက်ပွဲကအစ ရေဝေချမ်းရေး အစည်းအဝေးမှ အချင်းချင်းရိုက်ပွဲကြီးဖြစ်သွားလေတော့၏။

ရိုက်ပဲ့ကြီးမှ စစ်ပဲ့ကြီးသို့

ဤသို့ရိုက်ပဲ့ကြီးကို လူကြီးလုပ်သူများက ဖြန့်ဖြေကြသဖြင့် ကောလိယပြည်သားတို့သည် ကောလိယဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားကြပြီး ကပိလဝတ်ပြည်သားတို့သည် ကပိလဝတ်ပြည်ဘက်တွင် စုရုံးမိကြ၏။

ရိုက်ပဲ့ပြီးသော်လည်း လူစုမခွဲကြသေးပဲ တဘက်နှင့်တဘက် စကားစစ်ပဲ့ ဆင်နွှဲနေကြပြန်၏။

ကောလိယပြည်မှ လယ်သမားတို့က ပြောကြ၏။ သင်တို့ “ကပိလဝတ်ပြည်က ခွေးတိရစ္ဆာန်တွေလို ကိုယ် နှမကိုယ်ပြန်ယူတဲ့လူတွေရဲ့ ဆင်မြင်းလက်နက်တွေက ငါတို့ကို ဘယ်တော့မှ နိုင်အောင်မတိုက်နိုင်ဘူးဟေ့....”

ကပိလဝတ်ပြည်က လယ်သမားများက အော်ဟစ်၍ ဆဲရေးကြပြန်၏။

“ကောလိယက လူကြီးတွေ မင်းတို့ဆီက အနုလေးတွေကို ပြန်ခေါ်သွားကြပဲ၊ မင်းတို့ကောလိယမင်းမျိုးဟာ အားကိုးရာမရှိ၊ နေစရာအိမ်မရှိပဲ တိရစ္ဆာန်တွေလို ကလောပင်ရဲ့ သစ်ခေါင်းထဲမှာနေကြရတာ။ ကလောပင်အောက်မှာ နေတဲ့သူတွေရဲ့ ဆင်မြင်းလက်နက်တွေကို ဒို့မကြောက်ဖူးကွ” ဟုပြန်လှန်ပြောကြပြန်သည်။

တဆင့်စကား တဆင့်နားကြောင့်

ထိုလယ်သမားတို့သည် လယ်ယာနှင့်ဆိုင်သော အမတ်ထံသို့ သွား၍ လျှောက်ထားကြ၏။

ထိုအခတ်တို့က သက်ဆိုင်ရာလယ်ယာဝန်ကြီးတို့ကိုလျှောက်ထားကြပြန်၏။

လယ်ယာဝန်တို့တ မင်းဆွေမင်းမျိုးတို့ကို လျှောက်ထားကြ ပြန်၏။

မင်းဆွေမင်းမျိုးတို့က ကောလိယ လယ်သမားတို့၏ရိုင်းစိုင်းသောစကားကိုကြားရလျှင် ဒေါသအမျက် ထွက်ကြ၏။

သာကီဝင်တို့၏မာနဖြင့် ဤသို့ဆိုကုန်၏။

“ဟေ့ ။ ကိုယ်နှမကိုယ် ပြန်ယူတဲ့ သာကီဝင်တွေရဲ့ အစွမ်းကိုသိရစေမယ်ဟ... ”

ဟုဆိုကာ စစ်ရေးကိုပြင်ဆင်လျက် စစ်တပ်ကြီးနှင့်ထွက်လာကြ၏။

ကောလိယမင်းသားတို့ကလည်း ဒေါသနှင့် မာနတို့လွှမ်းမိုးလျက်-

“ဟေ့ ။ ကလောပင်က ဖြစ်လာတဲ့ မင်းသား တွေရဲ့ အစွမ်းကို သိရစေမယ်ဟ...”ဟုဆိုကာ စစ်ဆင်လျက်ထွက်ကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ရှုမြင်တော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မိုးသောက်အခါ၌ လောကကို ရွှေဥာဏ်တော်ဖြင့် ရှုကြည့်တော်မူသည်ရှိသော် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏အဖြစ်ကိုမြင်သဖြင့် ငါ့ဘုရား မသွားခဲ့သည်ရှိသော် ဤသူတို့သည် ပျက်စီးကြပေတော့မည်၊ ငါ့ဘုရားသွားခြင်းငှာ သင့်၏ဟုကြံ၍ ကိုယ်တော်တည်းသာလျှင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွ၍ ရေဟနီမြစ်၏အလယ် ကောင်းကင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူ၏။

နှစ်ဖက်သောတိုင်းပြည်မှ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်လျှင် လက်နက်တို့ကိုချ၍ ရှိခိုးကြ၏။

ထိုအခါမင်းသားတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။

“မြတ်သောမင်းအပေါင်းတို့။ ။ဘယ်လို အကြောင်းက
စပြီး ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကြသနည်း”

“မသိပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားကြ၏။

“ယခု-ဘယ်သူသိသနည်း”

“အိမ်ရှေ့မင်းသား သိပါလိမ့်မည်”

ထိုအခါ အိမ်ရှေ့မင်းက....

“တပ်ညွှန်တော်လည်းမသိပါဘုရား”

“သို့ဖြစ်လျှင် မည်သူသိမည်နည်း”

“အမတ်စစ်သူကြီး သိပါသည်ဘုရား”

အမတ်စစ်သူကြီးကိုမေးသောအခါလည်းမသိ....။

ဤသို့ တဆင့်တဆင့်ဖြင့် လယ်သမားတို့ထံ ရောက်သွား
တော့၏။

ထိုအခါ လယ်သမားတို့က-

“ရေကို လိုချင်ကြသည့်အကြောင်းမှစ၍ အဓိကရုဏ်းဖြစ်ရ
ပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက-

“မြတ်သောမင်းတို့။ ။ရေသည် တန်ဖိုးမည်မျှ ထိုက်
သနည်း”

“အရှင်ဘုရား အနည်းငယ်မျှသာထိုက်ပါ၏”

“မြတ်သောမင်းတို့။ မင်းမျိုးတို့သည် တန်ဖိုးမည်မျှထိုက်
သနည်း”

“အရှင်ဘုရား မင်းတို့မည်သည်ကား အဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါ” ဟု
လျှောက်ကြ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက-

“သင်တို့သည် အနည်းငယ်သော ရေကို အကြောင်းပြု၍ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သောမင်းတို့၏အသက်ကို ဖျက်ဆီးရန်မသင့်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

နှစ်ပြည်သောမင်းတို့သည် ဆိတ်ဆိတ်နေကုန်ကြ၏။ထိုအခါ၌ ထိုသူတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည်ခေါ်တော်မူ၍....

“မြတ်သောမင်းတို့....ဤသို့သောအမှုကို အဘယ်ကြောင့်ပြု ကြကုန်သနည်း။ ငါဘုရားသာမရှိခဲ့သော် ယနေ့ကောလိယနှင့် ကပိလတို့၏ သွေးတို့သည် မြစ်ကဲ့သို့စီးကုန်လတ်။

သင်တို့ပြုသောအမှုသည်မသင့်၊ သင်တို့သည် ငါးပါးသော ရန်တို့ဖြင့် ပိုင်းရံ၍နေ၏။ ငါသည်ရန်မရှိပဲနေရ၏။

သင်တို့သည် ကိလေသာ ရိုက်ခတ်ခြင်းဖြင့် နေရ ကုန်၏။ ငါသည် ကိုလေသာဖြင့် နာကျင်ခြင်းမရှိ။

သင်တို့သည် ကာမဂုဏ်ကိုရှာမှီးအံ့သောငှာ အားထုတ်လျက် နေကုန်၏။ ငါဘုရားသည် အားမထုတ်ပဲ ကြောင့်ကြမှုမရှိပဲ နေ၏။ ဤသို့မိန့်တော်မူ၍ ဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။

(၁၉၇) သုသုခံ ဝတဇီဝါမ၊ ဝေရိနေသု အဝေရိနော။
ဝေရိနေသု မနုဿေသု၊ ဝိဟရာမ အဝေရိနော။

(၁၉၈) သုသုခံ ဝတဇီဝါမ၊ အာတုရေသု အနာတုရာ။
အာတုနေသု မနုဿေသု၊ ဝိဟာရာမ အနာတုရာ။

(၁၉၉) သုသုခံ ဝတဇီဝါမ၊ ဥဿုကေသု အနုဿုကာ။
ဥဿုကေသု မနုဿေသု၊ ဝိဟာရာမ အနုဿုကာ။

(၁၉၇) ရန်ပြုတတ်သူတို့အလယ်၌ ရန်မပြုကြကုန်ပဲ အလွန် ချမ်းသာစွာ ငါတို့အသက်မွေးနိုင်ကြကုန်၏။ ရန်ပြုသော သူတို့ အလည်၌ ရန်မရှိပဲ ငါတို့နေနိုင်ကြကုန်၏။

- ၁၉၈။ ကိလေသာ အနှိပ်စက်ခံရသော သူတို့အလယ်၌ ကိလေသာ
အနှိပ်စက် မခံရကုန်ပဲ အလွန်ချမ်းသာစွာ ငါတို့ အသက်
မွေးနိုင်ကြကုန်၏။ ကိလေသာ အနှိပ်စက်ခံရသော သူတို့
အလယ်၌ ကိလေသာ အနှိပ်စက်မခံရပဲ ငါတို့နေနိုင်ကြ
ကုန်၏။
- ၁၉၉။ ကာမဂုဏ်ကို ကြောင့်ကြစိုက်ကုန်သောသူတို့အလယ်၌ ကာမ
ဂုဏ်ကို ကြောင့်ကြမစိုက်ကုန်ပဲ အလွန်ချမ်းသာစွာ ငါတို့
အသက်မွေးနိုင်ကြကုန်၏။ ကာမဂုဏ်ကို ကြောင့်ကြစိုက်
ကုန်သော လူတို့အလယ်၌ ကာမဂုဏ်ကို ကြောင့်ကြမစိုက်
ကြကုန်ပဲ ငါတို့နေနိုင်ကြကုန်၏။

ဒေသနာတော်အဆုံး၌ များစွာကုန်သောသူတို့သည် သော
တာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

(ဓမ္မပဒ သုခဝဂ် တခုမြောက် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ဝံ့ထွ
ပြီး၏။)

၆။ မာန်မာနထား ဒေါသပွား

(ဝိဋ္ဌဋ္ဌ၊ဘဝတ္ထ၊)

မရသေးသည်ကို တောင့်တ
ရပြီးသည်ကို တွယ်တာ
ကမရုဏ်ကြော့မှာ နစ်မြောမေ့လျော့နေသူတို့အား
အိပ်ပျော်နေသောရွာကို ရေအဟုန်သည်
လွှမ်းမိုးတိုက်ယူသွားသကဲ့သို့
မေ့လျော့ပျော်ပါးနေစဉ်ပင်
သေမင်းသည် ဆွဲငင်ယူသွားလေ၏။

ဤဒေသနာတော်ကို သာဝတ္ထိပြည်၌ စံတော်မူစဉ် မြစ်ရေ
လွှမ်း၍ မျောပါသေဆုံးကြရသော ဝိဋ္ဌဋ္ဌ၊ဘမင်းသားနှင့် လူ
ပေါင်းများစွာတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူလေ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား ဤသို့တည်း

ဤဝတ္ထုသည် ကောသလမင်းကို အမှီပြု၍ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသော
ကြောင့် ကောသလမင်း၏အကြောင်းကို၎င်း၊ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး
ကိုပြစ်မှားမိသဖြင့် ကောသလမင်းကြီးပျက်စီးရ၍ ဝိဋ္ဌဋ္ဌ၊ဘမင်း
ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်း၊ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးနှင့် မလ္လိကာမိဖုရားတို့၏
ဝတ္ထုများကိုပါ ဖော်ပြသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

ငယ်သူငယ်ချင်းဆုံးယောက်

သာဝတ္ထိပြည် မဟာကောသလမင်းကြီး၏ သားတော်သည်
ပသေနဒီကောသလမင်းသား အမည်ရှိ၏။

ဝေသာလီပြည် လိုစ္ဆဝီမင်း၏သားတော်သည် မဟာလိမင်း
သားအမည်ရှိ၏။

မာန်မာနထားဒေါသပွား
ဝိဇ္ဇာတဝတ္ထု

ကုသိနာရုံပြည်မလ္လမင်း၏ သားတော်သည် ဗန္ဓုလ အမည်ရှိ၏။

ဤမင်းသားသုံးယောက်တို့သည် တက္ကသိုလ်ပြည် ဒိသာပါ မောက္ခဆရာကြီးထံ၌ ပညာသင်ကြားကြ၏။

စားအတူ သွားအတူ အိပ်အတူ အလွန်ချစ်ကြသော သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ဖြစ်၏။

တက္ကသိုလ်ပြည်တွင် ပညာစုံကြသော် သုံးယောက် စလုံး တပြိုင်နက်ပင် မိမိတို့နိုင်ငံအသီးသီးသို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ပသေနဒီမင်းသားသည် ခမည်းတော်မင်းကြီးအား တဆယ့်ရှစ်ရပ်သော အတတ်တို့ကို ပြသသည်ရှိသော် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နိုင်သော အရည်အချင်းပြည့်ဝပြီကို မြင်သဖြင့် မဟာကောသလမင်းကြီးက သားတော်အား ပသေနဒီကောသလမင်းအမည်ဖြင့် အဘိသိက်သွန်းဘော်မူ၏။

မဟာလိမင်းသားသည် လိစ္ဆဝိမင်းတို့အလယ်တွင် အတတ်ပညာကိုပြသရာတွင် ဝိရိယလွန်ကစွာ ပြသခြင်းကြောင့် မဟာလိမင်းသားသည် အတတ် ပညာတို့ကို ပြသရာ၌ပင် မျက်စိတို့ကဲ့ပျက်၍သွား၏။

မဟာလိမင်း၏ ထူ ကဲသော ပညာစွမ်း တို့ကို မြင်ကြရသဖြင့် လိစ္ဆဝိမင်းတို့သည် မဟာလိမင်းသားအား ပညာစွမ်းကို ချီးမြှင့်ရန် တိုင်ပင်စည်းဝေး၍ အခွန်တသိန်းထွက်သော မြို့တံခါးတခုကို ပေးကြ၏။ မဟာလိမင်းသားသည် ထိုမြို့တံခါး၌ပင် လိစ္ဆဝိမင်းသားငါးရာတို့ကို အတတ်ပညာသင်ပေးလျက်နေ၏။

ဆွေမျိုးတို့ကိုစိတ်နာသော ဗန္ဓုလမင်းသား

ကုသိနာရုံပြည် မလ္လမင်း၏သားတော် ဗန္ဓုလမင်းသားသည် တက္ကသိုလ်မှ ပညာစုံ၍ တိုင်းပြည်သို့ပြန်ရောက်သော် ပရိသတ် ဗိုလ်ပုံအလယ်၌ ပညာစွမ်းကိုပြရန် စီစဉ်၏။

မလ္လမင်းတို့သည် ဗန္ဓုလမင်းသား၏ အစွမ်းကိုသိလို၍ အ တောင်ခြောက်ဆယ်-အတောင်ခြောက်ဆယ်စီရှိသော ဝါးတို့ကို စု၍အလယ်၌ သံတိုင်တချောင်းကို ထည့်သွင်းပြီး ဝါး အစည်း ခြောက်ဆယ်တို့ကို စိုက်ထောင်၍ ဗန္ဓုလမင်းသားအား ထိုဝါး စည်းကိုတို့ ဖြတ်စေ၏။

ဗန္ဓုလမင်းသားသည် အတောင်ရှစ်ဆယ်မျှလောက်ကောင်း ကင်သို့ ခုန်တက်၍ သံလျက်(ဓား)ဖြင့် ပိုင်းဖြတ်၍သွားလေ၏။

နောက်ဆုံးဝါးစည်း၌ သံတိုင်သံချောင်းကို သံလျက်ဓားဖြင့် ထိ၍ 'ချင်'ဟု မြည်သောအသံကိုကြား၍ ဘာသံနည်းဟု မေး ၏။ ဝါးအစည်းခြောက်ဆယ်တွင် ဝါးစည်းတိုင်း၌ သံတိုင်တ ချောင်းစီထည့်၍ထားသည်ဟု ကြားရသော် သံလျက်ကိုပစ် ချ၍ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးပြီးနောက်-

ငါ့တွင်ဆွေမျိုးများစွာရှိပါလျက် တယောက်မျှ ငါ့အပေါ် မှာ မချစ်၍ သံတိုင်သံချောင်းထည့်ထားသည်ကို တယောက် မျှမပြောကြား၊ ငါသာ ကြိုတင်သိလျှင် သံတိုင်သံချောင်း၏ အသံကို ကြားရအောင် ဖြတ်ပိုင်းမည်ဖြစ်၏ဟု ပြော၏။

ထိုနောက် မိခင် ဖခင် တို့အားပြော၏။ မလ္လမင်းတို့ကိုသတ် ၍ မင်းအဖြစ်ကို ယူမည်ဟု ဆို၏။ မိခင် ဖခင်တို့က အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြ၍ တားမြစ်၏။

ဗန္ဓုလမင်းသားသည် ဤသို့ဆိုလျှင် ဤဆွေမျိုးတို့အလယ် မှာ မနေလို၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ပသေနဒီကောသလမင်းထံ သွားမည်ဟု ဆွေမျိုးတို့ကို စိတ်နာကာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွား လေ၏။

ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ဗန္ဓုလမင်းသားကို ကြိုဆို၍ ကြီးကျယ်စွာသော ချီးမြှင့်ခြင်းကိုပြုပြီး စစ်သူကြီးအရာ ထား လေ၏။

ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် မိခင် ဖခင်တို့ကို ခေါ်ယူပြီး သာ ဝတ္ထိပြည်၌ပင် နေလေ၏။

တနေ့တွင် ကောသလမင်းကြီးသည် လေသာပြတင်းမှ ကြည့် လေလျှင် သံဃာတော်အပေါင်းတို့သည် အနာထပိဏ်သဌေး၏ အိမ်သို့၎င်း၊ စူဠအနာထပိဏ်သဌေး၏အိမ်သို့၎င်း၊ ဝိသုဘဒါဒါယိ ကာမ၏အိမ်သို့၎င်း၊ သုပ္ပဝါသာဥပါသိကာမ (အရှင်သီဝလီ၏ မယ်တော်) တို့၏အိမ်သို့၎င်း၊ ဆွမ်းစားရန် ကြွသွားသည်တို့ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအိမ်တို့တွင် ရဟန်းတော်ငါးရာမျှအတွက် ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ရန် ယာဂုဆွမ်း အချို့အချဉ်ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်၊ သောက်ရေ သုံးရေ ခြေဆေးရေမှစ၍ ရဟန်းတော်ငါးရာအတွက် နေရာထိုင်ခင်း နှင့်တကွ နေ့စဉ် ပင့်ဖိတ်၍ ထားပေ၏။

ရဟန်းတော်တို့သည် ပြုစုလုပ်ကျွေးကြမည့် ဒါယကာ၊ ဒါ ယိကာမများနှင့်တကွ ခရီးဦးကြိုဆို လိုလေသေးမရှိအောင် ရှိသေ ဆွေကြည်ညိုစွာဖြင့် လုပ်ကျွေးပြုစုကြသော ထိုအိမ်များသို့ ကြ ရောက်၍ ဆွမ်းစားခြင်းအမှုကို ပြုကြ၏။

အနာထပိဏ်သဌေး၏ အိမ်၌ နေ့စဉ်မပြတ် သံဃာတော်များ

ကြွကြွ၏။ စူဠအနာထပိုက်သဌေးအိမ်၌၎င်း။ ဂိဿာခါဒါယိ
ကာမ၏အိမ်၌၎င်း၊ သုပ္ပဝါသာ၏အိမ်၌၎င်း၊ ငါးရာငါးရာကုန်
သောရဟန်းတို့သည် နေ့စဉ်မပြတ် ကြွသွားတော်မူကြ၏။

ကောသလမင်းကြီး အားကျတော်မူခြင်း

ကောသလမင်းကြီးသည် ဤနည်းတူစွာ ရဟန်းသံဃာတော်
တို့ မိမိ၏နန်းတော်တွင် အစဉ်မပြတ်ကြွရောက်စေလို၏။

ဆိုကြောင့် ကျေခင်းတော်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ရဟန်း
တထောင်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဖိတ်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး
ကိုယ်တိုင်ပင်မိမိ၏လက်ဖြင့် အလှူကြီးကိုပေးလှူပြီးနောက် ခုနစ်
ရက်မြောက်သောနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ထား၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရား၊ အရှင်မြတ်နှင့်တကွ ငါးရာသောရဟန်း
တို့သည် အမြဲမပြတ် တကာတော်၏ဆွမ်းကို ခံယူသုံးဆောင်
တော်မူကြပါ” ဟု လျှောက်ကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားက-

“ဒါယကာမင်းမြတ်....ဘုရားတို့မည်သည် အရပ်ဒေသတခု
တည်း၌ အမြဲမပြတ် ဆွမ်းကိုခံယူကြ၊ များစွာသောလူတို့သည်
ဘုရားသခင် ကြွလာတော်မူခြင်းကို မျှော်လင့်ကြ၏” ဟု မိန့်
တော်မူ၏။

ဤသို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းငါးရာ နေ့စဉ်မပြတ် ကြွလာ
ဘုဉ်းပေးတော်မူရန် စေလွှတ်တော်မူပါဟု လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ရှင်အာနန္ဒာမထရ်ကို တာဝန်
ထား၍ ရဟန်းတော်ငါးရာနှင့်တကွ နေ့စဉ်ကြွစေ၏။

ကောသလမင်းကြီးသည် ရဟန်းတော်တို့အား မည်သို့မည်
ဝါတို့ ပြုစုလုပ်ကျွေးစေဟု စီမံခန့်ခွဲခြင်းမပြုပဲ ကိုယ်တော်တိုင်

သာ လုပ်ကျွေးတော်မူ၏။ ခုနစ်ရက်ပြည့်၍ ရှစ်ရက် မြောက်သောအခါ ပင်ပမ်းလှသဖြင့် ကိုယ်တော်တိုင် မလုပ်ကျွေးပဲ နေခဲ့၏။

မင်းမှုထမ်းတို့မည်သည့် မခိုင်းစေလျှင် ဘာကိုမျှမလုပ်၊ သို့ဖြစ်၍ ရဟန်းတော်တို့ ကြွလာလျှင် နေရာခင်းထားခြင်းလည်း မရှိ၊ ပြုစုလုပ်ကျွေးမည့်သူလည်း အတည်တကျမရှိသဖြင့် များစွာသောရဟန်းတို့သည် အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါ စသောမဏ္ဍပ်များသို့သာ ကြွသွားကြ၏။

သုံးရက်မြောက်သော် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ် တပါးတည်းသာ ကျန်တော့၏။ အကြောင်းကြောင်းကိုထောက်ညှာ၍ ကရုဏာတော်ဖြင့် ဒါယကာတို့၏ သဒ္ဓါတရားကို စောင့်ရှောက်သောအားဖြင့် တည်နေတော်မူ၏။

လေးရက်မြောက်သောနေ့၌ မင်းကြီးသည် သတိရ၍ အလှူမဏ္ဍပ်သို့ လာခဲ့၏။ ဆွမ်းခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့သည် ထားမြဲတိုင်း နေရာတို့၌ပင် ရှိနေသည်ကိုမြင်၍ အဘယ်ကြောင့် ဤဆွမ်းခဲဘွယ် ဘောဇဉ်တို့ ကျန်ရှိနေရသနည်းဟု မေးတော်မူသော်.... ရဟန်းတော်များ ကြမလာကြပါ။ ရှင်အာနန္ဒာ တပါးတည်းသာ ကြွလာသဖြင့် ဤဆွမ်းခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ ဤအတိုင်းသာ ကျန်ရှိနေပါသည်ဟု လျှောက်ထားကြ၏။

ကောသလမင်းကြီးသည် ငါ၏ ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ အလဟဿ ကုန်ရသည်ဟု ရဟန်းတို့အား အမျက်ထွက်၍ မြတ်စွာဘုရားထံ သွားရောက်တိုင်ကြား၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရား....တကာတော်သည် ရဟန်းတော်ငါးရာ ပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်းတို့ကို ချက်ပြုတ်၍ထားပါသည်။ ထိုရဟန်းငါးရာ

တို့သည် တကာတော်၏ နန်းအိမ်တော်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း
မပြုသဖြင့် နေ့စဉ် ဆွမ်းနှင့် ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ အလဟဿဖြစ်
ရပါသည်”ဟု တိုင်ကြား လျှောက်ထား၏။

အကြမ်းမဝင်ခြင်းကိုးပါး

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ရဟန်းတို့အား အပြစ်ဆိုတော်
မမူပဲ

“တကာတော်မင်းကြီး... ငါ၏ သားတော်တို့သည် အသင်
မင်းကြီးနှင့် အကျွမ်းဝင်ခြင်းမရှိသောကြောင့်သာ မကြွကြွခြင်း
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်”

ဟု မိန့်တော်မူပြီး ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ဒါယကာ
တို့ထံ မသွားရောက်အပ်သော အကြောင်းကိုးပါးကို၎င်း၊ သွား
ရောက်သင့်သော အကြောင်းကိုးပါးကို၎င်း ပြတော်မူ၏။

ချစ်သား ရဟန်းတို့.... အင်္ဂါ ၉-ပါးနှင့် မပြည့်စုံသော အိမ်
သို့ မကြာခဏ မသွားအပ်၊ အကျွမ်းတဝင်မရှိအပ်၊ ထိုသို့ အကျွမ်း
မဝင်ခြင်း ကိုးပါး ဟူသည်ကား-

- ၁။ လိုလိုလားလားဖြင့် ခရီးဦးမကြိုဆိုခြင်း၊
- ၂။ နှစ်သက်ခြင်းဖြင့် ရိုသေစွာရှိမခိုးခြင်း၊
- ၃။ နှစ်သက်ခြင်းဖြင့် နေရာကိုမပေးခြင်း၊
- ၄။ ကြွလာသည့်အခါ လှူဒါန်းရမည်ကို မလို လား၍
အထင်အရှားရှိသော ဝတ္ထုပစ္စည်းတို့ကို လျှိုဝှက်ဖွက်
ထားခြင်း၊
- ၅။ များများလှူသင့်သည့်ပစ္စည်းကို နည်းနည်းသာလျှင်
ပေးလှူခြင်း၊
- ၆။ ပေးလှူရာတွင် မရှိမသေပေးလှူခြင်း၊

- ၇။ မွန်မွန်မြတ်မြတ်လှူအပ်သည်ကို ယုတ်ညံ့သောပစ္စည်း
ဖြင့် ပေးလှူခြင်း၊
 - ၈။ ရဟန်းတော်များရှေ့၌ ရိုသေကောင်းမွန်စွာမနေထိုင်
ခြင်း၊
 - ၉။ တရားနာသည့်အခါ၌ တရားဟောသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား
မြတ်နိုးမှုကို မပြခြင်း၊
- ဤကိုးပါးဖြစ်၏။

အကျမ်းဝင်ခြင်းကိုးပါး

ချစ်သားတို့....အကျမ်းဝင်ခြင်း ၉-ပါး ဟူသည်ကား-

- ၁။ ဝမ်းမြောက်စွာ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊
- ၂။ ရိုသေစွာရှိခိုးဩခြင်း၊
- ၃။ ရိုသေစွာနေရာပေးကြခြင်း၊
- ၄။ အထင်အရှားရှိသော လှူဘွယ်ပစ္စည်းကို လျှို့ဝှက်၍
မထား၊

- ၅။ များစွာလှူအပ်သည်ကို များစွာပေးလှူ၏။
- ၆။ မွန်မွန်မြတ်မြတ်လှူအပ်သည်ကိုလည်း မွန်မွန်မြတ်မြတ်
ပေးလှူ၏။

- ၇။ ရိုသေစွာပေးလှူကုန်၏။
- ၈။ ရိုသေကောင်းမွန်စွာ ထိုင်နေကုန်၏။

ဗြိ။ တရားနာရာ၌ တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်အား မြတ်နိုး၏။

ဤကိုးပါးကုန်သော အင်္ဂါတို့နှင့်ပြည့်စုံသည့် ဒါယကာ၏
အိမ်သို့သွားခြင်းငှါ သင့်လျော်၏။ ထိုင်နေခြင်းငှါ သင့်လျော်
လျှောက်ပတ်၏။

ဤသို့ ဟောကြားတော်မူပြီးနောက်-

“တကာတော် မင်းကြီး.... ငါ၏ တပည့် နာဂကတို့သည် တကာတော်မင်းကြီးထံ၌ အကျွမ်းဝင်ခြင်း မရကြသောကြောင့် မကြွလာကြသည် ဖြစ်ပေလိတံ့။”

“တကာတော်မင်းကြီး.... ရွေးပညာရှိတို့သည် အကျွမ်းမဝင်သော နေရာ၌ ရှိသေကောင်းမွန်စွာ ပြုစုပါသော်လည်း သေတာနီးမျှလောက်သော ရောဂါဝေဒနာသို့ ရောက်သောကာလ အကျွမ်းဝင်သော ဌာနသို့သာ သွားကြလေကုန်သတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ (ကေသဝရသေ့) အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ကောသလမင်းကြီးက ဆွေမျိုးတော်လိုခြင်း

ကောသလမင်းကြီးသည် သာကီဝင်မင်းသမီးတပါးပါးကို မိဖုရားမြှောက်ရသော် ရဟန်းတော်နှင့်သာမဏေတို့က ဤမင်းကြီးသည် ငါတို့ဘုရား၏ဆွေတော်မျိုးတော်ဖြစ်ပေသည်ဟု ငါ၏နန်းတော်သို့ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အမြဲမပြတ်လာကြလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သာကီဝင်မင်းတို့ထံ မင်းသမီးတပါးဆက်သရန် တမန်စေလွှတ်ပြောကြားလိုက်၏။

သာကီဝင်မင်းသမီးနှင့် အမျိုးဆက်ခြင်း

တမန်တော်တို့ကိုမှကြားလိုက်၏။ ဆက်သသော မင်းသမီးသည် အဘယ်အမည်ရှိသော သာကီဝင်မင်းသမီးပင်နည်းဟုမေးမြန်း၍လာခဲ့ကြလေ့ဟု မှာလိုက်၏။

တမန်တို့သည် ကပိလဝတ်ပြည်သွား၍ သာကီဝင်မင်းတို့ထံ အကြောင်းစုံကိုပြောကြားပြီး သတို့သမီးကိုတောင်းကြ၏။

သင်္ကန်းဝင်းမင်းအပေါင်းတို့သည် စည်းဝေးတိုင်ပင် ကြ၏။
တိုင်းတပါးမှမင်းသည် ဆွေမျိုးဆက်လိုသဖြင့် တောင်းဆိုလာ
သည်ကိုမပေးခဲ့လျှင် အမျက်ဒဏ်သဖြင့် ငါတို့ကို ရန်မူတိုက်ခိုက်
လိမ့်မည်။

သင်္ကန်းဝင်းမင်းတို့သည် အခြားသောအမျိုးတို့နှင့် မျိုးပွား
ဆက်ဆံခြင်းမရှိစကောင်း၊ အဘယ်သို့ပြုကြပါမည်နည်းဟုတိုင်
ပင်ကြ၏။

ကျွန်မ၏ သမီး

မဟာနာမမင်းကြီးက ငါ၏ကျွန်မတွင်ဖွားမြင်သော(ဝါသ
ဘဝတ္တိယာ)အမည်ရှိ သတို့သမီးသည် အလွန်ပင် လှပတင့်တယ်
ပေ၏။

ထိုသတို့သမီးငယ်ကို ပေးကြအံ့ဟု တိုင်ပင်ကြ၏။

ထိုနောက် ကောသလမင်း၏ တမန်တို့အား သတို့သမီးကို
ပေးမည်ဟု အကြောင်းပြန်ကြား၏။

တမန်တို့က အဘယ်သူ၏သမီးဖြစ်သည်ကို မေးကြ၏။

သင်္ကန်းဝင်းတို့က မြတ်စွာဘုရားဘထွေးတော်၏သား မဟာ
နာမ အမည်ရှိသော သင်္ကန်းဝင်းမင်း၏ သမီး ဝါသဘဝတ္တိ
ယာ မင်းသမီးဖြစ်သည်ဟု ပြောကြား၏။

တမန်တို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်သွား၍ မင်းကြီးအား
လျှောက်ကြား၏။

လက်တွေ့စမ်းသပ်ခြင်း

မဟာနာမမင်း၏ သမီးတော်ကို ရသည်မှာ မှန်မြတ်လှပေ
သည်၊ လျှင်မြန်စွာဆောင်ယူခဲ့ကြကုန်လော့။

သို့သော် မင်းဆိုသည်မှာ ပရိယာယ်များလှသည်၊ ကျွန်မ၏ သမီးကိုလည်း ပို့ဆက် တတ်ကြသည်၊ မဟာနာမ မင်းနှင့် ပဲ့တော်အုပ်၌ထမင်းအတူတကွ စားသောက်သုံးဆောင်သည်ကို မြင်ရမှ ဆောင်ယူခဲ့ကြလော့ဟု မှာထားလိုက်သည်။

တမန်တို့သည် ကပိလဝတ်ပြည်သို့သွားရောက်၍ မဟာနာမ မင်းကြီးအား လျှောက်ထားကြ၏။

မဟာနာမမင်းကြီးက “ကောင်းလှပါပြီ အမောင်တို့”ဟု ဝန်ခံပြီး ကျွန်မ၏သမီး ဝါသဘခတ္တိယာကိုကောင်းစွာတန်ဆာ ဆင်စေ၍ ထမင်းပဲ့တော်အုပ်၌ ထိုမင်းသမီးနှင့်အတူ လက်ရေ တပြင်တည်း စားသောက်ဟန်ပြု၍ မင်းသမီးကို တမန်တို့အား ဆောင်နှင်းအပ်နှံလိုက်၏။

တမန်တို့လည်း ကောင်းမွန်ခမ်းနားစွာ ဝါသဘခတ္တိယမင်း သမီးကို ဆောင်ယူ၍ ကောသလမင်းကြီးထံ ဆက်သကြ၏။

မင်းကြီးသည် အလွန်မြတ်နိုး၏၊ မိန်းမငါးရာတို့၏ အကြီး အကဲမိဖုရားအဖြစ် အဘိသိက်သွန်းလောင်းတော်မူ၏။

ဝိဋ္ဌဋ္ဌ။ ဘအမည် မှည့်ရခြင်းအကြောင်း

ဝါသဘခတ္တိယာမိဖုရားသည် မကြာမီပင်လျှင် ရွှေအဆင်း ကဲ့သို့ အဆင်းရှိသောသားကို ဖွားမြင်လေ၏။

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် သားယောက်ျား ရရှိသ ဖြင့် အလွန်ဝမ်းမြောက်၏၊ မင်းသားကလေး၏အမည်ကိုပေး ရန် မဟာနာမသင်္ကဓိမင်းထံ အမတ်ကြီးတယောက်ကို စေ လွှတ်လိုက်၏။

ထိုစေလွှတ်ခြင်း ခံရသောအမတ်သည် အလွန်နားလေး၏။

မဟာနာမမင်းကြီးသည် ထိုသတင်းစကားကို ကြားရသော

အခါ ဝါသနာစွာ ယာ သားမရမီကပင် လူအပေါင်းတို့ကိုစိတ်
နှလုံး ညှိုးနွမ်းအောင်နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းခဲ့သည်။ ယခုသားကိုဖွား
မြင်လျှင် မင်းကြီးသည် အလွန်ပင်ချီးမြှောက် ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်
ပေလိမ့်မည်ဟု ပြောကြား၏။

နားလေးသောအမတ်သည် “ဝလ္လဘ”ဟူသော စကားကို
နားစွန့်နားဖျားကြားပြီး “ဝိဋ္ဌဇ္ဈဘ”အမည်ပေးလိုက်သည်ဟု
မှတ်သားပြီး ပြန်လာခဲ့၏။

ပထမဆုံးကသာလမင်းကြီးအား သားငယ်ကို ဘိုးတော်
မင်းမြတ်က ဝိဋ္ဌဇ္ဈဘအမည် ပေးလိုက်ပါသည်ဟု လျှောက်
ထား၏။

မင်းကြီးသည် ထိုမင်းသားလေး၏ ရှေးက အမျိုးအဆက်
အနွယ်၏ အမည်ပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ဝိဋ္ဌဇ္ဈဘဟူ၍ပင် မှည့်
ခေါ်၏။

ခမည်းတော်သည် ထိုမင်းသား ကလေးကြောင့် မြတ်စွာ
ဘုရားက မိမိအပေါ်တွင် ပိုမိုချစ်ခင်လိမ့်မည်ဟု တွေးဆပြီး
ဘုရားထံမှ အခွင့်အရေးပိုရစေရန် ဝိဋ္ဌဇ္ဈဘအား စစ်သူကြီးအရာ
ခန့်ထား၏။

သင်္ကဏ်တို့နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ခြင်း

ဝိဋ္ဌဇ္ဈဘမင်းသားသည် အစောင့်အရှောက်အခြံအရံတို့ဖြင့်
နေခဲ့ရပြီး ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်သို့ရောက်ခဲ့၏။

အခြားသော မင်းသားကလေးတို့သည် မယ်တော်၏ဘက်မှ
အဘိုး၊ အဘွား၊ ဦးရီး စသည်တို့ထံမှ ဆင်းရပ်၊ မြင်းရုပ် အစရှိ
သော လက်ဆောင်တို့ရရှိသည်ကိုမြင်ရသောအခါ မယ်တော်ထံ
ချဉ်းကပ်ခမ်းမြန်း၏။ အခြားမင်းသားတို့ လက်ဆောင်များ

ရကြသည်။ ကျွန်ုပ်အား တံစုံတယောက်မျှ အဇမ္ဗလက်ဆောင်
မရပါ။ မယ်တော် တွင် အမိအဖ မရှိကြသလောဟုမေးမြန်း၏။
ဝါသဘခတ္တိယာက သင်၏အဘိုးအဘွားတို့သည် သာကီဝင်မင်း
တို့ဖြစ်ကြသည်။ ခရီးဝေး၍ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို မပို့ခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု ကြေနပ်အောင်ပြောပြ၏။

ကဆယ် ခြောက်နှစ် အရွယ်ရောက်လျှင် မယ်တော်၏ ဆွေ
တော်မျိုးတော်တို့ကိုဖူးမြော်ရန် သွားလိုပါသည်ဟု ပူဆာ၏။
မယ်တော်ကအကြိမ်ကြိမ် လှည့်ပတ်ပြောဆိုသော်လည်း မရ၍
သွားခွင့်ပေးလိုက်ရ၏။

သာကီဝင်တို့၏ မာန

ဝါသဘခတ္တိယာ သာကီဝင်တို့ထံ လူလွတ် အကြောင်း
ကြား၏။ သားတော်ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘ လာပါလိမ့်မည်။ အမျိုးအနွယ်
နှင့်ပတ်သက်၍ ပြောပြတော် မမူလိုက်ကြပါနှင့်ဟု ကြိုတင်
တောင်းပန်လျှောက်ထားခဲ့၏။

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘသည် ခမည်းတော်မင်းကြီးအား လျှောက်ထား၍
များစွာသောအခြံအရံတို့ဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်မှထွက်ခဲ့၏။

သာကီဝင်မင်းတို့သည် ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘလာလျှင် ကျွန်မ၏သားကို
သာကီဝင်တို့ကရှိခိုးကောင်းသည်ဟုတ်၊ သို့ဖြစ်၍ ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘ
ထက်ငယ်သော သာကီဝင်မင်းသား ကလေးများကို တောရွာ
များသို့စေလွှတ်ရှောင်ရှား နေစေ၏။

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘရောက်လာလျှင် တိုင်းတပါးမှ လာကြသည့် မင်း
များကို ဧည့်ခံရန် မင်းကွန်း၌နေရာချထားဧည့်ခံ၏။

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘသည် အဘိုး၊ အဘွား၊ ဦးရီး၊ ဝရီး စသည်တို့ကို
ရှိခိုးရ၏။ မိမိကိုရှိခိုးမည့်သူကိုမတွေ့မမြင်ရ၍ မေးမြန်းကြည့်၏။

သင်၏ညီတော် နှမကော်များသည် ဘောရွာသို့သွားရောက်နေ
ထိုင်ကြသည်ဟုပြောဆိုပြီး ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘအား လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ
များဖြင့်ပြုစုကြ၏။

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘမင်းသားသည် နှစ်ရက်သုံးရက်နေ၍ ကပိုလဝတ်
ပြည်မှ ပြန်လာခဲ့၏။

သင်္ကာဝင်တို့၏မာန်မာနနှင့် ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘ၏ဒေါသ

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘပြန်သွားလျှင် မင်းကွန်းကိုဆေးကြောသော မိန်းမ
တယောက်သည် ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘထိုင်ခဲ့သောနေရာပျဉ်ချပ်ကိုနှုန်းနှိုးဖြင့်
ဆေးကြောယင်း ဤနေရာကား ဝါသဘခတ္တိယာကျန်မ၏သား
ထိုင်သောနေရာတည်းဟု ဆဲရေးရေရွတ်၍နေ၏။

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘ၏ မင်းချင်းတယောက်သည် မင်းကွန်းတွင် မိမိ၏
လက်နက်မေ့ကျန်ခဲ့သဖြင့် လမ်းခရီးမှ မင်းကွန်းသို့ပြန်လာစဉ်
ထိုမိန်းမ၏ ဆဲရေးသံကို ကြားသဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို
မေး၏။

ထိုမိန်းမကရှာရှာညှပ်ပြီး ဝါသဘခတ္တိယာသည် ကျန်မ၏သမီး
ဖြစ်၍ ထိုကျန်မသား ထိုင်သောနေရာမှာ ယုတ်မာ ညစ်ညမ်း
သဖြင့် ပျဉ်ချပ်တို့ကိုနှုန်းနှိုးနှင့်ဆေးကြောရသည်ကို ပြောပြ၏။

မင်းချင်းသည် မိမိကျန်ခဲ့သောလက်နက်ကိုယူပြီး ပြန်သွား
ရာက ထိုအကြောင်းကို တဆင့်တဆင့်ပြောကြားရင်း ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘ
နားသို့ ပေါက်ကြား၏။

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘသည် ထိုစကားကို ကြားရလျှင် ရှက်လည်းရှက်
ဒေါသလည်းထွက်၏။

တနေ့တွင် ဤပျဉ်ချပ်တို့ကို သင်္ကာဝင်မင်း၏ လည်ချောင်း

သွေးဖြင့် ဆေးမည်ဟု စိတ်တွင်းမှခံပြင်းသလောက် ကြံစည်ထား
လေ၏။

သာကီဝင်မင်းတို့၏မာန်မာနနှင့် ဝိဋ္ဌဇူဘ၏ဒေါသတို့ထိပ်
တိုက် တွေ့ကြလေပြီတည်း။

ရာထူးမှ လျှောချခံရခြင်း

ကောသလမင်းကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို ကြားရသဖြင့်
သာကီဝင်မင်းတို့သည်ငါ့အား ကျွန်မ၏သမီးကိုပေးလေသည်ဟု
ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်၍ ဝါသဘခတ္တိယာမိဖုရား
နှင့် သားတော်ဝိဋ္ဌဇူဘတို့အား အဆောင်အယောင် အားလုံး
နှုတ်သိမ်း၍ ကျွန်ယောက်ျား ကျွန်မိန်းမတို့နှင့် တန်းတူ ထား
လေ၏။

အဖ၏အမျိုးသာ ပဓာန

နှစ်ရက်သုံးရက်လွန်မြောက်လျှင် မြတ်စွာဘုရား သခင်သည်
နန်းတော်သို့ကြွလာ၏။ မင်းကြီးက အရှင်ဘုရား၏ ဆွေတော်
မျိုးတော်တို့သည် ကျွန်မ၏သမီးကို လိမ်လည်လှည့်ဖျား ပေးခဲ့
၏။ သို့ဖြစ်၍ မိဖုရားနှင့်သားတော်တို့အား ကျွန်တို့၏အဆင့် အ
တန်းသို့ ထားလိုက်ပါသည်ဟု လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားက သာကီဝင်မင်းတို့သည် မသင့်လျော်သည်
ကို ပြုပေသည်။ တကားတော်မင်းကြီးသည် ငါဘုရား၏စကားကို
မှတ်သားနားထောင်လော့။ ဝါသဘခတ္တိယာသည် ခတ္တိယ
အစစ်ဖြစ်သော အသင်၏နန်းတော်တွင် အဘိသိက်သွန်းခြင်းခံခဲ့
ရ၏။ ဝိဋ္ဌဇူဘသည် မင်းမျိုးစစ်စစ်ဖြစ်သော သင်မင်းကြီးကို
အကြောင်းပြု၍ မွေးဖွားလာ၏။

တကာတော်မင်းကြီး။ ။ အမိအမျိုးသည် အဓိကမဟုတ်၊
အဖ၏အမျိုးအနွယ်သည်သာ အဓိကဖြစ်လေသည်။

ရှေးက ထင်းခွေမိန်းမ တယောက်ကို အဂ္ဂမဟေသီ အဖြစ်
မြှောက်စားခဲ့ပြီး ထိုထင်းခွေမိန်းမမှ မွေးဖွားသော သားသည်
ဗာရာဏသီပြည်၌ ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပသော မင်းဖြစ်ခဲ့ဘူး
လေပြီဟု မိန့်ကြားတော်မူပြီး ကဋ္ဌဝါဟနဇာတ်ကို ဟောကြား
တော်မူ၏။

ကဋ္ဌဝါဟန အတိတ်ဇာတ်တော်

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း
ကြီးအုပ်စိုးတော်မူ၏။

တနေ့သ၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဥယျာဉ်တော် ကစားထွက်
တော်မူရာ ဥယျာဉ်တော်၌ တကိုယ်တည်းလှည့်လည်ယင်း ထင်း
ခွေမိန်းမတယောက်ကို တွေ့မြင်သဖြင့် ချစ်ခင်စုံမူက် နှစ်သက်
မြတ်နိုးကာ ပေါင်းဖော်ခြင်းအမှု ပြုလေ၏။

ထိုထင်းခွေမိန်းမတွင် ဘုန်းကံပါရမီထူးချွန်သော ဂေါတမ
ဘုရားအလောင်းတော်ကို ပဋိသန္ဓေတည်နေ၏။ ထင်းခွေမိန်းမ
သည် ပဋိသန္ဓေတည်နေကြောင်းကိုမင်းကြီးအားလျှောက်ထား
၏။ မင်းကြီးက နန်းစဉ်လက်စွပ်တကွင်း ပေးပြီး မိန်းကလေး
မွေးလျှင် ဤလက်စွပ်ကို ထုခဲ့ရောင်းချစားသောက် လေတော့၊
သားယောက်ျားမွေးလျှင် နန်းတော်သို့လိုက်ခဲ့ပေတော့ဟု ပြော
ဆိုမှာထား၏။

ကဋ္ဌဝါဟန-အတိတ်ဇာတ်

ထိုထင်းခွေမိန်းမသည် ဆယ်လခန့်၍ ရှောင်အဆင်းနှင့်တူသော သားယောက်ျားကလေး မွေးဖွား၏။ သားငယ်ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရောက်၍ ဖခင်ထံပို့ပေးပါဟုပူဆာ၏။ ထင်းခွေမိန်းမသည် နန်းတော်သို့ သားတော်ကို ခေါ်သွားကာ သားကိုပြု၏။

ဘုရင်က မိမိသားမဟုတ်ကြောင်းနှင့် ထင်းခွေ မိန်းကလေးကိုမသိကြောင်း သိလျက်နှင့်ငြင်းဆို၏။ သက်သေခံ လက်စွပ်ကိုပြု၏။ မိမိလက်စွပ်မဟုတ်ဟု ငြင်းပြန်၏။

သစ္စာခံဌာန် ပြုခြင်း

ထင်းခွေမိန်းမသည် ဘုရင်က ငြင်းဆိုသဖြင့် အားကိုးရာမရှိတော့၊ သစ္စာကိုသာ အားကိုးရာဟူ၍....

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မသည် သစ္စာပြုခြင်းမှတစ်ပါး သက်သေပြစရာမရှိတော့ပါ။ ဤသားငယ်သည် အရှင်မင်းမြတ်၏ သားမွန်ပါက ကောင်းကင်၌ တည်ပါစေသတည်း၊ မဟုတ်မမွန်ပါက မြေပေါ်သို့ကျ၍သေပါစေသတည်း” ဟု သစ္စာကိုပြုပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းသားငယ်ကို ခြေမှဆွဲ၍ ကောင်းကင်သို့ရောက်အောင် ပစ်လွှင့်လိုက်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော်မူလျက် သာယာစွာသောအသံဖြင့် ခမည်းဘော်မင်းမြတ်အား....

“အရှင်မင်းမြတ် အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းမြတ်၏ သားပါတည်း၊ အရှင်မင်းမြတ်သည် ဆွေမျိုးမတော်သော သူတစ်ပါးတို့ကိုပင် စောင့်ရှောက်မွေးမြူသေးသည်။ မိမိမှဖြစ်သောသားကို အဘယ်ကြောင့်မမွေးလိုသနည်း” ဟုပြောဆို၏။

မင်းကြီးသည် ဝမ်းမြောက်လှသဖြင့် ကောင်းကင်သို့ လက်ဆန့်တန်း၍ “သားတော် လာလှည့်လော့” ဟု ခေါ်၏။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် ခမည်းတော်၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ သက်ဆင်း ကြွဝင်တော်မူ၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် ထင်းခွေမိန်းမအား အဂ္ဂမဟေသီ တောင်ညာစံဒေဝီ မိဖုရားကြီးအဖြစ် တင်မြှောက်၏။

ဘုရားလောင်းမင်းသားသည် ခမည်းတော် ကွယ်လွန်သော အခါ မင်းပြု၍ ဘုန်းကံကြီးသော မင်းအဖြစ်ကို ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။

တကာတော်မင်းကြီး....ထိုအခါ ထင်းခွေမ မယ်တော်မိဖုရားသည် ယခုဘဝ၌ မယ်တော်မာယာ ဖြစ်လာ၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဓနမင်းကြီး ဖြစ်လာ၏။ ကဋ္ဌဝါဟနမင်းသည် ယခုငါ့ဘုရား ဖြစ်လာ၏။

တကာတော်မင်းကြီး....ရှေးကပညာရှိတို့သည် ထင်းခွေသည် မအား မြတ်မသာမိဖုရားအရာ တင်မြှောက်ခဲ့၏။ ထိုထင်းခွေသည်မမှ မွေးဖွားသော မင်းသားသည် ကဋ္ဌဝါဟနမင်းပင် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ အဖ၏အမျိုးအနွယ်သာ ပဓာနဖြစ်ပေသည်ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါမှ ကောသလမင်းကြီးသည် ဝါသဘခတ္တိယာမိဖုရားအား၎င်း၊ သားတော်ဝိဋ္ဌဋ္ဌုတမင်းသားအား၎င်း၊ ရှေးက အဆောင်အရွက်အတိုင်း ပြန်လည်ချီးမြှင့်တော်မူ၏။

အပိုင်း (၂)

ဗန္ဓုလနှင့် မလ္လိကာအကြောင်း

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘဇာတ်လမ်းနှင့် ဆက်လျက်ရှိသော ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး၏ စစ်သူကြီးဗန္ဓုလဇာတ်လမ်းကို ပြန်၍ဆက်ရပေမည်။ သို့မှသာ ကောသလမင်းကြီး ပျက်စီးရသောကြောင်းနှင့် ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘ ဘုရင်ဖြစ်ရသောကြောင်းကို စုံလင်စွာသိကြပေမည်။

ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးတွင် ကုသိနာရုံပြည် မလ္လမင်း၏ သမီး မလ္လိကာအမည်ရှိသော ဇနီးသည်ရှိ၏။ သားသမီးတစုံတယောက်မျှ မခံစားရဘဲ မိခင် ဖခင်တို့ အိမ်သို့သာ ပြန်သွားတော့ဟု ပြန်လွှတ်လိုက်၏။ မလ္လိကာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ပြီးမှ သွားမည်ဟု ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ဝင်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြင်ပြီးသော် သားသမီးမရ၍ အမြဲမဟု နှင်ထုတ်လိုက်သဖြင့် မိဘရပ်ထံ ပြန်ရတော့မည့်အကြောင်း လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားက မိဘထံသို့ပြန်ရန်အကြောင်းမရှိ၊ အိမ်သို့သွား ပြန်သွားလေတော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မလ္လိကာအိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ပြောပြ၍ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးက မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းမဲ့ စကားကို မိန့်ကြားတော်မူခြင်းမဟုတ်ဘဲ မလ္လိကာကို အိမ်မှပင် ပြန်နေစေ၏။

မလ္လိကာချင်ခြင်းတပ်ခြင်း

မကြာမီပင် မလ္လိကာသည် ကိုယ်ဝန်ရ၍ ချင်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးကို ပြောကြားပေ၏။

ဝစ္စလစစ်သု ကြီးနှင့် ညွှန်ကတို့ ဝတ္ထု

ကျွန်တော်မသည် ဝေသာလီပြည် လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ ဘိသိက် သွန်းရာ မင်္ဂလာရေကန်၌ ရေချိုးသုံးသပ်၍ ထိုရေကို သောက် လိုပါသည်ဟု ပြောကြား၏။

ဗန္ဓုလစစ်ကြီးက ချစ်နုမ မစိုးရိမ်လင့်ဟု နှစ်သိမ့်ပြီး ဗိုလ် တထောင် တင်မှ ချမှရသော လေးကိုယူပြီး မလ္လိကာကို ရထား ၌တင်၍ သာဝတ္ထိပြည်မှ ထွက်ပြီး မဟာလိမင်းသားနေသော တံခါးမှ ဝေသာလီပြည်သို့ ဝင်လေ၏။

မျက်စိမမြင်သော မဟာလိမင်းသားသည် ရထား၏ အသံ ကို ကြားကာမျှဖြင့် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏ ရထားသံဟု သိသဖြင့် ယနေ့သည် လိစ္ဆဝီမင်းတို့အား ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်တော့မည်ဟု ပြောဆိုလေ၏။

အစောင့်အတန်တန် မင်္ဂလာရေကန်

လိစ္ဆဝီ မင်းတို့၏ ဘိသိက် သွန်းရာ မင်္ဂလာ ရေကန်သည် အတွင်းရော အပြင်ပါ အစောင့်အရှောက် ကြီးစွာထား၏။

ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် အစောင့်အရှောက်တို့ကို သံလျက်ဖြင့် ပုတ်ခတ်၍ ထွက်ပြေးစေ၏။

ထိုမင်္ဂလာရေကန်ကိုသံကွန်ရက်တို့ဖြင့်ဖုံးအုပ်ထား၏။ ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးသည် အင်အားကြီးမားသည်ဖြစ်၍ သံကွန်ရက်တို့ကို ဖြတ်တောက်ပြီးသော် မလ္လိကာကို ရေကန်တွင်းသို့ သက်ဆင်း ချိုးသောက်စေပြီး မိမိသည်လည်း ရေချိုး၍ ရထားသို့တက်ပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့၏။

လိစ္ဆဝီတို့ရထားငါးရာဖြင့် လိုက်ကြခြင်း

လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်၍
ဗန္ဓုလစစ်ကြီးနှင့် မလ္လိကာကို ဖမ်းယူရန် ရထားငါးရာဖြင့် လိုက်
ကြ၏။

မဟာလိမင်းသားက အသင်တို့ မလိုက်ကြနှင့်၊ ဗန္ဓုလသည်
သင်တို့အားလုံးကို သတ်လိမ့်မည်ဟု တားမြစ်၏။

လိစ္ဆဝီတို့က ဒေါသဖြစ်နေ၍ “ဆရာ မလိုက်၍ မဖြစ်ပါ” ဟု
ပြောကြ၏။

ဆရာဖြစ်သူ မဟာလိက ထိုသို့ဆိုလျှင် ဗန္ဓုလ၏ရထားလည်း
ဘီး မြေသို့ တဝက်နစ်သည်ကိုမြင်လျှင် ပြန်ခဲ့ကြ။

ဤသို့မူ မပြန်သေးလျှင် မကြာမီ မိုးကြိုးခြိမ်းသကဲ့သို့ ကြား
လိမ့်မည်၊ မိုးခြိမ်းသံကြားလျှင် ပြန်ခဲ့ကြ။

ထိုသို့မူ ပြန်မလှည့်လိုသေးလျှင် သင်တို့၏ ရထားငါးရာကို
ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ယှဉ်၍မသွားကြနှင့်။

ဤသို့မူ မပြန်သေး၍ ဆက်၍လိုက်လျှင် သင်တို့၏ရထားဦး
တို့၌ အပေါက်ကို မြင်လိမ့်မည်။ ယိုသို့ အပေါက်ကိုမြင်လျှင် ပြန်
လှည့်ခဲ့ကြဟု မှာလိုက်၏။

မဟာလိမင်းသား၏ စကားအစဉ်

လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မဟာလိမင်းသား မှာကြားသောစကား
ကို နားမထောင်၊ ဗန္ဓုလနောက်သို့ အလျင်အမြန်လိုက်ကြ၏။

မလ္လိကာက ရထားများလိုက်လာသည်ကို မြင်သည်ဟု ပြော
လျှင်၊ ဗန္ဓုလက- “ချစ်နုမ....နောက်က လိုက်လာသောရထား
တို့သည် တစီးတည်းကဲ့သို့ ရှေ့နောက်စဉ်သျှက်မြင်ရသောအခါ
ငါ့ကိုပြောကြားလော့ဟု မှာထား၏။

မလ္လိကာသည် လမ်းကျဉ်း လမ်းဖြောင့်တွင် ရထား ငါးရာ
တစ်စီးတည်းကဲ့သို့ ရှေ့နောက်စဉ်၍ မြင်ရသည့်အချိန် ဗန္ဓုလ
အား ပြောကြား၏။

ဗန္ဓုလသည် မလ္လိကာအား ရထားကြီးကို ကိုင်စေလျက်
ရထားပေါ်၌ပင် ဗိုလ်ခြေတထောင် တင်မှုရသော လေးကိုတင်
၏။

ထိုအခါ ရထားလှည်းဘီးတို့သည် ဝင်ရိုးတိုင်အောင်ပြေသို့
ဘီးတဝက်မျှ ဝင်လေ၏။

လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့သည် ထိုသို့မြင်လျက်ပင် မဟာလိမင်း
သား၏ စကားကို နားမထောင်ပဲ ဆက်၍လိုက်ကြ၏။

ဗန္ဓုလသည် လေးကြိုးကို လက်ဖြင့် အနည်းငယ် ခတ်၏။
မို ခြိမ်းသံကဲ့သို့ မြည်သွား၏။

လိစ္ဆဝီတို့သည် မဟာလိမင်းသား၏စကားကို နားမထောင်
ဆက်၍လိုက်ကြ၏။

ဗန္ဓုလသည် ရထားပေါ်မှပင် ပထမမြားတစင်းကိုပစ်လိုက်
၏။ ထိုမြားသည် ငါးရာသောရထားဦးတို့တွင် အပေါက်ဖြစ်၍
သွား၏။

လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မဟာလိမင်းသား၏ စကားကို နား
မထောင်ပဲ ရထားဦးမှအပေါက်တို့ကိုမြင်လျက်ဆက်၍လိုက်၏။

လိစ္ဆဝီမင်းတို့ သေဆုံးရခြင်း

ဗန္ဓုလသည် နောက်ထပ် မြားတစင်းကို လွှတ်လိုက်၏။ ထို
မြားသည် ငါးရာကုန်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ကိုယ်၌ ကာကွယ်၍
ချည်နှောင်ထားသော “မြားကာ”တို့ကို တင်နှိပ်ထိုး ဖောက်၍

လိစ္ဆဝီမင်းငါးရာတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် တဆက်တည်းထွက်သွားပြီး မြေသို့ဝင်လေ၏။

လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ ရထားသည် ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီး ရထား၏ မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာသဖြင့် လိစ္ဆဝီမင်းတို့က-

“ဗန္ဓုလ ရပ်လော့၊ ဗန္ဓုလ ရပ်လော့” ဟု အော်ကြ၏။

ဗန္ဓုလသည် ရထားမောင်းလျက်ကပင်-

“အသင်တို့ သေနေကြပြီ၊ သေပြီးသောသူတို့နှင့် ငါစစ်ထိုးစရာမလိုတော့” ဟု ပြော၏။

“ငါတို့ကို အဘယ်ကြောင့် သေပြီးသူဟု ပြောသနည်း”

“သင်တို့ သေ မသေ သိရအောင် သင်တို့ကိုယ်တွင် မြဲမြံစွာ ဖွဲ့စည်းချည်နှောင်ထားသည်တို့ကို ဖြေ၍ကြည့်လော့” ဟု ပြော၏။

ရှေ့ဆုံးမှ လိစ္ဆဝီမင်းသည် “ငါမသေ” ဟု ပြောကာ မိမိကိုယ်မှ ဖွဲ့စည်းချည်နှောင်ထားသည်တို့ကို ဖြေချဲ့တ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ကိုယ်တွင်းမှသွေးတို့သည် လျှံထွက်၍ ဤနေရာ၌ပင် လဲကျသေဆုံးလေ၏။

ဗန္ဓုလသည် ကျန်သောလိစ္ဆဝီမင်းတို့အား- “သင်တို့ကိုယ်တွင်း၌ ဤနည်းနှင့်နှင့် ဖြစ်နေကြပြီ၊ သင်တို့အားလုံးသည် အိမ်သို့ အလျင်အမြန် ပြန်ကြပြီး သားမယားတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးမှ သင်တို့ကိုယ်မှ အနှောင်အဖွဲ့တို့ကိုချဲ့တ်၍ သေကြလေ” ဟု ပြောဆို၏။

လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မဟာလိုခင်းသား မှာထားသောစကားနှင့် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏ပြောစကားတို့မှာ မိမိတို့ရှေ့တွင် မြင်ရ

သော လိစ္ဆဝီမင်းဇာတိ၏ အဖြစ်တို့ကို ထင်မြင် လာသဖြင့်
ကြောက်လန့်ပြီး ပြန်၍ပြေးကြ၏။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်လျှင် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး ပြောသည့်အတိုင်း
ပင် လိစ္ဆဝီငါးရာစလုံး သေဆုံးကြလေသတည်း။

ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး ထိပ်တန်းရောက်ခြင်း

ဗန္ဓုလနှင့် မလ္လိကာတို့ သာဝတ္ထိပြည် ပြန်ရောက်လာသော
အခါ မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်သော ပသေနဒီဒုကာသလမင်းကြီးသည်
များစွာနှစ်ထောင်းအားရ ချီးမွမ်း၍ မိမိနှင့် တန်းတူမျှ အရာ
အထူးကိုပေး၏။

ဤသို့ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့စွာ နေကြယင်း မလ္လိကာသည်
သားများကိုမွေးဖွားရာ တကြိမ်လျှင် အမြွှာနှစ်ယောက်ကျဖြင့်
တဆယ် ခြောက်ကြိမ် ဖွားမြင်ခဲ့၏။

ထိုသားအားလုံးတို့သည် ရဲရင့်ကြ၏။ ခွန်းအားကြီးကြ၏။
အလုံးစုံသော အတတ်ပညာတို့ကို သင်ကြားတတ်မြောက်ကြ၏။

မလ္လိကာသည် အားကိုးရသော သားသုံးဆယ် နှစ်ယောက်
နှင့် ချွေးမသုံးဆယ် နှစ်ယောက်တို့ဖြင့် ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့စွာ
မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းကောင်း၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်
စသော ရဟန်းတော်များကိုလည်းကောင်း အစဉ်မပြတ်ပင့်ဖိတ်
လုပ်ကျွေးလှူဒါန်းလျက်သာ နေ၏။

အမှုမန်ကိုဆုံးဖြတ်သူ

ထိုသားသုံးဆယ် နှစ်ယောက်တို့တွင် အခြံအရံ တထောင်စီ
ရှိကြ၏။ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးနန်းတော်သို့ အစေားဝင်လျှင် မင်း
ယင်ပြင်သည် ထိုသူတို့ဖြင့်ပင် ပြည့်လေ၏။

သာဝတ္ထိပြည်၌ တရားသူကြီးတို့သည် တံစိုးလက်ဆောင်စားလျက် အမှုတို့ကို တဘက်သတ်စီရင် နေကြ၏။ ကြာသော် မခံရပ်နိုင်၍ အမှုရှုံးသူတို့က ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးထံ လျှောက်ကြားကြ၏။

ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးသည် တရားရုံးသို့သွား၍ အမှုတို့ကို ပြန်လည် စိစစ်ပြီး တရားသဖြင့် ဆုံးဖြတ်ပေး၏။

ပြည်သူတို့သည် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးကို ကောင်းချီးပေးကြ၏။

မိတ်ဆွေရင်းကို အကောက်ကြံခြင်း

ပြည်သူတို့သည် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးကို အားကိုးကြ၏။ ကြည်ညိုကြ၏။ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးကို သာဝတ္ထိမြို့တွင်း၌ မြင်ကြရလျှင် မြင်သူတိုင်းက ဟစ်အော် ကောင်းချီးပေးကြ၏။

ကောသလမင်းကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးနှင့် သားတို့အပေါ် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာ၏။

ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးနှင့် သားတို့အကြောင်းကို ကောသလမင်းကြီး စုံစမ်းသောအခါ လာဘ်မစားရ၍ အငြိုးထားကြသော သူတို့က ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးနှင့် သားများအပေါ် ပုံကြံ ခဲ့ကာ လျှောက်ထားကြ၏။

သံသယစိတ်ဝင်မိလျှင် အချစ်ပြယ်၏

ကောသလမင်းကြီးသည် ဗန္ဓုလအပေါ် စိုးရိမ်စိတ်မှ သံသယစိတ်သို့ ကူးပြောင်း၏။ ထိုသံသယစိတ်ကြောင့် ဗန္ဓုလအပေါ် ချစ်ခင်စိတ်တို့ ပျက်ပြယ်ခဲ့၏။ ထိုပျက်ပြယ်ချိန်တွင် မလိုသူတို့၏ စကားကို နားယောင်လာ၏။

ဗန္ဓုလသည် သားများ၏အင်အား၊ ပြည်သူတို့၏အင်အားဖြင့်

မိမိ၏နန်းစည်းစိမ်ကို အချိန်မရွေး အလွယ်တကူ လုယက်နိုင်သည် ထင်မြင်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ဗန္ဓုလအပေါ် အကောက်ကြံတော့၏။

သစ္စာကြီးမားသော၊ ပြောင့်မတ်မှန်ကန်သော၊ မိတ်ဆွေရင်း ခြာကို သံသယစိတ်ကြောင့် သစ္စာဖောက်လိုက်လေပြီ။

သစ္စာဖြင့် အသေခံကြခြင်း

ဗန္ဓုလနှင့် သားသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်တို့ကို နယ်စပ်ဘွင် ထကြွသော သူပုန်ရန်ကို နှိမ်နင်းရန် အကြောင်းပြကာ စစ်ထွက်ကြရမည်ဟု ဘုရင်မင်း မြတ် အမိန့်တော်မူတော်၏။

စင်စစ် ဤအရာသည် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏ အရာမဟုတ်၊ သားတယောက်တည်း စေလွှတ်ရုံနှင့် ပြီးငြိမ်းစေသောအရာ ဖြစ်၏။

ယခုတလော ကောသလမင်းကြီးသည် မိမိအပေါ် စိတ်ထားပြောင်းလဲ၊ ဆက်ဆံမှုပြောင်းလဲလာခြင်းကိုလည်း သိ၏။

အဘယ်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် စေလွှတ်သည်ကိုလည်း သိ၏။

နန်းတော်မှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လျှင် ထမင်းပွဲ၌ ကောင်းစွာ မစားနိုင်။ ငေးမှိုင့် စဉ်းစား၍သာနေ၏။

မလ္လိကာသည် အခြေအနေထူးခြားသော စစ်သူကြီး၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ယင်း မေးမြန်း၏။ ဗန္ဓုလက သားသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ နက်ဖြန်မနက် စစ်ထွက်ရမည့်ကြောင်းကို ပြောပြ၏။

မလ္လိကာသည်မအံ့သြ၊ မနာလိုသူတွေ့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့် အကြားမှ တနေ့တွင် ဤအခြေသို့ ဆိုက်ရဘော့မည်ကို ကြိုတင် တွယ်ဆွဲထား ပြီး ဖြစ်သည်။

“အဲဒီတော့ အဖေကြီးက ဘယ်လိုစိတ်ကူးလို့လဲ”

“ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေထက် စောင့်ရှောက်ချီးမြှင့်တဲ့ ကျေးဇူးတော်တွေကို ထောက်ထားရမှာပေါ့ ဒို့ကို ချီးမြှောက်လို့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ခံစားလာခဲ့ရတဲ့နှစ်တွေ မနည်းပါဘူး၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်တွေဟာ ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး အဲဒီတော့ ဘုရင်မင်းမြတ် ဆန္ဒတော်ကို ဖြည့်စွမ်းရုံမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်အဖေကြီး၊ ကျွန်တော်မကလဲ ဒီအတိုင်းအကြံပေးမလို့ပါပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင် ဟောတော် မူတဲ့အတိုင်း သတ္တဝါမှန်သမျှကံစီမံတဲ့ အတိုင်းခံကြရမှာပဲ၊ အဲဒီတော့အဖေကြီးက ငေးငိုင်းမနေပါနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးစားပြီးပျော်ပျော်သွားလို့ သားတွေကိုသည်း ကွပ် ကဲဆုံးမရမှာ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် သားများနှင့်တကွ စစ်သည်တို့ကို စီမံခန့်ခွဲပြီး နံနက်အရုဏ်တွင်စစ်ချီတက်ရန်ပြင်ဆင်နေပေ၏။

မလ္လိကာသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ အမှူးရှိသော သံဃာတော်အရှင်မြတ်များအား ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီ ပင့်ဖိတ်ဆွမ်းကျွေးရန်စီမံနေပေ၏။

နံနက်အရုဏ်ဘက်လျှင် စစ်စည်စစ်မောင်းသံတို့နှင့်စစ်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြ၏၊ မလ္လိကာသည် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးအား ရှင်ပြသောမျက်နှာဖြင့်ပင် ရှိခိုးကန်တော့၏။ သား သုံးကျိပ် နှစ်ယောက်တို့ကိုခေါ်၍ တယောက်စီဖက်ရမ်းနမ်းရှုံ့ပြီးချွေးမတို့အား မိမိအိမ်တွင်အတူတကွလာနေရန်မှာကြားလိုက်၏။

သမာဓိသည် ကျောက်တောင်ကဲ့သို့ခိုင်ခံ့၏

မလ္လိကာသည် ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့်တကွ သံဃာတော်တို့အား ချွေးမတို့နှင့်အတူ ဆွမ်းကပ်လှူခဲ့ရာ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့သို့ ရောက်ခဲ့၏။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေစဉ် ခြံတွင်းသို့ဝင်လာသောမြင်းခွာသံကို ကြားရ၏။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင် မှ မြင်းငေးကျော် နောက်လာကြောင်း၊ မလ္လိကာနှင့်တွေ့ရန်ဖြစ်ကြောင်း အိမ်ဖော်ဘယောက်က လာပြော၏။ မလ္လိကာသည်မြင်းစေကျော်ကိုတံခါးဝတွင် ထွက်၍တွေ့၏။ မြင်းစေကျော်သည် သဝဏ်လွှာကို မလ္လိကာအား ခေး၏။ ဖတ်ကြည့်ရာ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးနှင့်တကွ သုံးကျိပ် နှစ်ယောက်သော သားအားလုံး အသတ်ခံရကြောင်း သဝဏ်လွှာဖြစ်၏။

မလ္လိကာသည် စာခွေကိုဖတ်ပြီးပြန်၍ လိပ်ကာရင်ခွင်ကြား၌ ထည့်ပြီး ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ရှေ့တော်ခမျှာက်၌ တည်ငြိမ်စွာ ကြည်ညိုစားလျက်နေ၏။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး၍ အချိုပွဲကပ်ရန် ယူဆောင်လာကြစဉ် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးများ၏လက်မှ ထောပတ်ထည့်ထားသော အိုးသည် ကျ၍ကွဲလေ၏။

ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မမြဲသောသင်္ခါရတရားကိုဟောကြားတော်မူ၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်မသည် ထောပတ်အိုးကဲ့ခြင်းအတွက် တစုံတရာနှစ်မြောတုန့်တို့ခြင်းမရှိပါ။ ဤမျှသာမက ဤသဝဏ်လွှာကို ရသည့်တိုင်အောင် တပည့်တော်မသည် ကံ၏အကြောင်းတရားကို ယုံကြည်သည်ဖြစ်ပါ၍ တစုံတရာ တုန့်

လှုပ်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ”ဟု လျှောက်ထားပြီး ရှင်သာရိပုတ္တရာအား သဝဏ်လွှာကိုဆက်ကပ်လိုက်လေ၏။

ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သဝဏ်လွှာကိုဖတ်ရှုပြီး သာဓုအနု မောဒနာပြုတော်မူပြီး ပြန်ကြွသွားလေ၏။

ချွေးမတို့အား ဆုံးမခြင်း

အရှင်မြတ်ပြန်ကြွသွားပြီးနောက် မဇ္ဈိမအာသည် ချွေးမတို့ ကိုခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်းပြောကြားပြီး....

“သမီးတို့။ ။ဤကိစ္စအတွက်ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ် ပြု ငြင်ခြင်းမဖြစ်ကြနှင့်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကျေးဇူးကား ငါတို့ အပေါ်တွင် အဆမတန်ကြီးမားပေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ဂုဏ်

ကျေးဇူးကိုသာ အောက်မေ့ကြည်ညိုကြရမည်။ ဤသို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ကို သင်တို့၏ဖခင်၊ သင်တို့၏ လင်သားတို့နှင့် ငါမိခင်တို့သည် ကြိုတင်သိခဲ့ကြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကျေးဇူးသစ္စာတော်ကို အသက်နှင့်လဲ၍ စောင့်သိရှိသေကြမည်ဟု သိလျက်နှင့် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ဤအချိန်အခါတွင် ဤသို့ ဖြစ်ရမည် ဆိုသည်မှာဘဝဘဝကပြုခဲ့သော ကံ၊ ကံ၏အကျိုးဆက်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သေခြင်းတရားသည် ရှောင်လွှဲ၍ ရမည်မဟုတ်ပေ။ အမျိုးမျိုးကြံဖန်တူးဆွခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်းမပြုကြပါနှင့်၊ မင်းကြီးအပေါ်တွင် တစုံတရာမေတ္တာမပျက်ကြပါနှင့်၊ ကံတရားကို သာလျှင်ရှုကြလော့” ဟု ဆုံးမ၏။

မင်းကြီးသည် ဤအိမ်၌ မည်သို့ဖြစ်ကြသည်၊ ပြောဆိုကြသည်ကို သိရှိရန် သူလျှိုလွှတ်ထား၏။ မင်းကြီးသူလျှိုတို့သည် ထိုစကားအလုံးစုံကို မင်းကြီးအား ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးမိသားစုတို့၏ စေတနာကို သိရှိရသောအခါ “ငါ့မှားလေပြီ” ဟုသိ၏။

သစ္စာတရားကြီးမားကြသော မိသားစုအပေါ်၌ ပြုမူမိသော အပြစ်ကို ပြုပြင်၍ မရသောကြောင့် ကောသလမင်းကြီးတွင် ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ နှိပ်စက်ကုန်၏။

မလ္လိကာ ရယူလိုသော အ

ကောသလမင်းကြီးသည် မလ္လိကာ၏နေအိမ်သို့သွားရောက် ပြီးသော်မလ္လိကာကို၎င်း၊ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ကုန်သောချွေးမတို့ကို၎င်း၊ သည်းခံစေ၍ မလ္လိကာအား လိုအပ်သော ဆုကို တောင်းစေ၏။

မဇ္ဈိကာသည် အရှင်မြတ်ပေးသောဆုကို လိုသောအခါ၌ တောင်းယူပါမည်ဟု လျှောက်ကြားပြီး အိမ်၌ပင် သေလွန်ပြီး သောသူတို့အားရည်မှန်း၍ ကျွေးမွေးပေးကမ်း လှူဒါန်းပြီး နောက် မင်းကြီးထံ တခုတည်းသ ဆုကို ချီးမြှင့်ပါဟု တောင်းဆို၏။

ထိုဆုကား သုံးဆယ်နှစ်ယောက် ကုန်သော ချွေ မတို့ကို သူတို့၏ ဆွေမျိုးမိဘများအိမ်သို့ ပြန်ပို့စေပြီး မိမိအားလည်း ကုသိနာရုံပြည်ရှိ မိမိ၏ မိခင်ဖခင်တို့အိမ်သို့ ပြန်ခွင့်ပြုပါရန် တခုတည်းသောဆုကိုသာ တောင်း၏။

ကောသလမင်းကြီးလည်း မဇ္ဈိက၏ဆန္ဒကို လိုက်လျော ဆောင်ရွက်ပေး၏။

ကောသလမင်းကြီး နတ်ရွာစံခြင်း

ကောသလမင်းကြီးသည် ထိုအခါ၌မှစ၍ စိတ်သက်သာရာ မရ၊ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏ တူဖြစ်သော ဒီဃကာရာယနအား စစ်သူကြီးရာထူးကိုပေး၏။

ဒီဃကာရာယနသည် ငါးဦးရီးနှင့် ငါးနောင်တော် များကို သတ်ဖြတ်သူဟူ၍ ကောသလမင်းကြီးအပေါ် ရန်ငြိုးဖွဲ့ကာ အခွင့်အလမ်းကိုသာ ရှာကြံနေ၏။

စိတ်မချမ်းသာမှုကို ခံစားနေရသော ကောသလမင်းကြီးသည် စိတ်သက်သာရာရစေရန် မြတ်စွာဘုရားသီတင်းသုံးရာ အရပ်သို့ လိုက်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်သာကီဝင်မင်းတို့၏ရွာဖြစ်သော ကပ္ပသတိုင်း မေဒါဠာပ အနည်ရှိသောရွာအနီးတွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ကောသလမင်းကြီးသည် မိမိ၏နယ်စပ်ဘက်တွင် သစ်ခက်
တဲနန်းထိုး၍ အစောင့်အရှောက် များနှင့်တကွ မင်းမြှောက်
တန်ဆာတို့ကို ဒီဃာကာရာယန စစ်သူကြီးအား ပေးအပ်၍
တယောက်တည်းပင် ဘုရားရှင်ရှိရာ ဂန္ဓကုဋ်သို့ ဝင်တော်မူ၏။

အခွင့်အခါကိုစောင့်နေသော စစ်သူကြီးသည် မင်းမြှောက်
တန်ဆာငါးပါးနှင့်တကွ အချွေအရံတို့ကိုသိမ်းယူပြီး မင်းကြီး
အတွက် မြင်းတကောင်နှင့် အလုပ်အကျွေး မိန်းမတယောက်ကို
ထား၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ပြန်သွားကြပြီး ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘ မင်းသားကို
နန်းအပ်၍ မင်းမြှောက်လိုက်လေ၏။

မင်းကြီးပြန်လာသောအခါ မြင်းတကောင်နှင့် မိန်းမ တ
ယောက်သာချန်ထား၍ ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘကို နန်းအပ်ကြောင်းသိရသော
အခါ တူတော်မောင် အဇာတသတ်ထံသွားပြီး စစ်ကူတောင်း
ကာ ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘကို ဖမ်းမည်ဟုကြံစည်ပြီး ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွား
လေ၏။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့သွားရာတွင်နေဝင်မှရောက်သဖြင့် မြို့တံခါး
ကို ပိတ်ထားပြီးဖြစ်၍ မြို့ပြင်ဇရပ်တခု၌ အိပ်စက်တော်မူရ၏။

ကာလအတန်ကြာစွာ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ
၍ မစားနိုင် မအိပ်နိုင်ဖြစ်ရသောဒဏ်၊ သာဝတ္ထိပြည်မှရာဇဂြိုဟ်
ပြည်သို့ နေပူလပူတို့အကြား ခရီးပြင်းလာခဲ့ရသောဒဏ်၊ ညဉ့်
ကာလတွင် အခင်းအကားမရှိ ဇရပ်ပေါ်တွင်အိပ်ရသဖြင့် နေပူ
လေပူမိရာမှ အအေးဒဏ်ဖွဲ့ပတ်ပြန်သဖြင့် ထိုညဉ့်ပင် ဇရပ်ပေါ်
၌ စုတေ့သေလွန်လေတော့သတည်း။

အစိုး (၃)

သာကီဝင်တို့ ပျက်စီးကြသောအခန်း

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘသည် မင်းအဖြစ်ကိုရလျှင်ရခြင်း တသက်တာလုံး အခဲမကြေခဲရသော ဒေါသနှင့်မာနတို့သည် ပြာဖုံးသောမီးခဲကို လေတိုက်သည့်ပမာ ရင်ထဲ၌တဟုန်းဟုန်းတောက်ကာသာကီဝင်တို့ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ခြေဆေးမည်ဟု စစ်တပ်ကြီးချီကာ သွားလေသည်။

ဆွေမျိုးအရိပ်က အေးပါသည်

မြတ်စွာဘုရားသည် မိုးသောက်ယဇ်ကာလ ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် ဆွေတော်မျိုးတော် အပေါင်း ပျက်စီးတော့မည့် အကြောင်းကို မြင်တော်မူသောကြောင့် ချီးမြှင့်ခြင်း ပြုသင့်သည်ဟု ညနေချမ်းအခါ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလာတော်မူခဲ့ပြီး ကပိလဝတ်ပြည်အနီး ပြောက်ကြားကျဲတဲသော အရိပ်ရှိသည့် သစ်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးထိုင်နေတော်မူ၏။

အနီးရှိ ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘမင်းသားနိုင်ငံဝယ် အရိပ်ကောင်း၍အေးမြသော ယဇ်ဝေဆာသောညောင်ပင်ကြီးရှိ၏။

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘမင်းသား စစ်တပ်ကြီးချီ၍လာရာ၊ မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လျှင် ရှိခိုးချဉ်းကပ်ပြီး အရှင်မြတ်ဘုရား၊ ပူပြင်းလှသောအချိန်၌ အရိပ်ကျဲကျဲ သစ်ပင်ရင်းတွင် သီတင်းသုံးတော်မူမူပဲ ဤဘက်ကမ်းမှဝေဝေဆာဆာရှိသောညောင်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူပါဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားက....

“တကာတော်မင်းကြီး။ ။ရှိပါစေတော့၊ ဆွေမျိုးတို့၏ အရိပ်သည် အလွန်ပင်အေးချမ်းလှပေသည်” ဟုမိန့်တော်မူသော် ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘသည် ဘုရားသခင် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား စောင့်ရှောက်ရန် ကြွလာတော်မူသည်ဟု သိမြင်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီး သာဝတ္ထိပြည်သို့ပြန်လာခဲ့၏။

မကြာမီပင် သာကီဝင်မင်းတို့အပေါ် အခဲမကြေနိုင်သော ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘသည် ပြန်လည်စဉ်းစားမိရင်း ချိုးနှိပ်မှုရ ဒေါမာန်ထကာ စစ်ကိုတဖန် ချီပြန်လေသော် ဘုရားသခင်နှင့် တွေ့မြင်၍ ဆုတ်နစ်ပြန်ခဲ့ရပြန်သည်။

မကြာမီကာလ မကြေချမ်းနိုင် ဒေါသလှိုင်လာ ပြန်သော အခါ သို့ ကြိမ်မြောက်ချီတော်မူပြန်ပြီး ဘုရားသခင်နှင့်တွေ့ကာ ပြန်ခဲ့ရပြန်၏။

လေးကြိမ်မြောက်အခါမူကား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေ့ရောင်တဆူ သယမ္ဘူ ဘုရား စကားကို နားမထောင်တော့ဟု လေးကြိမ် မြောက်ချီတက်ပြန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ဆွေတော်မျိုးတော် တို့၏ ရွေးကအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းဆင်ခြင်တော်မူသော် ရွေးအခါ ကာလကဖြစ်အတွင်း၌ ငါးအဆိပ်ဆေးခပ်မိသော မကောင်းမှုကံကြောင့် မတားမြစ် ကောင်းသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မမူပဲ လစ်လျူရှုတော်မူလေ၏။

ကပိလဝတ်ပြည်သို့ရောက်လျှင် ငါ၏ဘိုးတော် မဟာနာမမင်းနှင့် အနီးအပါးတွင် ရှိကြသူများမှတစ်ပါး သာကီဝင်မင်း မှန်သမျှ သတ်ကြစေဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘစစ်တပ်ကြီး ချီတက်လာ၍ သာကီဝင်မင်း တို့၏

လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ခြေဆေးမည်ဟု ကြွေးကြော်သံကို ကြား
ရသောအခါ သာကီဝင်မင်းတို့၏ စစ်တပ်သည် ဝိဋ္ဌုဒ္ဓဘ၏
စစ်တပ်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

သာကီဝင်မင်းတို့ဖက်မှ မြားတို့ကိုလွှတ်၏။ ထိုအခါ ဝိဋ္ဌုဒ္ဓ
ဘက....

“သာကီဝင်တို့သည် သူတပါး၏ အသက်ကို မသတ်ဟုဆို
သည်။ ယခုငါ၏စစ်တပ်ကို မြားတို့ဖြင့်ပစ်ခတ်ပေသည်” ဟုပြော
၏။ အမတ်ကြီးတို့က....

သာကီဝင်တို့သည် လူကိုမသတ်ပါ။ မြားတို့သည် စစ်သည်
တော်တို့၏ အကြားအကြား၌သာ ကျရောက် ပါသည်။ တစုံ
တယောက်မျှထိပါးအောင်မပစ်ပါ” ဟုလျှောက်ထား၏။

ဝိဋ္ဌုဒ္ဓဘသည် “တွေ့သမျှကိုမှေး၍ သာကီဝင်ဆိုလျှင်သတ်
ကြလော့” ဟု အမိန့်ပေးကာ ချီတက်လေ၏။

သာကီဝင်တို့သည် မုသားစကားကိုမပြောဆိုကြ။ အသက်
ကိုအသေခံ၍သွားကြ၏။ အချို့ ကြောက်ရွံ့သူတို့ကမူ မုသား
စကားမသက်ရောက်စေပဲ မြက်တို့ကိုပါးစပ်တွင်ကိုင်၍ တိဏ, ဟု
ဆို၏။ ကျူပင်ကိုဆွဲကိုင်၍ နုဋ္ဌ, ဟုဆိုကုန်၏။

ဝိဋ္ဌုဒ္ဓဘသည် နို့စို့သူငယ်ကိုပင် မလွှတ်စေပဲ သာကီဝင်
မှန်သမျှသတ်၍ သွေးချောင်းစီးစေပြီး သာကီဝင်မင်း တို့၏
လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ပျဉ်ချပ်တို့ကို ဆေးကြောလေ၏။

သာကီဝင်မင်း အဆက်အနွယ်သည် ဝိဋ္ဌုဒ္ဓဘ၏ဘေးဖြင့်
ပျက်သုဉ်း၍သွားတော့သည်။

ဘိုးတော် မဟာနာမ်မင်းကြီး

ဝိဋ္ဌုဒ္ဓဘသည် ဘိုးတော် မဟာနာမကို ခေါ်ဆောင်ပြီး

သာဝတ္ထိပြည်သို့ဖြန်ခဲ့၏။ လမ်းခရီးတွင် ပဲ့တော်တည်ချိန်ရောက်လျှင် ဘိုးတော်နှင့်တကွ ပဲ့တော်တည်မည်ဟုစီစဉ်၏။

မဟာနာမမင်းသည် မင်းမျိုးတို့၏မာနဖြင့် အသက်ကိုပင် စွန့်မည် ကျန်မ၏သားနှင့် ထမင်းမစားလို၊ မစားပါကလည်း ငါ့ကိုသတ်တော့မည်။ သူများအသတ် ငါ့မခံဟု မင်းတို့၏ မာနမာနဖြင့် ထမင်းမစားမီ ရေချိုးဦးမည်ဟု ရေအိုင်တွင်းသို့ ရေချိုးဟန်ဖြင့် ဆံပင်ကိုဖြေပြီး အဖျား၌ထုံးကာ ခြေထောက်တို့ကိုသွတ်သွင်း၍ ရေအတွင်းသို့ ခုန်ဆင် ပုန်းလျှိုး၏။

မဟာနာမမင်းကို နဂါးတို့ပင့်ဆောင်ပြီး တစ်ဆယ်နှစ်နှစ် ပတ်လုံး စံနေတော်မူ၏။

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘတို့ သေဆုံးရပုံ

ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘသည် ဘိုးတော်မလာ၍ အနံ့ရှား၏။ မတွေ့လျှင် ထွက်ပြေးသွားပြီဟု ဆက်လက် ချီတက်သွားရာ ညဉ့်အချိန်၌ အစီရဝတီမြစ်သို့ ရောက်၏။

သဲသောင်ပြင်တွင် သစ်ခက်တဲနန်းထိုး၍ နေ၏။ များစွာ သောနောက်လိုက်နောက်ပါတို့ သဲသောင်ပြင်၌ပင်အိပ်ကြ၏။ အချို့က သဲသောင်ပြင်တွင် ပုရွက်ဆိပ်ကိုက်၍ ကုန်းပေါ်သို့ တက်အိပ်၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်ယခမ်းတွင် မိုကြီးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းပြီး အထက်မှစီးလာသော ရေအလျင်သည် သဲသောင်တခုလုံး ဖုံးလွှမ်း၍ ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘနှင့် ပရိသတ်တို့ မြစ်ထဲ၌ နစ်မုန်းမျောပါကြကုန်၏။

ရှေးဘဝကံမရှိသောသူတို့မှာ ပုရွက်ဆိပ်ကိုက်သည် ဆို၍ ကုန်းပေါ်သို့တက်အိပ်ခြင်းဖြင့် ထိုဘေးမှ လွတ်မြောက်ကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင် တရားဟောတော်မူခြင်း

သုကီဝင်မင်းတို့ သေဆုံး ရခြင်းမှာ မသင့်လျော်ချေ၊
ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘသည် မိန်းမတယောက်ကြမ်းပြင်ကို နို့နှင့်ဆေးခြင်းမှ
စ၍ ဒေါသပြင်းထန် သတ်ဖြတ်ခြင်းမှာလည်း မသင့်လျော်ချေ
ဟု ပြောကြားကြသည်ကို မြတ်စွာဘုရား ကြားသိတော်မူသော်
သုကီဝင်မင်းတို့၏ ရှေးဘဝက အကုသိုလ်မှုကိုသာ ဟောပြော
မိန့်ကြားတော်မူ၏။

နောက်တနေ့၌ တဖန်ရဟန်းတို့က ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘမင်းနှင့် အပေါင်း
ပါတို့ ရေထဲ၌ နစ်မွန်းသေဆုံးရသည့် အကြောင်းကို ပြောကြား
ကြသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်က-

“ချစ်သားရဟန်းတို့... ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘသည် မာန်နှင့် ဒေါသအား
ကြီးလှ၍ ဂလဲ စားချေမှုကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မဖြစ်ရသေးမီ
သေဆုံးရခြင်း အကြောင်းကား-

၄၇။ ပုပ္ဖဂီနိ တေဝ ပစိနန္တံ၊
ဗျာသတ္တမ နသံ နရံ။
ညုတ္တံဂါမံ မဟောဗေဘဝ၊
မစ္စ အာဒါယ ဂစ္ဆတိ။

၄၇။ ပန်းတို့ကို ကောင်းနိုးရာရာ ရွေးချယ် ဆွတ်ခူးသူကဲ့သို့
ကာမဂုဏ်တို့ကို မရသေးသည်ကို တောင့်တ ရပြီးသည်ကို တွယ်
တာလွန်စွာ ကပ်ငြိသည့်စိတ်ရှိသောသူတို့ကို ကြီးစွာသော ရေအ
ယဉ်သည် အိပ်ပျော်သောရွာကို လွှမ်းမိုးတိုက်ယူသွားသကဲ့သို့
သေမင်းသည် သိမ်းယူ၍သွားလေ၏။

ဟု ဟောကြားတော်မူသည့်အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည်
သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

(ဓမ္မပဒ ပုပ္ဖဂီ သုံးခုမြောက် ဝိဋ္ဌဋ္ဌူဘဝတ္ထုပြီး၏)

နိဂုံး

လောကီကောင်းကျိုးချမ်းသာ လောကုတ္တရာကောင်းကျိုးချမ်းသာတို့ကို ပေးစွမ်းနိုင်သော ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ဟောကြားတော်မူသော “ဓမ္မပဒ” တရားတော်များနှင့် ဘုရားရှင်လက်ထက်ဘက်က အဖြစ်အပျက် ဇာတ်ဝတ္ထုတို့ကို တူညီရာ စုပေါင်း၍ အများပြည်သူ အလွယ်တကူ ဖတ်ရှုနိုင်ကြစေရန် စီစဉ်ပြုစုခဲ့ရာ၊ မိမိရည်မှန်းချက် ပြီးစီးအောင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရပါတော့သည်။

ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၄၂ - ခုနှစ်၊ ခရစ်နှစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်သည် မိမိရည်မှန်းသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ဟရပ်၏ အောင်မြင်သော နှစ်ဟု မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါသည်။

ဤ“ဓမ္မပဒလက်ရွှေ့ စင်များ”ကို ပြုစုရာတွင် မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက် စိုးစဉ်းမျှမရည်ရွယ်၊ ဗုဒ္ဓ၏သာသနာတော် တည်တံ့ပြန့်ပွားရေးအတွက် မိမိ၏ တလက်ဆွမ်း တယောက်မ၊ သာသနာပြုခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဓမ္မပဒလက်ရွှေ့စင် ဝတ္ထုများအမှတ်(၁)

အမှတ်(၁)ကို “ဒါနဝတ္ထုများ” အဖြစ် ၁။ လယ်စာရင်းငှားပုဏ္ဏိ သဌေးကြီးဖြစ်ဝတ္ထု၊ ၂။ ဥတ္တရာနှင့် သီရိမာဝတ္ထု၊ ၃။ သီရိမာနှင့် ရဟန်းတပါးဝတ္ထု၊ ၄။ ရှင်မောဂ္ဂလာန် နတ်ပြည်ရောက်ဝတ္ထု၊ ၅။ အာနန္ဒာသဌေးကြီးဝတ္ထု၊ ၆။ နန္ဒိယသူကြွယ်ဝတ္ထုတို့ဖြင့် နီးစပ် ဆက်နွှယ်ရာ ပူးပေါင်းပြုစုခဲ့ပါသည်။

ဓမ္မပဒလက်ရွှေ့စင် ဝတ္ထုများအမှတ်(၂)

အမှတ်စဉ်(၂) ကို “အလှူရှင်ကြီးများ” အမည်ဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်သဌေးကြီးများဖြစ်ကြသော ၁။ ဇောဘိကသဌေးကြီး၊ ၂။ ဇဋ္ဌိလသဌေးကြီး၊

၃။ မေဏ္ဍက သဌေးကြီးဝတ္ထုများနှင့် ထိုသဌေးကြီးတို့၏ ရှေးအတိတ် အလှူကြီးများကို တခမ်းတနားဖော်ပြကာ ရဟန္တာအဖြစ်ရောက်ကြသည် အထိ ပါရှိပါသည်။

ဓမ္မပဒလင်္ကာရှေးစင် ဝတ္ထုများအမှတ်(၃)

အမှတ်(၃)တွင် “ဝိသာခါကျောင်းအမကြီး”အမည်ဖြင့် ၁။ ရာဇဂြိုဟ်သဌေးကြီးကာကဝလ္လိယဝတ္ထု၊ ၂။ ဝိသာခါကျောင်းအမကြီး ၇ နှစ် သမီးအရွယ် သောတာပန်ဘဝမှ - မှတ်သားဘွယ်ရာ ဇာတ်လမ်းအစုံနှင့် နီးစပ်ဆက်နွှယ်သောဝတ္ထုများကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြထားပါသည်။

ဓမ္မပဒလင်္ကာရှေးစင် ဝတ္ထုများ အမှတ်(၄)

အမှတ်(၄) တွင် (သာမဏေကျော်လေးပါး)အမည်ဖြင့် ၁။ တိဿ သာမဏေဝတ္ထု။ ၂။ ပဏ္ဍိတသာမဏေဝတ္ထု။ ၃။ သံကိစ္စသာမဏေ ဝတ္ထု။ ၄။ သုမနသာမဏေ ဝတ္ထုများအပြင်၊ အံ့ ကျဉ်း အား ဖြင့် ၅။ အရှင် ရေ ဝ တ။ ၆။ သုခသာမဏေ ၇။ သာနိသာမဏေ ၈။ သာမဏဧကျော်လေးပါးအထင်မှားခံရခြင်းဝတ္ထု ၉။ အရှင်သီဝလိ မထေရ်နှင့် ၁၀။ ထေရာအပါဒါန်တွင်လာရှိသော ၇-နှစ်သားသာမဏေ ဘဝမှ ရဟန္တာဖြစ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ဖော်ပြပါရှိပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဓမ္မပဒလင်္ကာရှေးစင်များကို အမှတ်စဉ် ၅-၆ “ဒေါသ မာနဝတ္ထုများ” “စိတ်ဝတ္ထုများ” စသောခေါင်းစဉ်အမည်များဖြင့် မှတ် သား ဖွယ် ရာ ဝတ္ထုတော်များကို ဓမ္မပဒဂါထာတော်များနှင့် ဘာသာပြန်များပါ ပူးတွဲ၍ပြုစုစီစဉ်ပါသည်။

ဖတ်ရှုကြည်ညို ကုသိုလ်ပွားနိုင်ကြပါစေသတည်း။

ပု-ဒိ-အာ-နှင့် ပြည့်စုံရပါလို၏။

လှခင် (ဆန်းညွန့်ဦး)

၁၃၄၂-ခု၊ နယုန်လပြည့်နေ့
၁၉၈၀ပြည့်နှစ် မေလ ၂၈ ရက်

နတ်တို့နှစ်သက်သော တရားနှစ်ပါး (ဒေဝဓမ္မတရားနှစ်ပါး)

- ၁။ မကောင်းမှုအားလုံးကို ပြုရမှာရှက်ခြင်းသဘော (ဟိရိ)
၂။ မကောင်းမှုအားလုံးကို မပြုဝံ့ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း (ဩတ္တပ္ပ)
ဟိရိနှင့်ဩတ္တပ္ပ—အရှက်နှင့်အကြောက်တရားနှစ်ပါးသည် နတ်တို့
ချစ်မြတ်နိုးသည်သာမက၊ လောကတခုလုံး၏ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းခံရ၏။

နတ်ပြည်ရောက်လိုလျှင် (နတ်ဖြစ်ရန် အကြောင်းသုံးပါး)

- ၁။ အမှန်ကိုသာပြောဆိုရာ၏၊ ၂။ အမျက်မထွက်စိတ်မဆိုးရ၊
၃။ တောင်းခံလာက နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်ပေးရှုရ၏။

မှတ်သားဖွယ်ရာကျမ်းတော်လှ

နတ်ပြည်ရောက်လိုလျှင်

(နတ်ဖြစ်ရန်အကြောင်းသုံးပါး)

- ၁။ အမှန်ကိုသာပြောဆိုရ၏။ ၂။ အမျက်မထွက်စိတ်မဆိုးရ၊
၃။ တောင်းလာကနည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်ပေးလှူရ၏။

မှတ်သားဖွယ်ရာကျမ်းဘော်လာ

ရှုနည်းနှစ်မျိုး

- ၁။ လူ့စည် စိမ်ခံစားလို၍၊ ယခုဘဝမတောင့်မတ၊ မကြောင့်မကျပဲ
နေရစားရ သဌေးဖြစ်ရန်ရည်ရွယ်၍၎င်း၊ နောက်ဘဝ နတ်ပြည်
ရောက်ပြီး နတ်စည်းစိမ်ခံစားရန်ရည်ရွယ်၍ လှူသောအလှူမျိုး
(ဝဋ္ဋနိဿိတဒါန)
- ၂။ ဝဋ္ဋဒုက္ခမှလွတ်မြောက်ရာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကိုရည်မှန်း၍ ပြုလုပ်
သောဒါန (ဝိဝဋ္ဋနိဿိတဒါန)
(ဇောတိကဝတ္ထု၌ကြံရည်လှူသော သူကြွယ်ညီနောင်နှစ်ပါး၏
ဆုတောင်းပုံကွာခြားချက်ကို သက်သာစာစဉ်၂တွင် ကြည့်ရှုကြပါကုန်)

မှတ်သားဖွယ်ရာကျမ်းတော်လာ

အရှုနှစ်မျိုး

၁။ ငစ္စည်းမျိုးစုံ၊ တမျိုးစီသော်၎င်း၊ တမျိုးမျိုးသော်၎င်း လှူဒါန်းခြင်း။
(အာမိသဒါန)

၂။ တရားတော်နှင့်ပတ်သက်၍စာအုပ်များ၊ ပေစာများလှူဒါန်းခြင်း၊ တရားတော်နှင့်ပတ်သက်သောအကြောင်းအရာများ၊ တရားတော်များကိုဟောပြောခြင်း၊ တရားတော်ကို နာကြားခြင်း၊ တရားအားထုတ်ခြင်း၊ တရားစာကိုဖတ်ရှု သင်ယူမှတ်သားပြီး၊ ဟောပြောခြင်း၊ တဖန်ပို့ချခြင်း။

၂၁

မ

မ

မ

မ

မ

မ

မ

မ

မ

မ

မ

မ

မ

မ